

שְׁרִיבֵי אֵזֶר

פרשת

וישב

תשפ"ד

337

תוכן

שיעורים

3 שיעור שְנַמְסֵר אור ליום שְנֵי לַיִל כ"א כְּסֵלְיו וַיֵּשֶׁב

5 שיעור שְנַמְסֵר לַיִל ט"ו כְּסֵלְיו אור ליום שְלִישִׁי פְּרָשֶׁת וַיִּשְׁלַח

7 שיעור שְנַמְסֵר לַיִל ט"ז כְּסֵלְיו אור ליום רְבִיעִי פְּרָשֶׁת וַיִּשְׁלַח

13 שיעור יום שני ז כסלו תשפד באר שבע

31 שיעור שנמסר ביום רביעי תולדות ב כסלו לכולל חושן משפט בעתיקא

51 שיעורי שב"ק פרשת וישלח תשפ"ד

54 **והתקדשתם:** למה שמחים ורוקדים בחתונה?

56 **הפרשה:** חנוכה - המלחמה עיקרה הייתה על המתייוונים

בשער: שער העלון
מורינו הרבבהדלקת
נרות חנוכה, זאת
חנוכה תשע"ט

נכתב ונערך

על ידי

בוגר

שעל ידי

התמונות באדיבות:

השיעורים באדיבות
קו בית המדרש של
מורנו הרב שליט"א
02-5825820

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָד אֹד לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל ב' א' בְּסֻלּוֹ וַיֵּשֶׁב

הַמְתִּים, לְגוֹפּוֹת כְּמוֹ שָׂרָה רַחֵל וְלֵאָה, לְגוֹפּוֹת שֶׁהָיוּ מְאִירִים כְּמוֹ שָׁמֶשׁ.

שִׁפְתָּתְחוּ אֶת הַתְּבָה שֶׁל שָׂרָה [היא האורה כמו שמש], כִּי אֲבָרְהָם רָצָה לְשַׁלֵּם מִכָּס מִלֵּיאָרְד דּוֹלָר, אָמַר יֵשׁ לִי פֶה מְשִׁי, יֵשׁ לִי פֶה אֲרִיגִים יֵשׁ לִי פֶה שְׁטִיחִים פְּרִסְיִים, אָמְרוּ לֹא, תִּפְתַּח. הוּא אָמַר טוֹב אֲזִי יֵשׁ לִי יְהִלּוּמִים, אָנִי יִשְׁלַם לָכֶם עֶשֶׂר מִלֵּיאָרְד דּוֹלָר, אָמְרוּ לֹא, תִּפְתַּח. הוּא אָמַר יֵשׁ לִי פְלוֹטוֹנִיוֹם, אֹרְנִיוֹם, אָנִי יִשְׁלַם לָכֶם מְאָה מִלֵּיָרְד. תִּפְתַּח אֶת הַתְּבָה, תִּפְסִיק לְעֶבֶד עֲלִינוּ, אֶתְּהָ רִשְׁעִי, אֶתְּהָ כְּבֹר גִּנְבִי, אֶתְּהָ הִיְהוּדִים כְּלָכֶם רְמָאִים. בְּסוּף הוּא פָתַח אֶת הַתְּבָה וְנִהְיָ אֹד בְּכָל מְצָרִים, בְּשִׁתִּים עֲשֶׂרָה בְּלֵילָה נִהְיָ אֹד כְּמוֹ שָׁמֶשׁ.

שָׂרָה הִיְתָה מְאִירָה כְּמוֹ שָׁמֶשׁ "וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מְאָה שָׁנָה" רֵאשִׁי תְּבוֹת שָׁמֶשׁ, אֹמֵר

אֶתְמוֹל בְּלֵילָה נִהְרָגוּ שְׁתֵּי תַיִלִים וְעוֹד פְּצוּעִים. לֹא יְכוּלִים לְלַכֵּת עַל הַרְגָלִים, כָּל הַרְגָלִים פְּצוּעוֹת, כְּדוּרִים בְּעֵמוּד הַשְּׂדֵרָה, כָּל הַגּוּף מְשִׁתָּק.

חֶבֶל כִּי עֲדִין לֹא כָלָם מְכֹסִים אֶת הַרְגָלִים אֲזִי כָּל יוֹם נִהְרָגִים מְאָה אִישׁ. וּמְאָה אִישׁ נִפְצָעִים, וְהַרְגָלִים מְשִׁתָּקוֹת. כִּי כָּל בַּחוּר שֶׁהוֹלֵךְ עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת, הוּא גוֹרֵם לְעוֹד מְאָה אִישׁ שֶׁנִּהְרָגִים, וּמְכַנְסִים קְצָרוֹת עוֹד מְאָה אִישׁ נִהְרָגִים. וְגַם בְּנוֹת.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַגּוּף שֶׁלָּהֶם הוּא גּוּף שֶׁל נַחֲשׁ. "כְּתָנוֹת עוֹר" זֶה כְּתָנוֹת עוֹר שֶׁל נַחֲשׁ, וְכָל מָה שֶׁהֵם שׁוֹמְעוֹת לְחַיִּשׁוֹת לְקַצֵּר אֶת הַשְּׂמָלָה, אֹד לְלַכֵּת קְצָר, זֶה הַכָּל כְּתָנוֹת שֶׁל הַנַּחֲשׁ.

אָדָם צָרִיךְ מְאָה עֲשָׂרִים שָׁנָה לְהֵאָבֵק עִם הַנַּחֲשׁ. מְאָה עֲשָׂרִים שָׁנָה! עַד שֶׁנִּזְכָּה לְתַחִית

הָרַע [האִישָׁה יְכוּלָה לְהֵאִיר כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ]. אִם
 לֹא [שׁוֹלְחִים אֶת הַיֵּצֵר הָרַע], אַז נִהְרָגִים
 חַיִּלִּים, נִהְרָגִים חַיִּלִּים קְדוּשִׁים
 וּטְהוּרִים. אֵלּוּ שְׁנֵהֲרָגוּ בְּמִסְכָּה
 זֶה הָאֲנָשִׁים הֵכִי קְדוּשִׁים הֵכִי
 טְהוּרִים, שְׁעַכְשׁוֹ כָּלָם בְּגֵן עֵדֶן.

אֲנַחְנוּ רוֹצִים שְׁאֲנָשִׁים יַחֲיוּ כִּאֵן
 בְּעוֹלָם, שְׁיִגְמְרוּ אֶת
 הַתְּקוּן שְׁלָהֶם כְּמוֹ שְׁצָרִיף, שְׁיַחֲיוּ
 עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים, זֶה רַק עַל יְדֵי
 שְׁהִבְנוֹת תְּכַסְּנָה אֶת כָּל הָרַגְלִים.
 וְהַבְּנִים לֹא יִלְכוּ צְמוּד וְלֹא עִם
 מְכַנְסִים קְצָרוֹת, וְיִשְׁבְּרוּ אֶת כָּל
 הַשְּׂאוּמִי וְאֶת כָּל הַסְּמֶרְטוֹן
 וְהָאִיפּוֹנִים.

שְׁכָּל תְּמוּנָה שְׁאֲדָם רָאָה אוֹתָהּ
 פֶּעַם אַחַת בְּחַיִּים, הוּא כָּבֵר
 אֲבוּד לְנֶצַח נֶצְחִים. הוּא כָּבֵר לֹא
 יֵצֵא מִהַגִּיהֶנֶם, אֶפְלוּ שְׁיָבוֹא
 מְשִׁיחַ וְיִהְיֶה תַחֲתֵת הַמֵּתִים הוּא
 לֹא יֵצֵא מִהַגִּיהֶנֶם עַל כָּל תְּמוּנָה
 שֶׁהוּא רָאָה. כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה זֶה
 הַדְּבָרִים הֵכִי נוֹרְאִים, זֶה הַשְּׁטָן
 בְּעֶצְמוֹ הַמְּצִיא אֶת הַשְּׂאוּמִי אֶת
 הַסְּמֶרְטוֹן, הוּא הַמְּצִיא אֶת
 הָאִיפּוֹנִים זֶה מַעֲשֵׂה שְׁטָן
 בְּעֶצְמוֹ.

בְּעַל הַטּוֹרִים שֶׁהֵיטָה מְאִירָה כְּמוֹ
 שְׁמֶשׁ.

כָּל אִשָּׁה צְרִיכָה לְהֵאִיר כְּמוֹ
 שְׁמֶשׁ. בְּרַגְעַ שְׁאִין יֵצֵר הָרַע,
 אַז הֵיא תֵאִיר כְּמוֹ שְׁמֶשׁ. וְהֵיא
 תְּדַלֵּק אֶת הַנֵּר, זֶה יְדַלֵּק שְׁבוּעַ.
 לֹא שְׂזָה נִכְבָּה אַחֲרֵי שְׁעֵתִים
 שְׁלוֹשׁ. הַנֵּר צְרִיף לְדַלֵּק שְׁבוּעַ,
 כְּמוֹ שְׁשָׂרָה רְבִקָּה רָחֵל וְלֵאָה
 הַנְּרוֹת דָּלְקוּ שְׁבוּעַ יָמִים, הֵיוּ
 צְרִיכִים לְכַבּוֹת אוֹתָם, לְהַדְּלִיק
 אוֹתָם מִחֻדָּשׁ. כָּל אִשָּׁה צְרִיכָה
 לְזַכּוֹת שֶׁהַנֵּר שְׁלָהּ יֵאִיר וְיֵאִיר
 לְעוֹלָם וָעֶד, "לֹא יִכְבֶּה נֵרוֹ
 לְעוֹלָם וָעֶד".

זֶה שְׂאוּמֵר רַבִּי חֲנִינָא סָגֵן
 הַכְּהֻנִּים שְׁהֵיטָה בְּבֵית
 הַמִּקְדָּשׁ [הַשְּׁנִי, וְרֵאִיתִי מְנוּרָה
 שְׁבַעֲרָה שְׁנָה שְׁלֵמָה, הֵיטָה
 מְנוּרָה שְׁמוֹ בֵּה שְׁמֵן מְנוּרָה
 שְׁמִישָׁהוּ נָדָב אוֹתָהּ! הֵיא בְּעֵרָה
 שְׁנָה שְׁלֵמָה, בְּעֵרָה. כִּי זֶה הֵיטָה
 אָדָם צְדִיק שְׁאִין לוֹ יֵצֵר הָרַע, אַז
 הַמְּנוּרָה בְּעֵרָה שְׁנָה שְׁלֵמָה.

אָדָם צְרִיף שְׁאֲשָׁתוֹ תֵאִיר כְּמוֹ
 שְׁמֶשׁ, כְּמוֹ שְׁמֶשׁ בְּצִהָרִים.
 זֶה רַק עַל יְדֵי שְׁשׁוֹלְחִים אֶת הַיֵּצֵר

❁ מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

אלא ודאי שמדובר במנורה שאין מצווה להדליק כל יום].

¹ [כלומר לא שייך לומר שזה המנורה של בית המקדש, שהרי שם יש מצווה להדליק כל יום,

וְכָל בַּת וּבֶן צְרִיכִים לְשֹׁבֵר מִיָּד
עֲכָשׂוּ יֵשׁ חֲנוּת בְּשֹׁטְרָאוֹס
חֲנוּת שְׁמִי שְׁשׁוּבֵר סְמֶרְטוֹן אוֹ
אִיפּוֹן אוֹ שְׁאוּמִי מְקַבֵּל יֵשׁ
[פְּלֶאפּוֹן פֶּשֶׁר] חֲדָשׁ בְּחֶנֶם. כָּל אֶחָד
יֵלֶךְ עֲכָשׂוּ לְרַחֹב שְׁטְרָאוֹס לְשֹׁבֵר
שֶׁם אֶת הַסְּמֶרְטוֹן שְׁלוֹ אֶת
הַשְּׁאוּמִי שְׁלוֹ יִקְבֵּל [פְּלֶאפּוֹן פֶּשֶׁר]
חֲדָשׁ מִחֲדָשׁ. בְּזִכּוֹת זֶה יִהְיֶה
בַּתְּחִית הַמַּתִּים וְלִגְאֵלָה הַשְּׁלֵמָה
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לַיַּל ט"ו בְּסֵלִיו אוֹר לְיוֹם שְׁלִישֵׁי פֶרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח

כָּל אֶחָד שׁוֹבֵר אֶת הַשְּׁאוּמִי שְׁלוֹ,
וְאֶת הַסְּמֶרְטוֹן שְׁלוֹ, וְאֶת
הָאִיפּוֹן. בְּרַגְעַ הַזֶּה הַמְּלַחְמָה
נִדְחָתָה לְעוֹד אַרְבָּעָה יָמִים, כָּל
יוֹם מִשְׁחַרְרִים אַרְבָּעָה חֲטוּפִים.
יֵשׁ עוֹד מֵאָה שְׁבַעִים וְשִׁבְעֵ
חֲטוּפִים, אֲנָשִׁים.

כְּתוּב בְּרַדְבָּ"ז סִימָן מ' שְׁשִׁבִי
יִוֹתֵר גְּרוּעַ מִמּוֹת, זֶה
יִסוּרֵי תַפְת. גַּם מַעֲנִים אוֹתָם, וְגַם
לֹא יוֹדְעִים מַתִּי יִשְׁתַּחֲרְרוּ. זֶה
דְּבַר שְׁאִין לְזֶה סוּף, זֶה עֲנוּיִים
נוֹרְאִים כָּל שְׁנֵיָה, עֲנוּיִי נֶפֶשׁ,
עֲנוּיִי גּוּף.

וְלִכֵּן הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לְכַסּוֹת אֶת
כָּל הַרְגָלִים, עַד הַקְרִסֵל. כִּי
זֶה לֹא הַרְגָלִים שֶׁה' בְּרָא אוֹתָנוּ
[אַתָּם]. ה' בְּרָא אוֹתָנוּ עִם רְגָלִים
שְׁמֵאִירוֹת כְּמוֹ שְׁמֵשׁ. כְּתוּב:
תַּפּוּחַ עֲקָבוֹ שֶׁל אָדָם הָרָאוּן,
וְגַם שֶׁל חַוָּה, הִיָּה מְכַהֵה גִלְגֵל
חֲמָה, הַגּוּף שֶׁל אָדָם וְשֶׁל חַוָּה
הִיָּה מֵאִיר יוֹתֵר מִשְׁמֵשׁ. שְׁאִין
חֲטָא וְאִין יֵצֵר הָרַע אֲזֵ הַגּוּף מֵאִיר
יוֹתֵר מִשְׁמֵשׁ. וְהַפְּנִים שֶׁל חַוָּה
הָאִיר בְּשְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים אֶלְף
רְבוּא נְהוּרִין, אָדָם הִיָּה רַק חֲצִי
מִזֶּה, שְׁלִישׁ מִזֶּה, מֵאָה חֲמֵשִׁים
אֶלְף. וְחַוָּה הָאִירָה מִסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ. כִּי בְרַגְעַ שְׁאִין יֵצֵר הָרַע
אֲזֵ הַפְּנִים מֵאִירוֹת מִסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ!

אֲזֵ אָדָם צְרִיךְ לְהִלָּחֵם בְּיֵצֵר הָרַע
שְׁלוֹ מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא נוֹלֵד. "כִּי
יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו" (בְּרַאשִׁית
ח' כ"א), 'מִשְׁנַנְעֵר לְצִאת מִמְעֵי
אִמּוֹ' (רִש"י ט"ם). "הֵן בְּעוֹן חוֹלְלֵתִי
וּבְחֲטָא יַחֲמֵתֵנִי אִמִּי" (תְּהִלִּים נ"א ז')
דָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר אֲנִי נוֹלַדְתִּי
בְּעוֹן, בְּחֲטָא.

מָה שְׁאָדָם חֲטָא מִצַּד יֵצֵר הָרַע
מִהַמוּלָד שְׁלוֹ עַל זֶה אִין
עֲנֵשׁ. רַק מָה שֶׁהוּא מוֹסִיף הוּא
קוֹנָה סְמֶרְטוֹן הוּא קוֹנָה שְׁאוּמִי,
הוּא מְקַבֵּל מִתְּנָה מִמִּישָׁהוּ, עַל זֶה

הָיָה פּוֹגְרוֹם, תּר"פ הָיָה פּוֹגְרוֹם. כָּל שָׁנָה הָיָה פֹּה פּוֹגְרוֹם, מִתּוֹ מֵאוֹת יְהוּדִים בְּפוֹגְרוֹמִים. עֲכָשׁוּ אֵין כָּבֵר פּוֹגְרוֹמִים יוֹתֵר, אָבֵל יֵשׁ מִלְחָמוֹת אֲכֻזָּרִיוֹת עוֹד יוֹתֵר גָּרוּעַ מִפוֹגְרוֹמִים. וְיִהְיֶה נִחְתָּכִים לְחִתִּיכוֹת חִתִּיכוֹת עַל יְדֵי הַפוֹגְרוֹם שְׁעוֹשִׂים בְּנוֹ הַחֲמָאס.

וְזֶה [פסס] רַק עַל יְדֵי שְׁהָאָדָם יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי שְׁלוֹ אֶת הַסְּמֵרְטָפוֹן שְׁלוֹ, וְאֶת הָאֵיפּוֹן שְׁלוֹ. וְשָׁכַל בַּת תְּכֵסָה אֶת הָרַגְלִים, וְכָל בֶּן יֵלֵךְ עִם מַכְנָסִים אֲרָכוֹת וְלֹא צְמוּדוֹת. כִּי צְמוּדוֹת [זֶה מְכַלֵּט אֶת גּוּף הַנְּחָשׁ]. כִּי הַגּוּף שְׁלָנוּ זֶה גּוּף שֶׁל נְחָשׁ, זֶה לֹא הַגּוּף הָאֲמִתִּי.

אָדָם חוֹשֵׁב זֶה הַגּוּף שְׁלִי כִּכָּה ה' בְּרָא אוֹתִי, מָה אֲנִי יְכוֹל לַעֲשׂוֹת... ה' לֹא בְּרָא אוֹתָךְ כִּכָּה! ה' בְּרָא אוֹתָךְ עִם גּוּף זָךְ וְטָהוֹר שְׂמֵאִיר יוֹתֵר מִהַשְּׂמֵשׁ, יוֹתֵר מִהַיֵּרָח! וּבְגִלָּל הַחֲטָא אֲזִי הַגּוּף נִהְיָה חֲשׂוֹף, זֶה הַכְּתָנֶת עוֹר שֶׁה' בְּרָא אוֹתָם אַחֲרֵי הַחֲטָא - שְׂאָדָם שְׂמַע לְקוֹל הַנְּחָשׁ. וְכָל מָה שְׂאָדָם שׁוֹמֵעַ שְׁלוּחִשִּׁים לוֹ זֶה הַקוֹל שֶׁל הַנְּחָשׁ, וְהוּא צְרִיף לְהַתְּמוּדָד (אֶת) [עם] זֶה מֵאָה עֲשָׂרִים שָׁנָה.

מוריננו הרב בתפילת שחרית במצפה יריחו השבוע

הוּא מְקַבֵּל גִּיהֵנוּם שֶׁהוּא לֹא יֵצֵא לְעוֹלָם מִהַגִּיהֵנוּם הַזֶּה!. רַק אִם הוּא זוֹרֵק אֶת זֶה! בַּיּוֹם שֶׁהוּא זוֹרֵק אֶת זֶה אֲזִי ה' מְכַפֵּר לוֹ עַל הַכֹּל!

וְלָבֵן כָּל הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת כָּלָם, אֵין בָּנִים שֶׁהוֹלְכִים עִם מַכְנָסִים קְצָרוֹת. גַּם עֲכָשׁוּ חֶרֶף אֵי אֲפֹשֶׁר לְלַכֵּת עִם מַכְנָסִים קְצָרוֹת. מַכְנָסִים קְצָרוֹת זֶה גוֹרֵם שֶׁהַחֲלִים נִחְתָּכִים לָהֶם כָּל הָרַגְלִים.

זֶה הַמְּלַחְמָה הַכִּי אֲכֻזָּרִית. אֲנִי מַגִּיל עֶשֶׂר כָּבֵר רַגְלִי לְמִלְחָמוֹת, מַגִּיל עֶשֶׂר הֵיטָה הַמְּלַחְמָה הָרְאוּשׁוֹנָה כָּאֵן. [מִהַ שְׁהִיָּה לַפְּנִי] הָיָה רַק פּוֹגְרוֹמִים, תּרפ"ט

אָפְלוּ חֲנוּךְ, [בגיל] שְׁלוֹשׁ שָׁשִׁים וְחָמֵשׁ הוּא הָיָה בְּסִכְנָה לְהִרְשִׁיעַ, ה' לָקַח אוֹתוֹ, הוּא נִהְיָה מִלְאָךְ מִט"ט. אָדָם שְׁעוֹמֵד בְּנִסְיוֹנוֹת, הוּא נִהְיָה מִלְאָךְ מִט"ט, הוּא יוֹתֵר גָּדוֹל מִמְּלֵאכִים! הוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת מִלְאָךְ מִט"ט, מִלְאָךְ סְגֹדֵל.

אֲלִיָּהוּ הַנְּבִיא הוּא מִלְאָךְ סְגֹדֵל, הוּא בָּא לְכָל הַבְּרִיתוֹת. בְּשִׁבִיל מָה הוּא בָּא לְכָל הַבְּרִיתוֹת? אוֹמֵר ה' סִלְּם' כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת הַפָּה שֶׁל מֹשֶׁה רְבִיעֵנו. "פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ" (בַּמִּדְבָּר י"ב ח') "מָה לָּךְ פֶּה אֲלִיָּהוּ" (מְלָכִים א' י"ט, ט' - י"ג) אֶתְהָ רוֹצֵה אֶת הַפֶּה (שֶׁל אֲלִיָּהוּ) שֶׁל מֹשֶׁה? 'אֲנִי צָמְתִי אֲרַבְעִים יוֹם מִגִּיעַ לִי מִשְׁהוֹ'. לֹא מִגִּיעַ לָךְ כְּלוּם - אוֹמֵר יָד הַמֶּלֶךְ הַנֶּכֶד שֶׁל הַנוֹדֵעַ בִּיהוּדָה - לֹא מִגִּיעַ לָךְ כְּלוּם, אָפְלוּ אֶתְה צָמְתָּ מִלִּיּוֹן יָמִים, טְרִילִיּוֹן יָמִים אֶתְה לֹא יָכוֹל לְשַׁנּוֹת אוֹת אַחַת בַּתּוֹרָה, תֵּג אַחַד בַּתּוֹרָה. אִם אָדָם מִשְׁנֶה תֵּג אַחַד הַסִּפֵּר תּוֹרָה פְּסוּל, אֶתְה לֹא יָכוֹל לְשַׁנּוֹת שׁוּם אוֹת.

בְּתוֹב "וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם" (בַּמִּדְבָּר ט"ו) זֶה מִהֲרַגַע שְׁאָדָם נוֹלֵד. חָמֵשׁ פְּעָמִים בֵּיּוֹם אוֹמְרִים "וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם"

קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל קַרְבָּנוֹת, אַחֲרַי קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל יוֹצֵר, אַחֲרַי קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל רְבִיעֵנו תָּם, זֶה כְּבָר שְׁלוֹשׁ. אַחֲרַי קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל מְעַרִיב, קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּטָּה. כְּבָר חָמֵשׁ פְּעָמִים אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים בְּכָל הַכַּח, צוֹעֲקִים אֶת זֶה. זֶה הַמְּלַחְמָה עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת עַד גֵּיל מֵאָה עֲשָׂרִים. כָּל אַחַד יַחֲיָה חַיִּים אַרְבָּים בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא בְּשׁוּבוֹ בָּנִים, כָּל אַחַד יִשְׁלִים אֶת הַמֵּאָה עֲשָׂרִים שְׁלוֹ, עַד מֵאָה שְׁמוֹנִים כְּמוֹ יִצְחָק.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָד לִיל ט"ז כְּסֵלִיו אוֹר לִיּוֹם רְבִיעֵי פְּרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח

אז הַיּוֹם הַתְּפָרְסָם תַּחֲקִיר חֲדָשׁ שְׁחַמְשִׁים אַחְזוּ מִהֲהַרְוֹגִים בְּשִׁלוּשָׁה הַשְּׁבוּעוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת [בַּמִּלְחָמָה הַנּוֹרָאָה בַּתּוֹרָה עוֹה], זֶה אֲשֶׁר כּוֹחֲתִינוּ. עֲכָשׁוּ זֶה הַתְּפָרְסָם בְּבִקְרָה, וְאִין אֶת מִי לְהֶאֱשִׁים, אִי אֶפְשָׁר לְהֶאֱשִׁים. כִּי זֶה סְמִטָּאוֹת צָרוֹת, מָטָר, שְׁנֵי מָטָר. וְזֶה הַכֹּל רַק כִּי הַבְּנוֹת עֲדִין לֹא מְכֻסוֹת אֶת הַרְגָּלִים לְגַמְרִי, עוֹד לֹא הוֹלְכוֹת עִם שְׁמָלוֹת אֲרָפוֹת כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, זֶה רַק תְּלוּי בְּבָנוֹת. הַרְבֵּי אוֹמֵר שְׁכָל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ רַק בְּבָנוֹת,

בְּנָשִׁים.

לְדַעַת טוֹרְקִיּוֹת
מִלֵּיאָרְדִּיסְטִיּוֹת. הַטוֹרְקִים
הַחֲזִיקוּ פֹה אֶת כָּל הַכּוֹלָלִים,
בְּאִיסְטַנְבוֹל הַחֲזִיקוּ אֶת כָּל
הַכּוֹלָלִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁל כָּל
הָאוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ, וְכָל...
הָאֲרָ"י. וְאַשְׁכְּנִזִּים הַחֲזִיקוּ אֶת
הַכּוֹלָלִים הָאֲשְׁכְּנִזִּים, שֶׁל ווֹהֵלִין.
הָיָה כּוֹלָל אֲמִסְטֶרְדָם, כּוֹלָל
גְּרַמְנִיָה, כּוֹלָל אוֹסְטְרִיָה, כָּל
מְדִינָה הָיָה אֶת הַכּוֹלָל שֶׁלָּהּ, וְהָיוּ
מַחֲזִיקִים אוֹתָם אֲנָשִׁים
מִלֵּיאָרְדִּיסְטִים.

[וְהַיְהוּדִים] בְּאִירופָה הָיוּ מִלֵּיאָרְדִּיסְטִים] כִּי
הֵם יָדְעוּ לְהַבְרִיחַ אֶת
הַיְהוּדִים. הַיּוֹם שׁוּבוּ בְּנִים לֹא
יִוֹדְעִים אֵיךְ לְהַבְרִיחַ יְהוּדִים,
אָבֵל בְּקִרְיַת סַפּוֹר' כְּתוּב, יֵשׁ שָׁם
אֶת כָּל הָעֲצוֹת אֵיךְ מְבָרִיחִים
יְהוּדִים. הֵם יָדְעוּ אֵיךְ לְהַבְרִיחַ
כְּתוּב ר' יַעֲקֹב עֲמֵדִין מְבִיא אֶת
זֶה, שֶׁהַסְּנִדִיקָט - הַבּוֹרְסָה
הַגְּדוֹלָה, זֶה הָיָה רַק שֵׁיף
לַיְהוּדִים בְּאַנְטוֹרְפֶן, כִּי הֵם יָדְעוּ
אֵיךְ מְבָרִיחִים יְהוּדִים אֵיךְ
מְבָרִיחִים יְהוּדִים מִיְצָאִים
מִצִּילֵי מִפְּרו. [2] אִז הָיוּ מְבִיאִים
יְהוּדִים מִפְּרו, מִצִּילֵי, שֶׁם הַכָּל

כְּמוֹ שֶׁהָיָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם,
הַנָּשִׁים הָיוּ נִגְדַּד כָּל
הַגְּרוּשִׁים. הַגְּבָרִים הַתְּגַרְשׁוּ
שָׁמָּה לְהַתְּגַרֵּשׁ, כָּל אַחַת תִּלְךָ
כָּבֵד לְאָבָא שֶׁלָּהּ. אֲפִילוֹ עִמְרָם
גָּרַשׁ אֶת יוֹכְבֵד, יְכוֹל לְהִיּוֹת
שֶׁשָּׂרְפָה לוֹ אֶת הָאֶכָל, אֲנִי לֹא
יֹדַע מָה הָיְתָה הַסִּבָּה.

כִּי הַגְּמָרָא אוֹמֵרֶת אִם אֲשֶׁה
שׁוֹרְפֶת אֶת הָאֶכָל כְּבֵד מִתָּר
לְגַרְשׁ אוֹתָהּ. [וְהַסִּבָּר הוּא שֶׁ] אִם זֶה
כִּזָּה בְּעַל מִשְׁגַע שֶׁשָּׂרְפוּ לוֹ אֶת
הָאֶכָל הוּא מוֹכֵן לְהַתְּגַרֵּשׁ,
שֶׁיִתְּגַרֵּשׁ! לֹא צָרִיךְ אוֹתוֹ! לֹא
צָרִיךְ לְרַחֵם עָלָיו, נִמְצָא מִשְׁהו
יֹתֵר טוֹב.

אִז לֹא יָדְעוּ לָמָּה עִמְרָם גָּרַשׁ אֶת
יוֹכְבֵד [הַשְּׁבוּ] אוֹלֵי הָיָה שָׂרְפָה
לוֹ הָאֶכָל, אוֹ אוֹלֵי הָיָה נִתְּנָה לוֹ
סְטִירָה, אֲנִי לֹא יוֹדַע בְּדִיוֹק, אֲנִי
לֹא הִיִּיתִי מְעַרְבַּב בְּשָׁלוֹם בֵּית אָז.
נִסִּיתִי לְהַתְּעַרְבַּב קֶצֶת, לְמַנַּע אֶת
הַגְּרוּשִׁים אָבֵל זֶה לֹא הִלְךְ לִי.

כִּי אֲלֵעֶזֶר הוּא מְצָא אֵיזָה
טוֹרְקִיָה אַחַת, כָּל הַטוֹרְקִיּוֹת
הֵם מִלֵּיאָרְדִּיסְטִיּוֹת, צָרִיכִים

❁ מֵרֵאשִׁית מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

הַבֵּאת יְהוּדִים אִתָּךְ, תִּחְזֹר לְפָרו תְּבִיא
יְהוּדִים.

² עָכְשׁוּ יֵשׁ שְׁמוּאֵל אֵיזִק פּוֹקֵס אַחַד הַגִּיעַ
מִפְּרו, הוּא אֲמָר אֵיפֹה יְהוּדִים, לָמָּה לֹא

וּבַשְּׁהַרְבָּה הַגִּיעַ [- נָסַע לְאַרְצוֹ יִשְׂרָאֵל, הַרְבֵּה הָיָה הַשְּׁבוּי הָרֵאשׁוֹן, הַרְבֵּה הָיָה הַחֲטוּף הָרֵאשׁוֹן. אֲנִי לֹא יוֹדַע מִי שֶׁחָרַר אוֹתוֹ בְּדִיּוֹק. עֲכָשׁוּ מִשְׁחַרְרִים כָּל יוֹם עֲשָׂרָה חֲטוּפִים, אוֹמְרִים שְׁלֹאט לֹאט הַמִּלְחָמָה תִּפְסַק בְּכֻלָּל, אָבֵל כָּל יוֹם מִשְׁחַרְרִים עֲשָׂרָה חֲטוּפִים וְאִזּוּ יֵשׁ עוֹד יוֹם הַפּוּגָה, עוֹד יוֹם הַפּוּגָה. בִּינְתִים הַחֲמָאס מִתְעַצֵּם, מִקְבֵּל עוֹד טִילִים וְעוֹד טִילִים, מִמְצָרִים, מֵאִירָאן, מִכָּל הַמְדִינּוֹת מְעַבְרִים עוֹד מִיִּלְיוֹן טִילִים.

³ | פֶּה כָּבֵד אֵי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת, פֶּה יוֹרִים טִילִים כָּל רֵגַע, כָּל יוֹם, כָּל שְׁנֵיָה, עַל מִירוֹן יוֹרִים טִילִים, עַל צִפַּת יוֹרִים טִילִים, כָּל מְקוֹם יוֹרִים טִילִים, אֵין אֵיפֶה לִהְיוֹת.

זֶה הַכֹּל כִּי עֲדִין הַבְּנוֹת לֹא מְכֻסּוֹת אֶת [הַרְגָלִים] לְגַמְרֵי עַד הַקְרִסֵל. כִּי הַגּוֹף שֶׁלָּנוּ זֶה גּוֹף שֶׁל נַחֲשׁ, זֶה לֹא הַגּוֹף שֶׁה' בְּרָא

יְהוֹלּוּמִים. וְהַגּוֹיִים לֹא יוֹדְעִים אֵיךְ לְהַבְרִיחַ, וְהַמְדִינָה לְקַחַה שְׁבָעִים אַחֲזוּ מֵהַיְהוֹלּוּמִים לְעֲצָמָה. אִזּוּ הָיוּ צְרִיכִים רַק אֶת הַיְהוּדִים. הַיְהוּדִים הָיוּ בָּאִים עִם סִירוֹת, וּפּוֹרְקִים אוֹנִיּוֹת שְׁלָמוֹת, אוֹנִיּוֹת מְלֹאוֹת יְהוֹלּוּמִים.

כִּי שָׁם (- בְּאִמְרִיקָה) הַיְהוֹלּוּמִים זֶה כְּמוֹ חֲצָץ, זֶה כְּמוֹ חֲצָץ. עַד הַיּוֹם יֵשׁ מְעֻרוֹת עִם יְהוֹלּוּמִים אָדָם חוֹפֵר בּוֹר בְּחֲצָר, וּפְתָאוֹם צוֹנֵחַ מֵאָה מֶטֶר לְעֵמֶק וּמְגַלָּה מְעָרָה עִם יְהוֹלּוּמִים. הַמְדִינָה הַיָּא לּוֹקַחַת מֵיֵד, אִם אָדָם לֹא שׁוֹמֵר, אִם הוּא מְפָרֵס אֶת זֶה, הַמְדִינָה לּוֹקַחַת לוֹ אֶת הַכֹּל. אָבֵל הַיְהוּדִים יָדְעוּ אֵיךְ לְהִסְתִּיר אֶת זֶה. וְכִכָּה בָּנוּ בְּאַנְטוֹרֶפֶן אֶת הַבּוֹרְסָה הַכִּי גְדוֹלָה קוֹרְאִים לְזֶה הַפְּקִידִים הָאֲמֶרְפֵּלִים. זֶה כְּתוּב בְּכָל הַסְּפָרִים. וּמִי שֶׁהָיָה מְגִיעַ מֵאֲמֶסְטֶרְדָם הָיָה מְבִיא אֶתוֹ מִיִּלְיָאֵרְד הוֹלֵר שְׁנֵי מִיִּלְיָאֵרְד דוֹלָר.

❦ מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❦

בְּמֵאָה מִיִּלְיוֹן. יֵשׁ לָנוּ אֶחָד בְּנֵי יוֹרֵק שְׁהוּא תוֹרֵם אֶת זֶה, הוּא תוֹרֵם אֶת הַחֲלָלִית, וְאַנְחָנוּ בְּעֻזְרַת ה' יְהִיָה מְקוֹם לְכַפּוֹה. אֲנִי לֹא יוֹדַע מִי בְּדִיּוֹק טוֹס עִם חֲלָלִית לְיֵרֵחַ, אָבֵל אֲנַחְנוּ נִקְיִים מִשְׁבָּה עַל הַיֵּרֵחַ...).

3 (אֲנִי עֲכָשׁוּ טֵס לְיֵרֵחַ, אֲנִי הַחֲלָטִיתִי, כְּבָר גְּמַרְנוּ אֲנִי לֹא יְהִיָה פֶה עִם כְּדוֹר הָאֲרִץ. כִּי אֵיפֶה שְׁאֲנִי לֵךְ אֶפְלוּ בְּאִמְרִיקָה חוֹטְפִים יְהוּדִים עֲכָשׁוּ, כָּל מִי שֶׁאֵיִדוּ שֶׁהָרְגוּ יְהוּדִים. אוֹמְרִים אֲנַחְנוּ הוֹרְגִים אֶת הַנְּאֻצִּים, אֶת הַחֲמָאסְנִיקִים. אִזּוּ אֲנִי כְּבָר עֲבַרְתִּי, כְּבָר הִזְמַנְתִּי חֲלָלִית, קְנִיתִי

מִסְפִּיק דִּי, תַּפְסִיק לַעֲבַד עַל־יְנֹ. אַתָּם הִיְהוּדִים רַק עוֹבְדִים עַל כָּלָם, תַּפְסִיק לַעֲבַד. פְּתָאוּם נִפְתָּחָה הַתְּבָה נִהְיָה אֹר בְּכָל מִצְרַיִם, שָׁרָה הִיְתָה מְאִירָה כְּמוֹ שְׁמֶשׁ, נִהְיָה אֹר בְּכָל מִצְרַיִם, אֲמַצְעַ הַלְלִילָה נִהְיָה אֹר בְּכָל מִצְרַיִם.

אִז כָּכָה הִיְתָה שָׁרָה, כָּכָה רַבְקָה, הִנֵּר לֹא כָכָה לַעֲוֹלָם, אֲצֵל הָאֲמָהוּת הִנֵּר לֹא כָכָה. אֲשֶׁה צְרִיכָה לְהִגִּיעַ לְמִדְרָגָה כְּזֹאת שֶׁהִיא מְדַלֶּקֶת אֶת הִנֵּר בְּעֶרְבַ שְׁבֵת, זֶה בּוֹעֵר עַד עֶרְבַ שְׁבֵת הַבָּאָה. כְּמוֹ שֶׁהִיא אֲצֵל שָׁרָה רַבְקָה [רחל] וְלֹאֶה.

כָּל אֲשֶׁה יְכוּלָה לְהִגִּיעַ [לדרגה זו] בְּקִלּוֹת, אִם הִיא מְכַסֶּה אֶת עֲצָמָהּ, מְכַסֶּה אֶת הָרִגְלִים, אִז הִיא תְּרַגֵּישׁ חֲשָׁמֶל בְּתוֹךְ הַגּוֹף שְׁלָהּ, הִיא תִּהְפֹּךְ לְשֶׁמֶשׁ, הִיא תְּאִיר כְּמוֹ שְׁמֶשׁ. אֲשֶׁה יְכוּלָה לְהִאִיר כְּמוֹ שְׁמֶשׁ, יְכוּלָה לְהִאִיר אֶת כָּל כְּדוּר הָאָרֶץ. כְּמוֹ חוּהַ הַאִירָה אֶת כָּל כְּדוּר הָאָרֶץ, עַד שֶׁאֲכַלָּה מֵעֵץ הַדַּעַת וְאִז קִבְּלוּ כְּתָנּוֹת עוֹר. זֶה הַנְּחֹשׁ מְדַבֵּר אֵלֵינוּ, אֲשֶׁה שׁוֹמְעֵת אֵיזָה דְבוּר לְקַצֵּר אֶת הַשְּׁמֵלָה, אֵיזָה לַחֲשׁ, זֶה הַנְּחֹשׁ.

אוֹתָנוּ [אתנו]. בַּת חוֹשֶׁבֶת; זֶה הַגּוֹף שֶׁה' בָּרָא אוֹתָנוּ... ה' לֹא בָרָא אוֹתָךְ כָּכָה! ה' בָּרָא אוֹתָךְ שֶׁהַגּוֹף שְׁלֶךְ הִיָּה מְאִיר כְּמוֹ שְׁמֶשׁ. הַפְּנִים שֶׁל חוּהַ הַאִירוּ כְּמוֹ שְׁמֶשׁ, חוּהַ הַאִירָה שְׁלוֹשׁ מְאוֹת שְׁבָעִים אֶלֶף [רבווא] אוֹרוֹת, הִיא הַאִירָה כְּמוֹ שְׁמֶשׁ, מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ הִיְתָה מְאִירָה. אֲפִילוֹ אָדָם לֹא יִכַל לְרַאוֹת אֶת הַפְּנִים שֶׁל חוּהַ. כָּל זֶה אוֹמֵר הַזֶּהר בְּדָף פ"ג בְּקִדּוּשִׁים; שְׁחוּהַ הִיְתָה מְאִירָה בְּכֹאֵלָה אוֹרוֹת שְׁיוֹתֵר מִהַשְּׁמֶשׁ יוֹתֵר מִהַלְבָּנָה. "יִפְהַ כְּלִבְנָה בְּרָה כַחֲמָה" (שִׁיר הַשִּׁירִים ו' י') אֲבָל [חווה הַאִירָה] יוֹתֵר מִלְבָּנָה יוֹתֵר מִחֲמָה. וְכָל אֲשֶׁה הִיְתָה מְאִירָה, וְשָׁרָה הִיְתָה מְאִירָה יוֹתֵר מִהַשְּׁמֶשׁ.

בְּשִׁפְתָּחוּ אֶת הַתְּבָה שֶׁל שָׁרָה אִז נִהְיָה אֹר בְּכָל מִצְרַיִם. כִּי אֲבָרְהָם הִחֲבִיא אוֹתָהּ בַּתְּבָה וְאָמְרוּ לוֹ תְּבִיא מְסִים עַל מְשִׁי. [אֲבָרְהָם שָׂאֵל אֶת פְּקִידֵי הַמִּסָּה הַמִּצְרַיִם:] כְּמָה אַתָּם רוֹצִים מִלִּיּוֹן דוֹלָר? טוֹב תְּבִיא מְסִים עַל כִּסְפִית, עַל אוֹרְנִיּוֹם. כְּמָה אַתָּם רוֹצִים שְׁנֵי מִלִּיאָרְד דוֹלָר? טוֹב תְּבִיא מְסִים עַל יְהוֹמוֹם, יְהוֹמוֹם כְּמָה אַתָּם רוֹצִים? מָאָה מִלִּיאָרְד דוֹלָר? הִנֵּה מָאָה מִלִּיאָרְד דוֹלָר. אָמְרוּ תַּפְתַּח אֶת הַתְּבָה, דִּי תַּפְתַּח,

מוריננו הרב בבני ברק בניהום אבלים על פטירת אחות הרבנית תלטי"א

וְאוֹתוֹ דָּבַר הַבְּנִים, אֲסוּר לְלַכֵּת
 עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת. כָּל
 מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת
 גּוֹרֵם לְעוֹד מְאֹה חִילִים לְהֵרֵג,
 אִז נִחְתְּכִים לָהֶם הֶרְגָּלִים. יֵשׁ כְּבָר
 מְאוֹת חִילִים בְּלִי רְגָלִים, כִּי
 הוֹלְכִים עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת אִז
 נִחְתְּכִים הֶרְגָּלִים. כָּל שֶׁכֵּן אִם בַּת
 הוֹלְכַת עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת, אִז
 הִיא בְּשָׂבִי הַיּוֹם. כָּל הַבְּנוֹת
 שֶׁהָלְכוּ עִם מְכַנְסִים קְצָרוֹת, כָּלֵם
 בְּשָׂבִי, הָעֶרְבִים פָּסוּ אוֹתָם.
 הָעֶרְבִים לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת
 הַבְּנוֹת הָאֵלֶּה, הַפְּרוּצוֹת הָאֵלֶּה,
 שֶׁמִּגִּיל אָפֶס כְּבָר מְגַדְלִים אוֹתָם
 לְפָרִיצוֹת. לְבוּשׁוֹת עִם פִּיגְמוֹת
 קְצָרוֹת, וְהוֹלְכוֹת עִם מְכַנְסִים
 קְצָרוֹת, אִז הָעֶרְבִים פָּסוּ אוֹתָם
 הָעֶרְבִים אָמְרוּ אֲנַחְנוּ לֹא... אִי

אֲפָשֶׁר לְהַחְזִיק אוֹתָם בְּשָׂבִי. אִז
 הִבִּיאוּ לָהֶם גְּלִבְיּוֹת, הִבִּיאוּ
 לְבָנוֹת בְּגָדִים אֲרָפִים, בְּגָדִים
 נוֹרְמָלִים. כִּי בְּקוֹבוּצִים אֵין בְּגָדִים
 נוֹרְמָלִים. תִּינוּקוֹת שֶׁנִּשְׁבָּו, אָבֵל
 אֵין לָהֶם בְּגָדִים נוֹרְמָלִים, נְדוּנִים
 לְכֻלְיָהּ, לֹקְחִים אוֹתָם בְּשָׂבִי.
 כְּמָה בְּנוֹת בָּאוּ בְּצַנִּיעוֹת לְמִסְבָּה,
 הֵם בָּאוּ בְּכַח, מִישֶׁהוּ סָחַב אוֹתָם.
 [הַמַּאֲסִינִיקִים] אָמְרוּ: בְּכֶם לֹא
 נוֹגְעִים, אֲתֵם הוֹלְכוֹת בְּצַנִּיעוֹת
 בְּכֶם... אִז לִכֵּן לֹא נִגְעוּ בְּהֵם, יְרוּ
 בְּכֵלֶם יְרוּ בְּשָׁלוֹשׁ מְאוֹת בְּנוֹת,
 שְׁלוֹשׁ מְאוֹת בְּנוֹת בְּשָׂבִי עֲכָשׁוּ.
 וְאַחֲרֵי זֶה אֵלֶּךָ נִהְרְגוּ בְּכַבִּישִׁים.
 כָּל הַכְּבִישִׁים הָיוּ מְלֵאֵי הַרוּגִים
 כָּל הַכְּבִישִׁים שֶׁנִּסְעָנוּ בְּיוֹם רְבִיעֵי
 זֶה הָיָה הַכָּל מְלֵאֵי הַרוּגִים.

[...] אֲתָה אוֹהֵב אֶת הָרֵב? תְּבוֹא

עֲבָשׁוּ זֶה מְזַל עֶקְרָב הָיָה - חֲשׂוֹן
שָׂאָז יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּעֶקְרָב. וְקִשְׁת (מְזַל חֲדָשׁ כִּסְלוֹי) זֶה
קִשְׁת הַבְּרִית זֶה שְׁמִירַת הַבְּרִית.
כִּי הַחֲשֻׁמוֹנָאִים הָיוּ שׁוֹמְרֵי
הַבְּרִית, הַיְחִידִים בְּכָל אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית. אִז
הֵם נִצְחָו אֶת הַיּוֹנִים, שֶׁמְשָׁלוּ עַל
כָּל הָעוֹלָם. בְּסוֹף הַכֹּל שְׁמוֹנֶה
מֵאוֹת 'יַחְפְּנִים', לֹא הָיָה לָהֶם
אֶפְלוּ נְעֻלִים. נִצְחָו אֶת הַצָּבָא שֶׁל
מֵאוֹת אֲלָפִים עִם פִּילִים. הַגִּיעֵו
עִם אֲלָף פִּילִים הַגִּיעֵו, כָּלֵם
בְּרָחוּ, כָּלֵם בְּרָחוּ, יְהוּדָה נִשְׂאָר
עִם שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת אִישׁ. בְּמִקּוֹם
שְׁלוֹשׁ אֲלָף, רָאוּ פִילִים זֶה יוֹתֵר
גְּרוֹעַ מִטְּנָקִים. כָּל פִּיל זֶה עֲשָׂרִים
וַחֲמֵשׁ סְנַטִּימֵטֵר, וְאֶפְלוּ פִיאַט
אֶפְלוּ טִיל לֹא יָכוֹל לַחְדָּר פִּיל.

הַיּוֹם כָּל הַטְּנָקִים זֶה בְּתֵי סֵהָר
בְּתֵי כָּלָא [לַחִילִים שְׁבַתוֹכֵם], כָּל
טִיל הוֹרֵג שְׁנַיִם עֲשָׂר חִלִּים, אִין
לְאֵן לְבָרַח, אִין צְרִיח, אִין לְאֵן
לְבָרַח. אֲנָשִׁים נְהָרְגוּ, כְּבָר קְרוֹב
לְחֵמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ רַק נְהָרְגוּ
מֵהַמְּלַחְמָה, וְזֶה חֲמֵשִׁים אַחֲזוּ זֶה
רַק [מֵאֵשׁ] כּוֹחוֹתֵינוּ.

לְהַתְּפַלֵּל בְּשַׁבָּת, מִתְחִילִים
בְּאַרְבַּע וַחֲצִי גּוֹמְרִים בְּתִשְׁע.
תְּתַפְּלֵל תְּשִׁיר, תִּקְשִׁיב לְתַפְּלָה.
אָדָם לֹא יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל, שִׁיקְשִׁיב
לְתַפְּלָה. אֵל תִּשְׁכַּב עַל הַמִּטָּה. אִז
יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁקָמִים רַק בְּ... או
קָמִים אֶפְלוּ בְּאַחַד.

לְבֹן רַחְבָּעִם אָמַר אֲנִי יִתֵּן לָכֶם
עֶקְרָבִים, אִיזָה מִשְׁגָּע, זֶה
הָיִיתִי מֵאֲשַׁפֵּז אוֹתוֹ בְּאֵיתָנִים
יִשְׂרָאֵל. יְלָדִים [שְׂרַחְבָּעִם בְּקִשׁ לְהַנְעִיץ בָּהֶם]
זֶה לֹא יְלָדִים בְּגֵן יְלָדִים, זֶה
יְלָדִים מְשׁוֹבְבוּ בָנִים זֶה מִחֲכָמָה
וְדַעַת, שִׁישׁ שֵׁם רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת.
הַגְּמָרָא אוֹמְרַת שְׁעַד גִּיל שְׁמוֹנִים
אָדָם נִקְרָא יְלָד, אִם הוּא יָכוֹל
לְעַמֵּד עַל רֵגְלֵי אַחַת הוּא נִקְרָא
יְלָד⁴. אִז הוּא הַתִּיעֵץ, רַחְבָּעִם
הַתִּיעֵץ עִם הַיְלָדִים, יְלָדִים זֶה
רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת, אָמְרוּ לוֹ שִׁיְהִיָּה
מִשְׁמַעַת. אָדָם אוֹהֵב יְשִׁיבָה עִם
מִשְׁמַעַת, לֹא יְשִׁיבָה שְׁקָמִים
בְּשִׁתִּים אַחֲרֵי הַצְּהָרִים. הוּא
מִחֲפָשׁ יְשִׁיבָה שְׁקָמִים בְּשִׁשׁ
בְּחֵמֵשׁ, בְּשִׁבְעַת כְּבָר כָּלֵם בְּהוֹדוּ.
הוּא אוֹמֵר שִׁיְהִיָּה מִשְׁמַעַת,
רַחְבָּעִם הִתְכַּוֵּן שִׁיְהִיָּה מִשְׁמַעַת.

מוראי מקומות והערות

מנעלו ונועל מנעלו אמרו עליו על רבי חנינא שהיה בן שמונים שנה והיה עומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל מנעלו.

⁴ חולין כ"ד ב': ילד עד כמה אמר רבי אלעאי אמר רבי חנינא כל שעומד על רגלו אחת וחולץ

כָּל יוֹם נִהְרָגִים עוֹד חַיִּלִּים וְעוֹד חַיִּלִּים, וְהַכֹּל זֶה מֵאֵשׁ כּוֹחוֹתֵינוּ, הַכֹּל זֶה מֵאֵשׁ כּוֹחוֹתֵינוּ, שָׂרַב הַחַיִּלִּים נִהְרָגִים מֵאֵשׁ כּוֹחוֹתֵינוּ.

בְּרַנֵּעַ שֶׁכָּל הַבְּנוֹת תִּקְבְּלָנָה עַל עֲצָמָם לֵלְכֵת עִם שְׁמֵלוֹת אַרְכּוֹת, מִיַּד תִּפְסַק הַמִּלְחָמָה וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

זֶה הַכֹּל כִּי עַדִּין בְּנוֹת עוֹד לֹא כָּסוּ אֶת הַרְגָלִים וּבְנִים הוֹלְכִים עִם מַכְנָסִים קְצָרוֹת, וְהוֹלְכִים עִם בְּגָדִים צְמוּדִים, וְכֹל מִיַּי בְּגָדִים צְבָעוֹנִיִּים, כָּל הַבְּגָדִים הַצְּבָעוֹנִיִּים עִם הַפְּתוּכִים זֶה הַכֹּל מַעֲשֵׂה שֵׁטֶן! צְרִיכִים לֵלְכֵת עִם חֲלָצָה לְבָנָה, נוֹרְמָלִית, מְכַפְתֶּרֶת, לֹא גּוֹפִיָּה, לֹא חֲלָצָה שֶׁהִיא גּוֹפִיָּה. כָּל זֶה גּוֹרֵם שֶׁהַחַיִּלִּים נִהְרָגִים, הַחַיִּלִּים נִהְרָגִים כָּל יוֹם,

שיעור יום שני ז כסלו תשפד באר שבע

(ב), כי יעקב מגיע השמימה, הראש של יעקב זה בשמים, יעקב לא נמצא בעולם הזה בכלל, מהיום שהוא נולד הוא לא בעולם הזה, וזה עשו שואל: "מִי אֵלֶּה לָךְ" (בראשית לג, ה), איך התחתנת? עשו שואל מי אלה לך? איך אתה מתחתן? חתונה זה עולם הזה, חוזרים לעולם הזה, אתה בגיל 84 חזרת לעולם

[לבן ורבקה סיכמו ביניהם ש]גדולה לגדול קטנה לקטן⁵, אתה הגדול נכון? מי זה הגדולה? לאה [והיא תחתן עם עשו], מי זה הקטנה? רחל, נכון [והיא תחתן עם יעקב].

עכשיו יעקב הולך לבאר שבע, דבר ראשון הוא יוצא מבאר שבע, "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב" (בראשית כח, ז), ואז הוא ראה "סֵלֶם מַצֵּב אַרְצָה וְרִאשׁוֹ מִגֵּיעַ הַשְּׁמַיְמָה" (בראשית כח,

מראי מקומות והערות

בנות יש לו לבן גדולה לגדול וקטנה לקטן והיתה יושבת על פרשת דרכים ומשאלת גדול מה מעשיו איש רע הוא מלסטם בריות קטן מה מעשיו איש תם יושב אוהלים והיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה והיינו דכתיב וירא ה' כי שנואה לאה מאי שנואה אילימא שנואה ממש אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב בגנות צדיקים דבר הכתוב אלא ראה הקב"ה ששנואין מעשה עשו בפניה ויפתח את רחמה:

⁵ בבא בתרא קכג, ע"א ועיני לאה רכות מאי אילימא רכות ממש אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב דכתיב מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה בגנות צדיקים דבר הכתוב אלא א"ר אלעזר שמתנותיה ארוכות רב אמר לעולם רכות ממש ולא גנאי הוא לה אלא שבח הוא לה שהיתה שומעת [לאה] על פרשת דרכים בני אדם שהיו אומרים שני בנים יש לה לרבקה שתי

הזה? [6]

שיעורים שנה שלמה, נוסעים מנהלל עד באר שבע, יש מבית אלפא עד נהלל, שיר, מבית אלפא עד נהלל, היינו גם בבית אלפא אחרי זה בנהלל אחרי זה בבאר שבע תוך שעה ורבע היינו מגיעים מנהלל לבאר שבע, יוצאים בתשע מגיעים ב11 ורבע, ואז הוא נרדם על ההגה הרב שלום ארוש, והוא נכנס בכביש הנגדי בלהבים הוא נסע חמש דקות בכביש הנגדי והיה נס שלא באה שום מכונית ממול.

[והסיבה שנרדם], כי אצלנו לא היו ישנים, נוסעים 24 שעות, נוסעים לכל הקיבוצים להגיד דברי תורה, לבארי ליפעת בנגב בדרום לא משאירים ישוב אחד בלי דברי תורה, אז היינו נוסעים, היינו נוסעים, היינו אצל כפרי, אצל הפסל כפרי בנהלל, כל זה לפני 40 שנה, ב[תש]ל"ג ואחרי זה מ"א מ', זה בדיוק 40 שנה, אז היינו נוסעים לכפרי, הוא עשה את הפסל, הוא היה עושה פסלים

אז יעקב התחתן בגיל 84 ואברהם התחתן בגיל 15, כתוב בתנא דבי אליהו שהוא 85 שנה התפלל [שיזכה להביא ילדים] מ15 עד גיל מאה, ויצחק התחתן בגיל 40, [7] בגיל 60 הוא ילד את יעקב ועשו, "ויצחק בן שישים שנה בלדת אותם" (בראשית כה, כו) אז אחרי 60 שנה, כלומר שיעקב היה בגיל 63, עכשיו הוא 60, [יצחק בן] 123 קיבלו את הברכות, ואז נולדו רחל ולאה, רחל ולאה נולדו מיד שיעקב קיבל את הברכות אז נולדו רחל ולאה.

כתוב "וַיִּשְׁטֹם עֵשָׂו" (בראשית כז, מא) [כל שיעקב לקח לו הברכות במרמה], למה וישטום? למה הוא כל כך כועס עליו? [הרי יעקב בזכות ברכות אלו קיבל רק את ארץ ישראל, ומה יש כבר בארץ ישראל בגשמיות], מה יש בבאר שבע? חול, נכון, אין אדמה בבאר שבע, [לעומת עשו שקיבל את הארצות השמנות והפוריות שבעולם]. הייתי בבאר שבע, הייתי מוסר

מראי מקומות והערות

⁷ (לכל הפחות לחכות עד גיל 40... אני רואה כולם פה מזדרזים, לכל הפחות עד גיל 40 כמו יצחק אבינו...).

⁶ (אני אומר לכולם שיש זמן להתחתן בגיל 84... איזה גיל אתה התחתנת? 21, אז למה לא חכית כמו יעקב לגיל 84, אתם תחכו לגיל 84 הם כבר יעשו את התיקון...).

בתל השומר, 24 אלף הרוגים!
מה עושים עם 24 אלף הרוגים,
ולקחו את נשיהם וטפם.

אז הרמב"ן שואל אז למה יעקב
לא עשה את זה, [להרוג את בני העיר שכם
על שחטפו והחטיאו את דינה], והוא עוד
מקלל אותם: "אָרוּר אָפֶם כִּי עָזַ
וְעִבְרָתָם כִּי קִשְׁתָּהּ" (בראשית מט, ז),
מה זה ארוור אפם כי עז? למה
למה ארוור אפם כי עז? הם עשו
דבר טוב, שחררו את האחות
שלהם, את דינה אחותם, ודבר
כזה צריך לעשות יעקב, לא לתת
לאחים לעשות את זה.

אלא יעקב ידע שצריכים
להילחם עם כל העיר, כי למה
באמת [שמעון ולוי] הרגו את כל
העיר, כי כל העיר הגינו על שכם,
יעקב היה שיא הקדושה, יעקב
בחיר שבאבות, הברית התיכון,
[ראובן] זה טיפה ראשונה, 84 שנים
לא היה לו שום טיפה, שום
טיפה.

ורמם [של בני העיר שכם לפי דעת הרמב"ן]
החשוב להם כמים. כי הרמב"ם
אומר שמגיע להם דין מות,
הרמב"ן אומר מה פתאום מגיע
דין מוות, מה אתם בית דין, אתם
סנהדרין? מה הפירוש דין מוות,
צריכים להביא סנהדרין, להביא

עם תפילין, אפילו שהוא היה
חילוני [עשה פסלים] רק עם תפילין.

עכשיו כל בארי שלחו את
הילדים לחיידרים, הם חלק
באילת, חלק נמצאים במשמר
העמק, חלק הגיעו למשמר
הירדן, וכולם מחפשים חידרים,
עכשיו [הם] אומרים שכל מה
שקרה לנו כי לא למדנו תורה, כי
לא לימדנו את הילדים תורה,
בלי תורה אי אפשר אי אפשר
להילחם עם כל העולם, אפילו
ביידן אומר 'תתנו את זה
לחאמס, תתנו את זה לאבו מאזן,
אבו מאזן צדיק, אני יודע שהוא
צדיק, עוד איזה צדיק, אז תתנו
את זה לאבו מאזן, לרשות, מה
אתם כל היום רק כובשים
כובשים, כמה [יהודים] נרצחים
1500 1400, אומרים זה רק
1200, אז תהרגו 1200 [מחבלים],
כמה אתם הורגים כבר, בלי
הפסק, אתם לא מפסיקים,
התחלתם אתם לא יודעים
להפסיק'.

כמו בשכם [שמעון ולוי בני יעקב] הרגו
את כולם, מסכנים... 24 אלף, 24
אלף לוויית! זה אי אפשר לעמוד
בזה, לא היה מקום, לא באסותא,
לא באשדוד, לא בסורוקה, לא
היה מקום, לא באיכילוב, ולא

תדעו שזה ארמילוס, תכירו אותו, תזהו אותו, אבל רק יראו אותו הנינים של הנינים של ארמילוס הרשע, אז כבר לא ישאר זכר מעם ישראל, רק שבעת אלפים איש אומר החסד לאברהם, ישארו רק שבע אלף, מכל עם ישראל ישאר שבע אלף! ואז יבוא ארמילוס הרשע עם עין אחת, והוא צריך לכבוש את ארץ ישראל, אבל הוא לא יצליח, כתוב: " [וְהִתְמַפְרֵתֶם שָׁם לְאַיִדָּה] לְעֵבְדִים וְלִשְׁפָחוֹת וְאֵין קִנְיָה" (דברים כח, טו), אין קונה, אין מי שיקנה אותם, אין קונה, אין קונה, אין קונים, אין קונים, לא יהיה קונים בסוף, כך כתוב בפרשת כי תבוא, ואין קונה, שלא יהיה קונה, עבדים ושפחות.

כי אדם בא לעולם להיות עבד של ה', רק עבד של ה', הוא צריך להילחם 24 שעות להיות עבד של ה', לכן: "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שְׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" (בראשית כח, י), זה ראשי תיבות: ויצא - ויצא יעקב צדיק א'ז, יעקב זה: ישא ע'שו ק'ולו ב'בכי, מבאר זה: מ'הר ב'א א'ליפז ר'שע [המשך

בית דין, אז איך אתם הורגים עיר שלמה? ויעקב ידע שאם הוא ילך להוציא את דינה אז כל העיר תבוא להגן, כל העיר תבוא להגן על שכם, שכם היה הכי חשוב, הבן של חמור, אבא שלו קראו לו חמור.

כמו שאמר שמשון "חֲמֹרֵתִים" (שופטים טו, טז), בלחי החמור חמור חמורתיים היכיתי אלף איש, כל מכה של שמשון זה אלף איש, אז רבים המתים שהמית במותו מבחיו, כי אז -] במות שמשון נהרגו] שלוש אלף [פלישתים], אבל זה רק על שפת הגג, שלוש אלף מדברים על הקצה של הגג, בפנים היו מיליונים מיליונים, ואי אפשר לדעת כמה, ולכן עכשיו הם - (הערבים בעזה - הפלישתים) משלמים את הכל, כי שמשון אמר [שכל אילו שימותו בשעת מיטתו יהיה כנקמה] רק עין אחת [שעיוורו, כמו שאמר: "נָקַם אַחַת מִשְׁתֵּי עֵינֵי מִפְּלִשְׁתִּים" (שופטים טז, כח)] כל העניין זה עין אחת, לא שניים, כמה עיניים יש לך? פה לכולם יש שתיים.

כתוב שיבוא ארמילוס הרשע עם עין אחת, ארמילוס הרשע שהוא יעשה גוג ומגוג, רק יבוא עם עין אחת, יהיה לו עין אחת במצח

כל פרסה זה 5 ק"מ, 300 זה 1500 ק"מ, את זה הוא עשה בטיסה, זה כמו מכאן עד טורקיה, עד אתונה, זה אותו מרחק, מכאן לאיסטנבול או לאתונה זה דבר אחד, זה אותו מרחק, 1200, וזה הוא עשה בשנייה אחת, 1200 |¹¹]. אז עכשיו השאלה של הרמב"ן

הראשי תיבות מובא בהערה⁸.

אליפז היה הבן של עשו, ובסוף הוא היה הנביא שהוכיח את איוב, כתוב היו שלושה נביאים, זה חושי הארכי צופר הנעמתי, אליפז, אליפז היה הבן של עשו, היה אחד מהנביאים [שהיה לאומות העולם]⁹, הוא היה אחד מהנביאים, והוא עשה 300 פרסאות בדקה אחת¹⁰,

מראי מקומות והערות

ידעי איכא דאמרי כלילא הוה להו ואיכא דאמרי אליני הוה להו וכיון דכמשי הוו ידעי אמר רבא היינו דאמרי אינשי או חברא כחברי דאיוב או מיתותא:

¹¹ כי באמת צריכים לעשות 300 אלף בשנייה, כל זה - זה טעות, זה שאמרו שהוא עשה 1200 בשנייה, זה טעות גדולה, כי אנחנו חייבים לעשות 300 אלף בשנייה, כי איך האור מגיע מהשמש? [תוך] 8 דקות 201 שניות, כדי שיגיע האור, אם אתה רוצה לרכב על קרן אור, אתה רוצה להגיע מהשמש לכדור הארץ [במהירות האור] זה 8 דקות 201 שניות בסך הכל, לא כל כך הרבה, אם תעשה 300 אלף לשנייה אז אתה יכול להגיע [מהשמש] בשמונה דקות, ומצדק זה 14 דקות, [כי] זה כבר 770 מיליון 800 מיליון, כל מיליון זה בדיוק 3 שניות, 3 שניות ושליש זה בדיוק מיליון ק"מ, אז מי שרוצה לקצר את הדרך, להגיע במהירות, הוא רוצה להשלים מניין או משהו, אז הוא יכול לעשות מיליון ק"מ בשלוש שניות ושליש, 300 אלף ועוד מאה אלף ועוד שלישי עוד שלישי שניה, מי שיש לו סטופר יכול לראות את זה, הוא יכול לראות על הסטופר אז זה שלוש שניות אז אם זה 800 מיליון [ק"מ], 800 כפול 3 זה 2400 [שניות], 2400 לחלק לשלישים [שניות בדקה] זה יוצא בדיוק 40 דקות, כלומר אם אנחנו רוצים להגיע מכוך צדק לכדור הארץ אפשר

⁸ מסע אל השורשים, תשע"ז, שיעור יז

שְׁנֵי רֵאשֵׁי תִיבוֹת עַל הַפְּסוּק "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיְגַדְהָ תַרְנֶה".

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב צְדִיק אֶז - יֵשׂא עֵשׂו קוֹלוּ בְּכִי - מֵהָרַב בָּא אֱלִיפֹז רִשָּׁע - שְׁהָיָה בֶן עֵשׂו - וַיִּתֵּן לוֹ יַעֲקֹב כַּל - חֲפָצָיו רַק נִשְׁאַר הַמַּקֵּל

וַיִּבְרָה יִצְחָק צְדִיק אֶת - יַעֲקֹב עֵשׂו קָנָא בְּבִרְכָה - מִיַּד בָּא אֶל רַחֵל - שֶׁבַע בְּרִכּוֹת עָשָׂה - וַיִּקַּח יַעֲקֹב לְאֵה פֶלֶה - חֲמֻדַּת רְצוֹנוֹ נִשְׁאַרָה הָאֲחֻרָנָה

⁹ בבא בתרא טו, ע"ב

מיתכי שבעה נביאים נתנבאו לאומות העולם ואלו הן בלעם ואביו ואיוב אליפז התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ואליהוא בן ברכאל הבווי:

¹⁰ בבא בתרא טז, ע"ב

וישמעו שלשת רעי איוב את כל הרעה הזאת הבאה עליו ויבאו איש ממקומו אליפז התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ויעדו יחדו לבוא לגוד לו ולנחמו מאי ויעדו יחדו אמר רב יהודה אמר רב מלמד שנכנסו כולן בשער אחד ותנא בין כל אחד ואחד שלש מאות פרסי מנא הוו

יגדילו את זה ל90 אלף, אז במקום לחסל את כל העזתים נותנים להם דלק 30 אלף ליום.

[הגויים] מצווים על הדינים, חייבים להעמיד דיינים ושופטים, אין להם לא דיינים לא שופטים, הולכים להרוג ילדים, תינוקות, חוטפים תינוקות בגיל עשרה חודשים, חטפו תינוקות. בכל פלך ופלך לדון בשש מצוות אלו, ולהזהיר את העם, ובן נח שעבר על אחת משבע מצוות אלו יהרג בסייף, כל בן נח שעובר על אחת משבע מצוות, הבא על אימו, על אשת אביו, אשת איש, אחד העובד עבודה זרה או מברך את ה', אפילו הוא בעל אחת משש עריות שהם חושבים שמותר להם, אז לא משנה אומר הרמב"ם, [כלומר לא צריך שיכוונו לעבור עבירה] אפילו שהם בטוחים שזה מותר, מותר להרוג אותם [אם חטאו בכך], וכולם עושים את זה, שש עריות שלהם, או גוזל אפילו

מדוע יעקב לא שיחרר את דינה, אם זה מצוה לשחרר את דינה - שיעקב ישחרר אותה, יעקב אבינו חייב להיות קודם, מי שצריך לשחרר את דינה זה יעקב אבינו, זה לא שייך [רק ל]שמעון ולוי, נכון דינה אחותם, אבל אדרבה אדרבה [יעקב חייב בזה ראשון].

כי הרמב"ם אומר שהוא חייב סייף, כולם חייבים סייף, כל בעלי שכם [חייבים] הריגה, כי שכם גזל [את דינה] ולא דנו אותו [אנשי עיר], אז זה אומר הרמב"ם בספר שופטים [שלקן התחייבו אנשי העיר שכם], אומר הרמב"ם מדוע הם התחייבו הריגה, הלכה י"ד וכיצד הם מצווים על הדינים, הרמב"ם אומר שמותר להרוג אותם את העזתים את אלה, כי עכשיו הולכים לתת להם 30 אלף ליטר דלק ליום, אני ביקשתי ליטר אחד ולא נתנו לי, לא, אני אומר לכם את האמת, זה פגע בי מאוד, אז 30 אלף ליום, ועוד

מראי מקומות והערות

לשנייה, פי 4, ואולי גם 70 אפשר להגיע, זה כבר המקסימום, אז אפשר להגיע 70 לשנייה, אז 70 לחלק 800 אלף זה עשרת אלפים, זה 11 אלף, כלומר 11 אלף שניות לחלק 60, אם זה 12 לחלק 60 אז זה 300 דקות, 300 דקות זה חמש שעות.

לעשות את זה בארבעים דקות, 800 כפול 3 זה 2400 לחלק לשישים זה 40, אז אפשר בארבעים דקות להגיע מכוכב צדק, מי שרוצה להגיע מכוכב צדק יכול לעשות את זה בארבעים דקות, אבל עדיין החללית עושה הכי הרבה 11 [ק"מ] לשנייה, מדברים על 300 אלף לשנייה, 11, ואם מעבירים אותה נוגה, ארץ, עושים כל המסלולים, אז אפשר להגיע 44

לבשל ואסור להנות.

מפי השמועה למדו שזה הכתוב, אסר לבשל ולאכול בשר בחלב, בין בשר בהמה בין בשר חיה. אסור [לאכול חלב בבשר] של צבי ואיל, בבאר שבע יש המון צבאים, הייתי שם, ראיתי, אז אפשר לתפוס אחד ולשחוט אותו ולאכול אותו, אז אם אדם רואה צבי, והוא רוצה לאכול את הצבי, והוא רוצה לשחוט אותו, אבל אסור לבשל אותו בחלב, כי היום החילונים מבשלים את הצבי בחלב, זה לא טוב, צריכים להסביר להם יפה [את האיסור שבדבר], לא באלימות, ולא במכות, רק יפה, שלא מבשלים צבי בחלב, אפשר לבשל את זה במים או במרק, אבל לא בחלב.

אבל בשר העוף מותר בחלב מן התורה, בא הרמב"ם ומחדש שבשר עוף מותר מן התורה [בחלב], אם אתה רוצה לאכול עוף בחלב, תרנגולת בחלב, יונה בחלב, ציפור בחלב, אומר הרמב"ם מותר לך, אתה יכול לאכול עוף בחלב לפי הרמב"ם, הוא אומר: 'אבל בשר עוף מותר בחלב מן התורה', אבל זה אסור מדרבנן, אז למה לא אוכלים עוף בחלב, כי זה אסור איסור דרבנן.

פחות משה פרוטה, נטל פחות משה פרוטה או שאכל כל שהוא אבר מן החי, כי אבן מן החי הם לא יודעים מה זה.

כי עוף לא צריך שחיטה, הרמב"ם אומר שעוף זה רק שחיטה דרבנן, בהלכות ממרים הרמב"ם מביא, שאם אדם יגיד שבשר בחלב [בעוף] זה דאורייתא אז הוא חייב חנק, הוא מביא כאן בפרק ב', (רמב"ם הלכות ממרים פרק ב, ט) הואיל ויש לבית דין לגזור ולאסור דבר המותר ויעמוד איסורו לדורות, כי עכשיו הולכים לדורות, למה מותר להרוג את אנשי שכס. וכן יש להן להתיר איסורי תורה לפי שעה מהו זה שהזהירה תורה לא תוסיף עליו ולא תגרע ממנו, שלא להוסיף על דברי תורה ולא לגרוע מהן ולקבוע הדבר לעולם בדבר שהוא מן התורה בין בתורה שבכתב בין בתורה שבעל פה, כיצד הרי כתוב בתורה לא תבשל גדי בחלב אמו. אז לפי הרמב"ם אין בעוף שחיטה מהתורה, למה [כתוב]: "לא תבשל גדי" (שמות כג, יט) [שמשם לומדים איסור בשר בחלב], למה לא [כתוב]: תבשל בשר בחלב [ללמד שלא כל בשר אסור מהתורה אלא בהמות וחיות אבל לא עופות], אז מפה לומדים שאסור

אבל אם אמר בשר העוף מותר מן התורה, ואנו נאסור אותו ונודיע לעם שהוא גזרה, שלא יבא מן הדבר חובה ויאמרו העוף מותר מפני שלא נתפרש, כך החיה מותרת שהרי לא נתפרשה. אז לא נגיד, אבל לא כתוב שאסור צבי, רק גדי, אז נגיד שצבי מותר בחלב, הוא אומר צבי זה דאורייתא, הרמב"ם אומר שצבי זה ממש דאורייתא, וכבאר שבע יש המון צבאים, אז אפשר לתפוס צבי ולשחוט אותו ולאכול אותו, אבל אי אפשר לבשל אותו בחלב אומר הרמב"ם, אבל כתוב [רק] גדי, אז גדי אז יוצא שצבי מותר, זה הכל בלבול גדול, אני לא יודע איך לתרץ את הכלבולים האלה, [שאם אין לנו תורה שבעל פה לעולם לא נוכל ללמוד מהתורה שבכתב את האסור והמותר].

אז אם יבוא בית דין ויתיר בשר חיה בחלב הרי זה גורע, אוי ואבוי לו, עכשיו מדברים על הבית דין, לדון את הבית דין [שמטעה], לא לרחם על הבית דין, אז אם יבוא בית דין ויתיר לנו בשר חיה, זה צבי בחלב, הרי זה גורע, ואם יאסור בשר העוף ויאמר שהוא בכלל הגדי והוא אסור מן התורה הרי זה מוסיף.

כי למה כתוב גדי, כולם שואלים, שיהיה כתוב לא תבשל בשר בחלב, לא תבשל בשר בהמה בחלב, למה, מי כתב את הגדי, מי כתב, כולם מתבלבלים מזה, כל האפיקורסים, [שאומרים] רק גדי אסור, אז עכשיו אנחנו מדברים הרמב"ם אומר שעוף בחלב זה רק דרבנן, פרק ב' עוף בחלב מותר מן התורה.

אסור, גף עוף גם צבי גם כבשה אפילו שכתוב אמו. אין זה מוסיף אלא עושה סייג לתורה וכן כל כיוצא בזה.

עכשיו אנחנו שואלים איך מותר להרוג את אנשי שכם, וכתוב [שבי יעקב] לקחו בשבי את הנשים ואת הטף, אז אם תגיד שאנשי שכם היו מתנגדים לשחרור של דינה, כי [מי שחטף את דינה] זה שכם, אי אפשר להיכנס ל[עיר] שכם, שובו בנים לא נכנסים לשכם, אסור להיכנס לשכם, אין דבר כזה, אז [באמת] יוסף הצדיק נמצא בשכם, והוא חי וקיים, והוא שומר על מי שנוסע לשם.

אז עכשיו אנחנו שואלים איך מותר להרוג את כל שכם, ולקחו בשבי את הנשים ואת הטף ואת התינוקות, מה הנשים עשו? מילא הגברים עוד היו מגינים על שכם, אבל הנשים לא יכולות להגן, אז למה לקחו אותם בשבי? לקחו את הנשים ואת הטף, את כולם לקחו בשבי, למה עשו את זה, למה לקחו את כולם בשבי, ואם צריכים לשחרר את דינה אז שיעקב יעשה את זה, [ולא רק שמעון ולוי].

אלא יעקב פחד, הוא לא רצה

אבל אנחנו נקרא את הרמב"ם הלאה, אז הואיל וכתוב גדי יבוא אחד יגיד צבי מותר, בשר עוף מותר, רק גדי אסור אבל עוף מותר צבי מותר, ויבא אחר לומר אף בשר בהמה מותרת חוץ מן העז, גדי זה עז, ויבא אחר לומר אף בשר העז מותר בחלב פרה או הכבשה, שלא נאמר אלא אמו שהיא מינו, כתוב לא תבשל גדי בחלב אמו, הוא חושב שצבי מותר, ועז ב[חלב] פרה גם מותר, זה הכל בלבול גדול, אני לא יודע למה, [מי עשה את הבלבול הזה, אני חוקר מי עשה את הבלבול הזה...] כתוב רק גדי אסור אז צבי מותר ופרה מותר, חלב פרה מותר, אז מי שירצה לדייק, רק גדי, יגיד בשר עז מותר ובחלב מותר או הכבשה, רק עז רק גדי ב[חלב] אמו, אבל עם חלב כבשה גם מותר. ויבא אחר לומר אף בחלב העז שאינה אמו מותר שלא נאמר אלא אמו, כתוב רק אמו, למה כתוב רק אמו, כי רק אמו זה אסור, מפה רואים שרק אמו זה אסור, אבל עז אחרת מותרת חלב של עז אחרת, שלא נאמר אלא אמו, לפיכך נאסור כל בשר בחלב אפילו בשר עוף, ועכשיו אומר הרמב"ם המסקנה היא שכל בשר בחלב

אז אנשים היו במסיבה, קיימו ושמחת בחגך... רצו לקיים שמחת חג כמו שצריך... היו בנות שאמרו להורים הולכים לקיים מצוות שמחת חג, ומי שבאה בצניעות לא נגעו בה, מי שהלכה עם שמלה ארוכה ושווולים, אז המחבלים אמרו את צנועה, את בסדר, לא נוגעים כך, את לא שייכת לכאן, כי הם רק באו בגלל שאמא סחבה אותה, חברה סחבה אותה, בגלל לחץ חברתי, אז לא נגעו בה, הם מוסלמים אדוקים, אמרו מי שהולך בצניעות לא נוגעים בו, הם הולכים בשם האסלאם, אז בשם האסלאם הם באו והרגו לנו 1500 אנשים, ועכשיו ביידן אומר כבר מספיק, די, מותר להרוג עד 1500, כמה שהרגו לכם תהרגו להם, בינתיים כבר הרגו 20 אלף 30 אלף, אני לא יודע, הם הורגים בלי סוף.

והסיבה שנטבחו כל כך הרבה יהודים, כן ה' לא סולח, כל האומר ה' ותרן יותרו מעוהי, נתנו מכות ביום כיפור פעם ראשונה בהיסטוריה של עם ישראל, חולדאי [ראש עירית תל אביב] שלח אנשים להרביץ ביום כיפור, בבאר שבע התפללו

להילחם בשכם, גם ביידן לא הרשה לו, אז היה גם ביידן אחד, זה ביידן מספר שתיים היום, אז היה ביידן מספר אחד, אמר לו אתה לא נכנס לשכם, אני לא מרשה לך, כמו שהוא לא מרשה עכשיו להיכנס ללבנון, לבנון יורים כל יום עשרות טילים, אסור, הוא לא מרשה להיכנס, אז יורים עליהם בחזרה, בינתיים נהרג שלום עבודי מטבריה, אתם צריכים לבקר לנחם שם, הוא הלך לתקן חוט חשמל וירו בו טיל על המכונית, לא יודע אם נשאר ממנו עוד זכר בכלל, קראו לו שלום עבודי, זה היה ביום רביעי שעבר, בדובב, מושב דובב, הוא היה צריך לתקן שם חוט חשמל, וירו לו טיל על המכונית, אז החיזבאללה ירה טיל והמדינה שותקת, עכשיו גם בשדרות, מי שגר בשדרות [בשמחת תורה] לא היה נשק, בשדרות לא היה נשק, במשטרה הם טילפנו לכל המפקדים רוצים נשק, [אמרו להם שיש] התקפה של מחבלים, אמרו תעזבו עכשיו אנחנו באמצע, רק הלכנו לישון עכשיו, כל הלילה התהוללו, ושמחת בחגך, שמחת תורה, רקדו, שמחו, עם שמפניה, עם ויסקי,

שמחה, באו אלף בחורים אלף בנים בנות באו להתפלל, שמחו אפשר להתפלל, כולם רוצים להתפלל, התחילו לתת מכות, באו עם כלבים, שיסו בהם כלבים, סיפורים שלמים, אז מיד אחרי, אחרי עשר ימים כבר גמרנו, אז המחבלים כנסו, כי לא נתנו להתפלל ביום כיפור.

[עוד דבר נורא שעשו, ש]אמרו שלא יהיה הקפות, ההקפות זה נגד התקפות, הת' זה ת' תחיה ת' תמות¹², אם לא עושים הקפות

כולם, בתל אביב הוא אמר פה לא מתפללים ביום כיפור, הוא נתן מכות רצח, אז אין מה שיגן על עם ישראל, אתם נתתם מכות ביום כיפור, מה אתם רוצים, ביום כיפור נתנו מכות, כולם ברחו, הגיעו אלף בנות [להתפלל ובכל המכות] ברחו, [והסיבה שהתפללו ברחוב העיר] כי אין מקום בבתי כנסת, אין מקום כפשוטו, מפוצץ, אי אפשר להכניס סיכה [בבתי כנסת], אפילו רמת אביב שזה חילוני לגמרי, מרץ, הכל מפוצץ, אין, אז התפללו בדיזינגוף, היה

מראי מקומות והערות

מקדשי אלא מקודשי אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו ... ומאי שנא תיו אמר רב תיו תחיה תיו תמות ושמואל אמר תמה זכות אבות ורבי יוחנן אמר תחון זכות אבות וריש לקיש אמר תיו סוף חותמו של

¹² שבת נה, ע"א

והיינו דכתיב זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התיו אל תגשו וממקדשי תחלו וכתוב ויחלו באנשים הזקנים אשר לפני הבית תני רב יוסף אל תקרי

נכנס הת', נהיה התקפות, פתאום נופלת הת' מהמילה הקפות, לא נתנו הקפות נהיה התקפות, חולדאי אמר [שיאסור], ברגע האחרון אישרו, הבית משפט העליון אישר את זה בשנייה האחרונה, לפני השקיעה, אבל [האירוע כבר נהרס], צריכים להביא אלף ספרי תורה, אתה לא יכול ללכת ברחוב עם שני ספרי תורה, זה לא שובו בנים, כמה היה שלושה ספרי תורה? אתה לא יכול, אני הסכמתי שיקחו ספרי תורה, אמרתי, בואו לשובו בנים קחו ספרי תורה, אמרו שלוש זה לא מספיק, צריכים אלף הולכים, בכל תל אביב.

הלכנו, הרצליה זה מחובר לגדעון, למצדה, ואחרי זה הלכנו הנביאים, ואחרי זה הלכנו הרצל, סיבבנו את כל הרצל, ואחרי זה ירדנו לחלוץ, עד בית ההסתדרות, עם דגלים אדומים, אחרי זה שהגענו לגיל 14 אמרנו גמרנו, עכשיו נלך עם ספרי תורה, זה בדיוק הפוך, הם (-) הקומוניסטים שדגלם אדום) שחטו אותנו, לא אנחנו שחטנו אותם, הקומוניסטים שחטו שני מיליון יהודים, אז הלכנו עם ספרי תורה בכל הרחובות, וכולם רצו, כולם רוצים ספרי תורה, עכשיו כולם שולחים לחיידרים, כולם רוצים עכשיו לשמור שבת.

רק מי ששמר שבת השבת הגנה עליו, הייתה אחת בבארי, היא בנתה את הבית כנסת, אז היא נצלה, היא הייתה עשר שעות בממ"ד, עד שבאו לחלץ אותה. והייתה אחת שהיה לה חת"ת (חומש תהילים תניא) בממ"ד, הבן שלה חזר בתשובה והביא לה חת"ת, חת"ת זה חומש תהילים תניא, כל אחד צריך ללמוד כל יום חת"ת, פרק בתניא, כל אחד חייב

היינו הולכים בחיפה כל הרחובות עם אלף ספרי תורה, כל חיפה, הלכנו רחוב הרצל, רחוב החלוץ, שדרות רוטשילד, רחוב הגפן, הנביאים, הרצליה, זה הולך הרצליה, ואחרי זה הנביאים, מי שהיה בחיפה אז צריך לדעת את המסלול, הלכנו עם דגלים אדומים בשדרות רוטשילד, אחרי זה הלכנו ברחוב הגפן, שם לשכת הגיוס, אחרי זה

מראי מקומות והערות

נחמני [אמר] אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלאף ועד תיו:

הקדוש ברוך הוא דאמר רבי חנינא חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת (אמר) רבי שמואל בר

אז בדיוק היא החליפה את הדלת, אז המחבלים ניסו לפוצץ [את הדלת], שמו מטען ועוד מטען ועוד מטען, זה היה דלת חדשה, לא התפוצצה, וככה היא הייתה בחושך, החשמל נפל, והיא נזכרה שהיא זרקה את החת"ת למחסן, לממ"ד, הממ"ד זה מחסן, שם זורקים כל מה שלא צריך זורקים לממ"ד, אז היא חיפשה בחושך, היא משהה עד שהיא גילתה את החת"ת, ואז היא הצמידה את החת"ת ללב שלה, וככה 40 שעות, היא אומרת [שהיא ניצלה] בזכות החת"ת, בזכות הרבי מליובביטש.

היה אחד צעק נ נח, נ נח, היה אחד בצומת שם, באחד הצמתים ליד באר שבע, הוא ניסה לשכנע מישהו עד שהרמזור מתחלף מאדום לירוק זה שלוש דקות, אז הוא יכול למכור מאה ספרים, שלוש דקות, כל דקה אתה מוכר 30 ספר, אז שלוש דקות זה 90 ספרים, אז הוא ניסה לשכנע שם מישהו שנהג שם, בוא תקנה תיקון הכללי, אין, אתן לך בחינם, תיקון הכללי, משיבת נפש, תיקח איזה ספר, הוא אומר לא, מה זה שייך אלי, זה לא שייך אלי, אני לא מסתכל בכאלה

ללמוד, אז הבן הביא חת"ת, אז היא זרקה את זה למחסן, איפה המחסן? בממ"ד, עכשיו היא צריכה לרוץ לממ"ד שש וחצי בבוקר, אזעקות, בהתחלה חשבו שזה סתם אזעקות, פתאום רואים זה רציני, זה טילים, ברד של טילים, ברד! מְטֵר של טילים, 5,000 טילים בשנייה, אז היא רצה יחפה, תפסה בקבוק מים מינרלים בדרך, חצי בקבוק, ועכשיו היא צריכה להיות יומיים בממ"ד, צבא לא מגיע, אין צבא, אין... אף אחד לא מגיע, לא צבא, לא... אף אחד לא מגיע, היא לבד בממ"ד, והיא בדיוק החליפה דלת שלושה חודשים קודם, היא הביאה מסגר, כי אמרו אולי יכנסו מחבלים, החליפה את הדלת, כי הדלתות [הרגילות של ממ"ד] הם חדירות לכדורים, הדלתות של הממ"ד עושים שיהיה אפשר לפתוח אותם מיד בקלות, אם מישהו נתקע שם, פתאום נפלה פצצה, נתקע, יש מפולת, שיהיה אפשר לפתוח את הדלת, אם לא אנשים יחנקו שם מהעשן, מהשרפה, אז הדלתות של הממ"ד הם דלתות שאי אפשר לסגור מפנים רק מבחוץ, וגם זה חדיר לכדורים,

דברים, חבל לך, תן את זה למישהו אחר, את התיקון הכללי, וככה הוא מנסה שלוש דקות לשכנע אותו, עד שהרמזור מתחלף, הרמזור מתחלף, נהיה ירוק, הוא לוחץ על הגז, האוטו כבר עף 300 ק"מ לשנייה, מהירות האור, הוא טס, אז הוא צועק לו: אם תהיה [בצרה] תגיד נ נח, אתה לא רוצה לקחת תיקון הכללי אבל תגיד נ נח, נ נח נחמן מאומן, תזכור נ נח נ נח נחמן מאומן, נ נח, וזה הוא צעק עשר שעות שהוא החזיק את הידית, הוא רק צעק נ נח נ נח אומן, בזכות זה עכשיו הוא כבר עשה תשובה, הכל בזכות שהוא הזכיר את המילה רבי נחמן אז הוא ניצל, לא פרצו לו לממ"ד.

הם פרצו לכל החדרים, היה אחד שהיה כאן בשבת, הוא היה כאן [בשמחת תורה] מיכין, יפת, אני הזמנתי אותו לבוא לשמחת תורה לשובו בנים, והבית שלו זה ליד השער של יכין, והקיבוץ החליט לעשות שער, אפילו שהקיבוץ חילוני אבל בשביל המשפחות הדתיות שיש עכשיו, אז הם אמרו אנחנו נכבד אותם, נעשה שער לכבוד שבת קודש, כך המחבלים לא יכלו להיכנס

לקיבוץ, רק ברגל, אז הרגו שם כמה אבל יחידים, הצליחו להניס אותם, והבית שלו זה ממש ליד השער, אם הוא היה נשאר הוא היה הראשון שהיה... אז עכשיו הוא היה כאן ביום חמישי, הוא סיפר, עכשיו הוא אצל איזה משפחה, קיבלו אותו.

אז אנשים הגיעו משדרות מנתיבות מאופקים, אנשים שממש הם היו בסכנה, שדרות הייתה מלאה, שדרות מלאה חבלנים, ממש ראו טנדרים לבנים, איזה מאה טנדרים, כל טנדר זה עשרה מחבלים, זה עשר אלף מחבלים, ולא יודעים איך אנשים נצלו, עכשיו שדרות ריקה, גמרנו, הוריקו את הכל, כולם ברחו משם, כולם קיבלו טראומה, איזה מאה טנדרים הגיעו, נכנסו לשדרות, אין שער, אין שמירה, אין כלום, כבשו את מבנה המשטרה בשנייה, תוך 12 שעות כבשו את תחנת המשטרה, וזה היה נס [שהמחבלים היו עסוקים בזה], שהתנפלו על המשטרה, כי היה מול זה ישיבה, ובישיבה זה שמחת תורה, היא מלאה, כולם באים מכל הארץ, באים בשביל לשמוח איזה אלף אנשים, היו שם, אם היו הולכים לישיבה היו

הורגים בשנייה אחת אלף איש, אז ה' עשה נס שהמטרה הייתה מול זה, אז רק נהרגו שבע שוטרים, היה שבע שוטרים בתחנה, ובלי נשק [רק] איזה כמה כדורים באקדחים וזהו, אז הצליחו להרוג איזה עשר מחבלים, ואחרי זה הם נהרגו, וכיון שהם התעסקו במטרה אז לא נכנסו לישיבה שהיה ממול, שם היה להם אלף איש, בשנייה יכלו לחסל את כולם שם, היו באמצע הריקודים וככה.

אנשים הלכו להקפות ונהרגו בדרך, אנשים אמרו אנחנו לא מוותרים, מה זה, שמחת תורה, מה יורים מחבלים, לא ידעו שזה מלא מחבלים, שכל העיר, חשבו שני מחבלים נכנסו, שני מחבלים נסתדר איתם, נביא להם קצת מגדנות, כמו רחל מאופקים הביאה להם טשולנט, והביאה להם קוגל, והביאה להם בורקס, ותרגול על מקל, וקצת גלידות, וקצת ארטיקים, וככה החזיקו אותם שש שעות, עד שהגיע הצבא, ככה בלבלה אותם, אז אנשים חשבו שמדברים בשני מחבלים שלושה מחבלים, היה איזה עשר אלף מחבלים, היה מאה טנדרים כל טנדר עשר, אז

זה בדיוק אלף מחבלים, אלף מחבלים נכנסו לשדרות, שדרות עכשיו ריקה לגמרי, נשארו אולי אלף איש, כולם ברחו, ממטולה [שבצפון] ברחו, ומשלומי ברחו, שלומי כל הזמן מפגיזים את שלומי, המדינה לא עושה כלום, זה מדינה חכמה... היא לא עושה כלום, היא מחכה שיבוא משיח, הם חסידי סאטמער, הם הנטורי קרתא האמיתיים, הממשלה הזאת הם נטורי קרתא, הם צריכים ללכת בהפגנות של החאמס, כמו נטורי קרתא, הם הולכים בהפגנות [של חאמס], עכשיו הרבי מסאטמער צעק עליהם שיפסיקו עם השטויות האלה.

אז מדברים על זה שהשאלה היא, למה יעקב לא הלך להציל את דינה, אז התירוץ הוא כי יעקב לא רצה להילחם עם שכם, כי [בשביל לשחרר את דינה] צריכים להילחם עם כל העיר שכם, הוא חיפש לעשות שלום, הוא חיפש איך עושים ---

[את השאלה הזאת] זה הרמב"ן שואל, יעקב עוד צועק עליהם "אָרוּר אָפֶם כִּי עָזוּ וְעִבְרָתֶם כִּי קִשְׁתָּהּ" (בראשית מט, ז), לא תקבלו, הם לא קיבלו נחלה, בגלל שהרגו את

בריה לא יכולה לעמוד במחיצתם, שום בריה בעולם, מי שהולך על קידוש ה', אז הוא עשה בשנייה אחת מה שצריכים לעשות באלף שנה, כל מי שהולך על קידוש ה', אפילו שהוא לא צם ביום כיפור, והוא לא זה, לא משנה, ברגע שהוא נהרג על קידוש ה', הרגו אותו בתור יהודי, אז הוא נכנס ישר לגן עדן, למחיצה של הקב"ה, לומד תורה מפי הקב"ה, שומע תורה ממש מפי הקב"ה.

אז אתם בבאר שבע, אבל בירושלים אין אזעקות, ירושלים זה בדיוק רחוק מעזה ורחוק מהחיזבאללה, זה מגיע עד בית שמש, ועד עכשיו כבר שבוע וחצי אין אזעקות באשדוד, בבאר שבע היה אזעקה לפני שבוע, אז באשדוד כבר עשרה ימים אין אזעקות, כי לאט לאט נגמר להם הטילים, נגמר להם, אז עכשיו הם רוצים חמש ימים הפוגה לחדש את הטילים, אומרים שהחאמס יעיפו [טילים] לחיזבאללה והחיזבאללה יעיפו על החאמס, הם אומרים שיש להם טילים שיכולים לכסות את כל הארץ, אז ביבי ידאג שיהיה להם בעזרת ה', הוא ידאג שיהיה

שכם לא קיבלו נחלה, שמעון לא קיבל נחלה ולוי לא קיבל נחלה, שמעון זה דימונה באר שבע, זה הכל שמעון, זה המקום הכי מתוק בעולם, הוא קיבל רק בתוך נחלת יהודה, צקלג הכל זה שמעון, דימונה משמע ודומה זה הכל שייך לשמעון, באר שבע שייך לשמעון, דימונה שייך לשמעון, אין להם נחלה לבד, זה בתוך יהודה, כי מה אתם הורגים עיר שלמה, כבר כולם מלו, ו[יעקב] תיקן להם תחומין.

כתוב שיעקב תיקן להם מטבע ותחומין, הוא לימד אותם איך מחלקים צדקה, לא את כל הכסף שומרים לעצמך, תחלק 50 אחוז צדקה, ר' נתן היה מחלק 50 אחוז צדקה, בטראוויצע היו לוקחים את המעשר לעצמם 90 אחוז מחלקים, טראוויצע הם היו מאוד עשירים, אז הם לקחו את המעשר לעצמם, ואת השאר היו מחלקים, אז יש אנשים שאת המעשר לוקחים לעצמם.

אז כל זה מדברים עכשיו, שעכשיו כולם עושים תשובה, כולם - כל אילו שנהרגו בשמחת תורה בכל מקום שהוא) כבר בגן עדן כולם, כתוב אין בריה יכולה לעמוד במחיצתם, מי [שנהרג על קידוש ה'] אז

כך, יש לי את זה במגרה שם, אבל נשאר את זה לשיעור הבא, הוא כותב שכל הבעיה זה רק שובו בנים, הם עושים את החיכוך בין יהודים וערבים, כי אנחנו [- כך כותב טדי -] כבר אוהבים את הערבים, חברים של הערבים, ורק בגללם עוד אין שלום עם הערבים, כך הוא כותב, הוא אומר נכון יש שם (- בשובו בנים) חברה מהשייטת, מסיירת מטכ"ל, יש חברה, יש פה את הבן של גנדי היה, גנדי בעצמו היה כאן, בא כל שבוע, אז הוא (- טדי) אומר, אני יודע שיש פה מיחידות מובחרות, אבל למה הם גרים בתוך הערבים, הם רוצים דווקא להרגיז אותם, להכעיס אותם, פרובוקציה זה נקרא, אני עובד לעשות שלום עם הערבים, והם מתחככים איתם כל היום, כי שהיה אחד משובו בנים עובר הם היו עוברים לצד השני, ידעו שפה לא מתחילים.

להם טילים, אז הם רוצים חמש ימי הפוגה לחדש את המלאי, זה עכשיו התנאי לשחרור החטופים אז חמש ימי הפוגה, זה פירושו שיהיה להם מחדש מיליון טילים, בשנייה אחת הם מביאים טילים מאיראן, מה, איראן זה כאן שעה טיסה מפה, בשעה אחת הם ממלאים את כל הארסנל, הוא נותן להם טילים בלי סוף, בשעה אחת, בשנייה אחת, אז הם רוצים חמש ימי הפוגה לשחרר 50 חטופים, אז 24 שעות כבר מסכימים לתת להם, כי זה קשה לחדש את המלאי, אבל יש להם מנהרות, איזה מנהרות, אולמות!

כי הם רוצים לפנות את שובו בנים, יש לי את הספר של טדי [קולק, ראש עיריית ירושלים, בשנים שישבת שובו בנים עברה מבני ברק לירושלים בעיר העתיקה, שם הוא כותב ש] כל החיכוך בין יהודים וערבים זה רק שובו בנים, כל הבעיות, כך הוא כותב בספר שלו, אני אקריא לכם את זה אחר

אז כל זה מדברים כאן על הקושיא של הרמב"ן, למה יעקב לא שיחרר את דינה, מדוע יעקב, יעקב צריך לשחרר את דינה, והוא אומר עכרתם אותי בעיני כל יושבי הארץ, הוא אומר – [מתרין] כי כולם כבר עשו תשובה, הוא אומר, אנשי שכם כבר התגיירו באמת, כי מלו את עצמם, שמרו תחומין, כתוב: "וַיִּחַן אֶת פְּנֵי הָעִיר" (בראשית לג, יח), הוא אמר אסור לצאת בשבת יותר מאלפיים מיל, יותר מאלפיים אמה, זה קילומטר, אתה רוצה לטייל עם אשתך, או אשתך ברחה לך, אתה רוצה לרוץ אחריה, עד קילומטר אתה יכול לרוץ, אם [היא] עברה את הקילומטר אתה כבר לא יכול, בשבת מתקוטטים, אז היא בורחת בשבת מהבית, אז עד קילומטר [אפשר לרוץ אחריה], אז זה הוא לימד אותם, שאם האשה בורחת אתה יכול לרוץ קילומטר לא יותר, ביום חול אתה יכול לרוץ יותר מקילומטר, אבל זה לא יעזור, היא רצה יותר מהר, זה לא יעזור, אם היא החליטה לברוח אוי ואבוי לנו, זה כבר לא יעזור שום דבר, אז צריכים לקנות לה הרבה גלידות, שיהיה

שבאנו להתקין את צינור המים הראשון, לא היה מים [בישיבה בעיר העתיקה], זה היה שייך לעטרת כהנים, אז באנו להתקין צינור מים, אז הם באו איזה עשר ערבים, אתה היית אז יוסף קדיש כבר היה כבר תשמ"ב היה בשוכו בנים, ואז הם הגיעו עשר חברה להפריע להתקין את הצינור מים, את השעון מים, אז היה אחד אליהו בלם, היה מתוק מתוק אליהו בלם, הוא תפס אותם בראשים, ויצאו קולות ברקים ורעמים, כמו עננים שמתנגחים, איך נהיה ברקים ורעמים? שעננים נפגשים ביחד מינוס פלוס, אז הוא לקח אחד מינוס אחד פלוס, וככה הוא חיבר את החשמל, נהיה זרם חשמלי... אז הוא דפק להם את הראשים, קראו לו אליהו בלם, אם לא הוא לא היינו כאן היום.

אז מדברים על זה שבעזרת ה' עכשיו אנחנו, עכשיו ביידן רוצה להפסיק את הלחימה, וביבי מוכן כבר לתת להם טילים, לתת להם את כל מה שצריך, העיקר שישאירו אותו ראש ממשלה, כי אומרים כולם שהוא כבר צריך להתפטר גמרנו, נהרגו 1200 זה

1500 1400

לה הרבה גלילות בבית, והיא תתעסק עם הגלילות, והיא תשכח לריב עם הבעל, ובשבת זה יהיה מטעמים. כל מי שמתחתן הוא נכנס לבית כלא, יותר גרוע מ[כלא] איילון, יותר גרוע ממר"ש, יותר גרוע מצלמון, יותר גרוע מהדרים, מרימונים, יותר גרוע מהכל, אבל לא להגיד את זה לחתנים, רק אחר כך.

וחצי, בחמש כבר עושים הבדלה ונוסעים לים, אבל אם היא רוצה בקיץ, זה קצת יהיה בעיה, אז בקיץ מביאים אותה לאיזה רבנית, לאיזה חברה, קונים לה כמה גלילות, מביאים לה, שתסכים לחכות עד שמונה בערב, שמונה כבר אפשר לקחת אותה.

אז אדם צריך לדעת שרבנו אמר דבר ראשון זה שלום בית, [רבינו] אומר השטן [עושה ש]הבעל נכנס בקטנות, הוא אומר תריב על זה תריב על זה, עם אשה לא רבים אף פעם, מה שהיא אומרת, מה שהיא מבקשת, הכל נותנים לה, ואם היא תברח מהבית אז מותר לרוץ עד קילומטר.

בעזרת ה' לכולם יהיה שלום בית, וכל אחד ישמע בקול אשתו, ומה שהיא אומרת זה קדוש, אם היא תגיד לו לנסוע בשבת לים, אז בחורף זה לא נורא, בחמש כבר אפשר לנסוע לים, עוד מעט השקיעה בארבע

שיעור שנמסר ביום רביעי תולדות ב כסלו לחול חושן משפט בעתיקא

מעשיות • השנה האזרחית • וסוד הסמבטיון • עשרת השבטים • יהדותם הגמורה של יהודי אתיופיה • ועוד מעשים

מספר, הוא לא ידע שמישהו ידפיס את זה, היה לו חבר לחדר פולני אחד, והוא היה בעל זיכרון פנומנלי, והוא כותב את כל הפרטים, כל יום. זה התחיל ב19 באפריל 161 במאי זה נגמר [בזמן שהגרמנים כבשו את ורשה בזמן השואה, ורשה בערה], והכל האיר אור יקרורות, כמו אור יום, את ורשה אי אפשר לכבוש, אז הם שפכו בנזין על הבתים וזה האיר כאור יום, יש ספר שמתאר איך [ה-] של ורשה

הסיפור. ממדי"ם, לי יש בונקרים, כך הוא כותב, כך הוא אומר.

והייתה אחת מהמזרחי שאמרה, שהמדינה צריכה לאסור על הברסלעבר'ס לנסוע לאומן, זה פיקוח נפש, הם אנשים מופקרים, אנשים שמוכנים למות, לנו אסור לתת את זה, אנחנו צריכים לאסור את הנסיעות האלה, לעצור אותם בלוד, לא שישלחו אותם.

וביבי נתן נאום שלם נגד הברסלבים, זה היה נגד הברסלבים מרוב אהבה, מרוב שהוא אוהב אותם, הרי הוא עשה ברית בברסלב שול לנכד שלו, הבת שלו היא ברסלבית, הבת שלו מהאשה הראשונה היא ברסלבית.

כולם היום ברסלב, כבר ברסלב זה יותר מחב"ד, מהכל, כבר כולם עזבו את חב"ד גמרנו, נשאר התפילה באוהל [של הרבין], צריכים תפילה באומן לא תפילה באוהל, באוהל ב[בית קברות] מונטפיורי.

אתה היית בניו יורק פעם אבל ראית את מונטפיורי? זה בין פלטבוש לבוורו פארק, אז יש בית קברות ענק, הייתי עובר שם

עכשיו צריכים לנסוע [לאומן], הנה הוא יסדר לנו מטוסים נטיס לאומן, אפילו שלושה [מטוסים שבכל אחד מהם] 800 איש, כל שעתיים מגיעים לאומן, הלוך וחזור, אפשר לעשות עשר מטוסים, עשר נגלות ביום אחד, עשר נגלות 800 זה 8000 לאומן. בתקשורת הודיעו שהגיעו [לראש השנה האחרון] 40 אלף, האמת שהגיעו 20 אלף, אבל בתקשורת הודיעו על 40 אלף, ואולי אפילו 50 אלף, כמה שאומרים יותר.

כי ביבי אמר שלא תעזו לנסוע בשום אופן, חשדו את ביבי באפיקורסות, הוא לא דיבר אפיקורסות, הוא רק אמר אל תחכו לניסים, הוא דיבר לברסלעבר'ס, אנשים לא הבינו, האשימו, מי ששמע את הנאום של ביבי שבועיים לפני ראש השנה, אז כולם חשדו אותו באפיקורסות, כל הרבנים, כל הזה... והתקיפו אותו, איך ראש ממשלה מדבר אפיקורסות, הוא לא דיבר, הוא אמר בשואה לא היה ניסים וגם עכשיו לא יהיה לכם ניסים, הוא דיבר לברסלעבר'ס מתוך דאגה, הוא אמר אני אדאג לכם, לי יש

כל יום, הולך מ־20 אוונו עם חיים שלמה רוטנברג, הולכים ברגל להתפלל בבורו פארק, עוברים דרך מונטפיורי, רואים את כל המצבות, זה מונטפיורי בנה את זה, הוא קנה את החלקה, ושם קבור הרבי מחב"ד, שם קבורים כל הרבנים כל ההכי גדולים של ניו יורק.

אז היה תפילה באוהל [של הרבי מחב"ד], אנשים באו מארץ ישראל להתפלל שם באוהל, והרבה משפחות מהחטופים, מהנציגים.

כי דוד המלך גם היה חטוף, חטפו אותו, אז פנו לאו"ם, פנו לביידן, אז הוא הצליח [מהשבי ביד ישראלי], אז בסוף הגיע אבישי, אבישי, אבישי הוא היה כזה פרא אדם, כזה היפראקטיבי, איך הוא ידע לקפוץ? הוא קפץ - מירושלים הוא קפץ לעזה בקפיצת הדרך, והוא מגיע והוא רואה את דוד עף באוויר.

למדנו בשיעור פיזיקה כל 9.81 [מטר שנופלים] זה שניה, זה לא משנה אם זה טון או קילו, רק שהרוח לא יעיף את זה, שלא יהיה צונמי, אתה זורק נייר אז [זה נופל לאט יותר כי הרוח חוזק ממשקלו], אבל דבר כזה זה נופל [שחזק מהרוח אין הבדל מה

משקלו ויפול לעולם באותה מהירות]. כמו שנופל מטוס, אם מטוס נופל מגובה של עשר אלף מאתים מטר, אז זה בדיוק 17 דקות. היה נחמן ביטון שקראו לו שמעון, נחמן ביטון שהיה איתנו בקזבלנקה ובוואזאן, בחתונה של נתי גולדבלום עם גבירץ, אצל ר' עמרם בן דיוואן, היינו שם, ושם עשינו את החתונה, [אצל ר'] עמרם בן דיוואן.

ר' עמרם בן דיוואן היה לו בן ר' חיים [שהיה] חולה אנוש, כבר הרופאים אמרו שהוא צריך למות, אז אמרו לו בחלום תיכנס למערת המכפלה עם הילד והוא יחיה, אבל איך נכנסים למערת המכפלה, אנחנו מ־1250 עד 1967, [במשך] 717 שנה עומדים על המדרגה השביעית, עכשיו ששובו בנים באים אז [מתפללים רק] על המדרגה השביעית [ולא נכנסים למבנה], ושם זה המקום האמיתי, שם זה הכי קרוב, כי המצבות זה שקר, עשו את זה הנוצרים, הם סתם עשו מצבות, [וכתבו עליהם] אברהם שרה יעקב לאה יצחק ורבקה, האולם הגדול זה יצחק ורבקה, זה סתם שטויות, אבל למטה למטה [שם הציונים האמיתיים]. שהיה משה דיין אז ירדו למטה

ההיתר, אמרו כן, עכשיו קיבלנו פקודה שמותר, היא כבר רצה ברגל עם התינוק, עם הילד, והם היו הראשונים, ברוך נחשון ואשתו שרה, הם היו הראשונים שהלכו לגור [בחרון], בינתיים הם גרו בתוך המחנה הצבאי, בתוך המחנה הצבאי! עם גנדי ועם הכל, ועם יצחק רבין.

ושאנחנו היינו מגיעים [למערת המכפלה] אז ערבי היה מלווה אותנו, ערבי שם השייך' מהוואקף, אז הוא הראה לנו את יוסוף, פה קבור יוסוף, יוסוף זה עשו, עשו התגלגל לתוך חיקו של יצחק, יצחק ביקש בן - עשו ואמר]: "יִחֶן [יִשְׁע, אמר לו ה' שלא יחון אותו כִּי-בֶל לְמַד צֶדֶק" (ישעיהו כו, י), אז יצחק ביקש שלכל הפחות שהראש יקבר, אם לא הגוף שהראש יקבר, [ולמה מגיע לעשו שראשו יקבר במערת המכפלה], כי אני בחיים עוד לא בכיתי שלא קבלתי ברכה [ועשו בכה שלא קיבל את ברכות יצחק, הרי שהאמין ביצחק ובברכותיו, ולכן זכה שראשו יקבר במערת המכפלה].

אני אגלה לכם את האמת, אני לא יודע אם כדאי לכם לבוא בכלל אלי, אני לא מצליח לבכות, אני מנסה לבכות, ישראלי לא יכול לבכות, ישראלי, אנחנו גדלנו

למטה עם חבלים, לבדוק אם יש שם חומר נפץ, אם מחבלים מסתתרים, אז ראו את המצבות האמיתיות, זה לא בדיוק מול המצבות, זה בנו הנוצרים שכבשו את חברון, ב1099 הם בנו את המצבות האלה, אז עומדים שם בסדר, מכוונים לאברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה. ואחרי זה יש [במערת המכפלה] יוסוף [ומבאר:].

שבאנו ב1967 [אחרי מלחמת ששת הימים ששחררו את הכותל וחרון], מיד אחרי חג השבועות, ואז היה רבין, הוא היה המפקד, יצחק רבין הוא היה המפקד של חברון, וגנדי, שהבן שלו בני זאבי למד כאן, אז המושל של חברון [היה] יצחק רבין, וגנדי הוא היה המפקד, ואז הגיע נחשון, הגיע ראשון, ואז הבן שלו נפטר, ולא נתנו לקבור אותו בבית קברות העתיק, עד שהאמא אמרה אני הולכת לבד, לא אכפת לי, קראו לה גם שרה, אז היא רצה עם התינוק בתוך החיילים, הם עוצרים אותה, אסור לך להתקדם, אסור ללכת, היא אמרה אני הולכת לקבור אותו בבית קברות העתיק, ליד ה'שדי חמד', ליד כל הקדושים, ברגע האחרון הם קיבלו את

בודקים לאן הוא הולך [לפגוע], לאיזה כיוון, אם הוא הולך לכיוון צפת או לכיוון שלומי או לכיוון חניתה אז מורידים אותו, אבל אם הוא הולך לכיוון שדה פתוח לא מתייחסים אליו, חבל על... כל משגר זה חצי מיליון שקל, כל רקטה, ראינו את כל הרקטות, הכל ראינו עכשיו, לפני כמה שעות, אבל יש את הרקטות שמורידות את הטילים.

עכשיו יורים החות'ים, לא ידענו מזה זה [המקרו של השם] חות'ים, חות'ים זה שם המשפחה שלו, של המפקד שלו, זה השם שלו, זה יוצא חות'י, אז [הם נקראים] על שם המפקד שלהם, הם נקראים חות'ים. אז זה לוקח 7 וחצי

כאן עם האנגלים, עם הכל, עד גיל עשר הייתי משחק עם הרובים של האנגלים, האנגלים הביאו לי את הרובים שלהם לשחק, היו מוציאים את הכדורים הייתי משחק עם הרובים שלהם, מול הבית שלי היה, גרתי ב[רחוב] טבריה 20, אחרי זה [בתשע"א] גרנו בעיר טבריה, עכשיו עברנו ליד הכנרת ראינו עוד פעם את טבריה, עכשיו עברנו, לפני כמה שעות נסענו לאביי ורבא.

שם ראינו את המשגר של הטילים [- כיפת ברזל], שזה ארבע שורות, כל שורה ארבע = 16 טילים, 2 הם כבר ירו, כי ברגע ש[האויבים] מעיפים טיל, אז

ניצלו, סעד ניצל, עלומים ניצל, אומרים שמפלים זה גם כן שומרי שבת או חצי.

יש קיבוץ יכני או חצי שומרים שבת חצי לא, אז הסכימו בדיוק חודש קודם לסגור את השער [בשבת וחג], החילונים החליטו לכבד את הדתיים סוגרים לכבודכם את השער, אז כולם ניצלו. [סיפור זה היה ב] קיבוץ חילוני קוראים לזה יכני, זה מעל בארי, ויש שם כמה, אולי עשר משפחות, עשרים משפחות ששומרים שבת, אז הם אמרו אנחנו מפרגנים לכולם, לכבודכם מסכימים שהשער יהיה סגור בשבת, הרי זה (- שמחת תורה) היה שבת בבוקר, שש וחצי.

שמחת תורה, הם אומרים 7 באוקטובר, תגידו שמחת תורה מה זה 7 באוקטובר, 7 באוקטובר זה התאריך שכבר [המצרים] הצליחו לחסל ב[מלחמת יום כיפור] יום כיפור 1700 חיילים, חיסלו אותם לגמרי, כי 6 באוקטובר זה יום כיפור, 7 באוקטובר זה יום למחרת, הם נכנסו ב2 בצהריים ביום כיפור [בתשל"ד], אנחנו עוד זוכרים את זה, זה היה 73 אנחנו נולדנו ב37 אז היינו בני 36, כן מ-1940 זה

דקות, טיל שבא מתימן זה לוקח 7 וחצי דקות, כל חמש קילומטר זה שניה, אז אם זה 2,000 ק"מ אז זה יוצא 7 וחצי דקות, כי אלף ק"מ [זה] 5 כפול 200, זה 200 שניות, ואלפיים ק"מ זה 400 שניות, אז 420 שניות זה 7 דקות בדיוק, אז אם זה 2200 אז זה בדיוק 420 [שניות], זה שבע דקות, שבע דקות ועוד 20 שניות, אז עד שהטיל מגיע מתימן זה שבע דקות, אז זה הכי נוח, זה נפלא, יש לך זמן ליירט אותו, יש לך זמן לכוון, יש זמן לטיל לחפש אותו - הטיל שמיירט אותו.

אבל אם זה 15 שניות [מהשיגור עד הפגיעה], כל הקיבוצים בארי שדרות אופקים זה 15 שניות, הטיל [המיירט] לא מספיק, עד שהטיל מפעיל ועד שהוא עולה ועד שהוא זו הוא לא מספיק לתפוס את הרקטה הזאת, הוא לא מספיק, שדרות הייתה כבר מלאה בחיילים, מלאה מלאה, הכל היה פתוח, הרי מהשומרים לקחו את הנשקים, אז בירייה אחת חיסלו את השומרים, נכנסו לבארי, כפר עזה, נירים, ניר עוז, כל המקומות נכנסו בשניות, התחילו ישר לשחוט את כולם, רק הקיבוצים שמרו שבת

33 [שנה] כי [המלחמה ב] 73 זה באוקטובר, 6 באוקטובר, ואנחנו נולדנו שנתיים קודם, שלוש שנים קודם, 37 דצמבר, אז היינו בדיוק בן 36, 36 ואתה (- בנו ר' נחמן), היית אז ילד בן תשע, נולדת ב[תש] כ"ה וזה היה בל"ד, היית ילד בתשע, ל"ד זה שנת 73 לפי הלוח הלועזי.

כי אנשים טועים, חושבים שזה [-] ספירה האזרחית, היא ספירה] לאותו האיש, אותו האיש עוד לא נולד בכלל, הוא עוד לא היה בעולם בכלל, הוא רק נולד בשנת 3, [וגם את התאריך הזה] רק לפי הנציב הרומאי יודעים מתי הוא היה, הם (- הנוצרים) לא יודעים תאריכים, אחד אומר שתלו אותו בערב פסח, ותלו אותו בפסח עצמו, כי יש פה [כנסיה שנקראת] הסעודה

האחרונה, הכנסיה הזאת שרצים מול שער האשפות זה נקרא הסעודה האחרונה, ואחרי זה יש יהודה איש [-] שהוא הסגיר אותו, הם שאלו איפה הוא, הוא הלך להתבודד, כל יום היה עושה התבודדות, כל יום, הוא היה הולך לשדות ליערות, שעה התבודדות, אז שיחדו את יהודה איש [-], שילמו לו 30 כסף, 30 מטבעות של כסף טהור שיגיד איפה הוא הולך להתבודד, אז זאת הכנסיה שמעל הכביש שאנחנו יוצאים משער האשפות, אז יש כנסיה מעל הכביש, רואים את הצריח שלה, אז שם זה היה, שם תפסו אותו (- הרומאים את אותו האיש), ואז שאלו אותו אתה משיח? אז אחד אומר שהוא שתק^[13].

מראי מקומות והערות

¹³ יש ארבעה אוון גיליוניים (- ארבע גירסאות סותרים בכתבים השקריים שלהם), גילון זה נקרא, זה נקרא אוון גיליון, גיליון זה מילה לטינית, מילה רומאית שם מסופר כל הסיפור [על אותו האיש], שבכלל גירשו אותו מהבית, כי מי שנולד מאשה שניה כל שכן מאשה פרוצה אז מגרשים אותו מהבית, אז הוא אומר גירשו אותו מהבית, הוא כותב את זה באוון גיליוניים, הוא אומר גירשו אותו מהבית, האחים, יש לי פה ספר של [-] ורשה, הוא אומר [ש] הוא (- אותו האיש) גרמני, הוא אומר אבא שלו היה גרמני שהצטרף לצבא הרומאי, והוא חיפש ככה קצת להתברר, קצת

שמפניה, לעשות מסיבה לבילי שמחת תורה אז הוא מצא עם מי לעשות מסיבה (מרמז למסיבה של חוטאים שעשו ברעים בשמחת תורה ונטבח שם 3000, כך אז מתוך התועבות שעשו נולד אותו האיש). אז ברוך ה' היא נפקדה למזל טוב... [באותו האיש], היה ברית, מסתמא היה גם ברית גם כן, כי היא הייתה יהודיה, אבל הוא אומר אבא שלו זה גרמני, מה הפירוש, אבא שלו גרמני, אז הם מתפארים שם - הגרמנים מתפארים, יש להם מסורת שהם מתפארים בה, אז סימנתי את זה עמוד 80 בספר.

חדש בספירה הלועזית], תש"ס ג' אלפים, ד' אלפים תש"ס מתחיל האלף השני אחרי זה [ה' אליפ תש"ס מתחיל] האלף השלישי, עכשיו אנחנו בשנת אלפיים, מתחיל האלף השלישי, תש"ס זה הזמן שמתחילים לספור מחדש את האלף החדש.

אז זה [תחילת הספירה הלועזית] היה [ג' אלפים] תש"ס, ובחנוכה היה [ג' אלפים] רי"ג, כתוב אצל החזיר: "וְהוּא גֵרָה לֹא יִגְרָ" (ויקרא יא, ז), לא 'יגר' זה בדיוק רי"ג, בדיוק, כי זה גמרא בעבודה זרה בדף ט' [שבבית שני שלטו בארץ] 180 יון 341 פרס, זה בדיוק 214, כלומר 213, אחרי 213 אז כבר באו החשמונאים, ועכשיו זה כסלו, עכשיו היה המולד, אתמול, בשבע בבוקר, חמשה לשבע, מהמולד מתחילים הניסים.

'גרה לא יגר' [מרמז למלכות יוון] הרי זה היה אימפריה, יון שלטה מהודו עד אתונה, עד אנגליה, לא, אנגליה זה [רק] מזמן הרומאים, זה יוליוס קיסר כבש את אנגליה, את צרפת כבש [לרומאים] פומפיוס, ואחרי זה בא יוליוס קיסר כבש עד סקוטלנד [שבקצה שבאי הבריטי], ואז הם עשו את חומת אנדרינוס, סקוטלנד היו

אז מדברים על זה שכל הלוח שנה זה בכלל לא שייך אליו (- לאתנו האישי), זה טעות, זה לוח אזרחי, זה לוח אזרחי שהקיסר אוקטבינוס, אוקטבינוס אמר מספיק די, [עד אז כשרצו לספור את השנים] אומרים ארבע שנים ליוליוס קיסר, חמש שנים לפומפיוס, [ואם כן כשרצו לספור מעשה שהיה לפני 50 שנים לדוגמה, לא יכלו לומר שזה קרה בשנת ה' אלפים ... אלא היה צריך לזכור לאיזה מלך ספרו אז, וגם זה לא עוד כיון שגם היה צריך לזכור כמה שנים חי המלך שאחריו והמלך שאחריו, ורק כך יכל לדעת כמה שנים עברו], זה מבלבל, אני התבלבלתי מזה, (אני ניסיתי לעשות מתי נולדת לא זכרתי...), אם זה יוליוס קיסר או פומפיוס, לא זכרתי בדיוק איזה קיסר, איך אדם יכול לדעת אם זה יוליוס קיסר או דקלטינוס או קליגולה, או איזה קיסר, מי זוכר איזה קיסר, עכשיו עושים לילד בר מצוה בגיל 13, לא יודעים איזה קיסר היה, צריכים לשאול את הרומאים, את כותבי העיתים מי היה הקיסר לפני 13 שנה, אז אנשים כבר לא היה להם כוח, בא אוקטבינוס אמר מספיק די, מהיום מתחילים [שנת] אפס, זה היה [בשנת ג' אלפים] תש"ס, לכן [ה' אלפים] תש"ס התחיל שנת אלפיים, תש"ס תמיד מתחיל [אלף

אוכלי אדם, היו פראים כאלה שאי אפשר לכבוש אותם, אפילו הרומאים שהם היו הכי מאומנים כבשו את אנגליה עד לונדון ואת אירלנד, אבל לא את סקוטלנד, אז יש שם חומת אדריינוס, זה עוד אנדריינוס כבש את זה, זה לפני טיטוס, אנדריינוס היה בזמן חורבן ביתר, טיטוס היה¹⁴, אז הוא עשה חומה שלמה שהסקוטים לא יכנסו לאנגליה.

ו[בהמשך השנים] הסקוטים שנאו יהודים שנאת מוות, הם קתולים - הסקוטים, הייתה מרי אחותה של אליזבת, היא הייתה המלכה של סקוטלנד, והיא הייתה קתולית, אבל אליזבת החליטה להיות אנגליקנית, כי הנרי

השמיני הוא רצה להתחתן עם אחות אשתו, וזה אסור, אצל הקתולים אסור להתחתן עם אחות אשתו, בפרט שהיא הייתה נשואה אז היו צריכים לבטל את הקידושין, אז הוא שלח למהרי"ק, הנרי השמיני שלח למהרי"ק שיבטל את הקידושין של אחות אשתו [כיון שהם אסורים על פי התורה], אשתו כבר נפטרה או הוא גירש אותה, עכשיו איך הוא יכול להתחתן? א' אסור לו להתחתן עם אשה שהייתה פעם נשואה, הוא מלך אז בבית המלוכה, אסור להתחתן עם אשה שהייתה נשואה, ועכשיו אחות אשתו הייתה נשואה, לשנייה קראו לה קטרינה ולראשונה קראו לה אליזבת למול, אז קראו לה - לאשתו הראשונה) קטרין, והוא בכלל לא רצה [אותה].

כי אצל המלכים אז מכריחים להתחתן, אי אפשר לבחור כלה, זה לא כמו שאצלנו עושים פגישה והוא מחליט, אין, מחליטים, השרים מחליטים, המינסטרים מחליטים מי מתחתן, מה משתלם למלוכה,

מראי מקומות והערות

היה בזמן חורבן הבית ואנדריאנוס היה 52 שנה אחר כך בחורבן ביתר].

¹⁴ [קצת צ"ע, ואולי צריך להיות להפך שאנדריאנוס היה אחר טיטוס, שהרי טיטוס

כל הקירות עשויות ממראות. ושהגיע ר' יהודה אסד, שהוא הגיע לווינה לבטל את הגזרה, [הוא הגיעה עם משלחת של רבנים לארמון של פרנץ יוזף, קיסר אוסטריה, ראה ר' יהודה דמות של יהודי צדיק מולו ונבהל מקדושתו ושאל מי הוא, ואמרו לו שזה הוא עצמו, שמולו עמדה מראה].

כי הרפורמים השתלטו על הפרלמנט האוסטרי, ואסרו את הלימודי תורה, אמרו צריכים ללמוד מדעים, להיות משכילים, נאורים, כי כל אלה שנהרגו (- בשמחת תורה) זה פעילי שלום, זאת שמצאו לה את הDNA, עכשיו מצאו אתמול [הייתה פעילת שלום], במשך 38 יום לא [ידעו שהיא מתה], חשבו שהיא חטופה, אז עכשיו מצאו, שלחו את הDNA, את האפר.

כולם נשרפו שם בתוך המכוניות, שפכו בנזין, שרפו את האנשים חיים, כולם צעקו צעקות עד לב השמים, נשרפו שם, אז שלחו את זה למעבדות

רוצים לעשות שלום עם אוסטריה, אז לואי ה16 [מלך צרפת] שהיה ילד בן 16 מתחתן עם ילדה [מארי אטואנט] בת 11 שהיא הבת של מלך טרזיה והיא (- המלכה) אמרה אין לכם לחם - תאכלו עוגות, [15] אז אומרים שהיא לא אמרה את זה, מישהו הצמיד לה את המילה, [להראות שהיא מנותקת מהרעב שסובל העם], אבל זה לא משנה, זה מתייחסים למארי אנטואנט, אז היא הייתה אוסטרית, ולואי ה16 [היה צרפתי], אז הקונסול כותב שם שהיא ילדה חכמה IQ 180, והוא טיפש מטופש, קראו לו [לואי] קפוט, השם הפרטי, לואי זה אמיץ, לואי זה אמיץ, זה התואר של הקיסרים, של הצארים, של המלכים של צרפת, אז קוראים לזה לואיס, לואי ה16, לואי ה15 היה בכלל מטומטם, ה14 הוא בנה את ארמון וורסאי, וורסאי זה ארמון של מראות, רק מראות,

מראי מקומות והערות

תאכלו אשכוליות, יש תמיד עצה, לא צריכים דוקא לאכול לחם, בכלל לחם בכלל זה לא בריא.

¹⁵ עכשיו הייתי אצל ארוש אכלנו עוגות, לא היה לחם אכלנו עוגות, או אם אין עוגות תאכלו תפוחים, תאכלו תפוחים, תאכלו רימונים,

השתלטו לנו על המדינה, הוא אמר לצאת בחרב, אמרו זה הסתה, אבל הוא ראש עיר אי אפשר לעשות לו כלום.

חולדאי הוא ביטל את ההקפות, הוא שלח לתת מכות ביום כיפור, כי יום כיפור הגיעו 3000 חילונים, 1500 נערות [להתפלל], הרי בתי הכנסת מפוצצים, כבר אי אפשר [להיכנס], אין מקום, אתה לא יכול להכניס סיכה, אז פתאום עושים בכיכר דיזינגוף מניין, אז כל תל אביב רצה למניין, איזה, כבר דיזינגוף, וואי וואי, שם אפשר להכניס מאה אלף איש, אז הגיעו 3000 נערות, 3000 בחורים, כולם חילונים, רוצים להתפלל ביום כיפור, מה,

הכי משוכללות באירופה, באמריקה, לזהות של מי האפר, אז לוקחים שיערה, לוקחים שיערה, ועכשיו [במעבדה] צריכים לדעת למי השיערה שייכת, אם זה שייך לאפר, לראות את זה לפי האפר.

אז הם כותבים [שזאת שגילו את אפרה] זאת פעילת השלום הכי נחרצת, היא אשה, היא רק רוצה שלום, היא נלחמת למען השלום, והיא ראש 'בצלם', ואיזה אשה נפלאה זאת, שהיא רק אוהבת את המחבלים, דתיים היא שונאת שנאת מוות, הם אמרו לצאת בחרב, אמר את זה חולדאי [ראש עיריית תל אביב] לצאת בחרב נגד החרדים, [אם לא] החרדים

נגד אזעקה, אז בא חולדאי, אמר: אין הקפות יותר, גמרנו.

כי כולם רצים להקפות, כולם רואים ספרי תורה, כולם רצים, כל החילונים, רדפו אחרי עם ספרי תורה, עד 14 וחצי הלכנו 1 במאי עם דגלים אדומים, בסוף התפקחתי, אני [מגיל] 14 וחצי אני כבר הולך עם הדגל, [ואז הפסיק והתחיל ללכת עם ספרי תורה], אני רואה הבית כנסת הגדול רחוב הרצל, כולם צוחקים עלי [שהולך עם דגל], אני כבר הייתי בבית ספר יבנה, וכולם צוחקים עלי, אמרתי פעם אחרונה אני הולך עם הדגל, [עד אז] אני הולך בראש עם הדגל האדום, ילד בן 14, אני הולך משדרות רוטשילד, מתחנת אגד הישנה, הולכים ברגל שדרות רוטשילד, רחוב הגפן, אחרי זה רחוב הרצליה, אחרי זה רחוב הנביאים, אחרי זה כל רחוב הרצל, רחוב החלוץ, עד בניין ההסתדרות, הולכים ככה 3 שעות עם הדגל האדום,

מי לא רוצה להתפלל ביום כיפור, חוץ מחולדאי כולם רוצים להתפלל, חולדאי הוא [...], בסדר, הוא מתחת לאדמה, כמו כל חאמס תחת האדמה, אז חולדאי תחת האדמה אז הוא שלח אנשים לתת להם מכות [למתפללים], אז המניין התפזר, וכל הבנות בכו ממש, [הן] רוצות להתפלל, ביטלו להם את המניין, הלכו להתפלל שם באיזה בית כנסת, באיזה סמטה שם, וכולם בוכים ובוכים.

ואחרי זה הוא אמר עכשיו לא יהיה לכם הקפות גם כן, הוא לא מבין שהקפות זה מבטל התקפות, כי יש ת' תחיה, ת' תמות, כתוב בגמרא (שבת) נ"ו, הת' זה פעם תחיה פעם תמות¹⁶, אז אם אתה רוצה לבטל את הת' של תמות, אולי יש ת' של תמות, להפוך את זה לתחיה, אז אתה עושה הקפות, אז הת' [של התקפות] נהפכת מתמות לתחיה, אז כל הקפה זה נגד התקפה, נגד טיל,

מוראי מקומות והערות

אמר רב תיו תחיה תיו תמות ושמואל אמר תמה זכות אבות ורבי יוחנן אמר תחון זכות אבות וריש לקיש אמר תיו סוף חותמו של הקדוש ברוך הוא דאמר רבי חנינא חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת (אמר) רבי שמואל בר נחמני [אמר] אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו:

¹⁶ שבת נה, ע"א

והיינו דכתיב זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התיו אל תגשו וממקדשי תחלו וכתוב ויחלו באנשים הזקנים אשר לפני הבית תני רב יוסף אל תקרי מקדשי אלא מקודשי אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו ... ומאי שנא תיו

ומכריזים שאנחנו פועלים.

כמו בשייח מוניס, שייח מוניס [שהיום בנויה שם שכונת רמת אביב], אם רוצים להחזיר לערבים [שטחים שהיו שייכים להם בעבר] דבר ראשון [צריך להחזיר את] רמת אביב, רמת אביב אני הייתי שם, הייתי ילד בגיל 15, זה הכל היה חולות, עוד לא היה רמת אביב, לא היה בניין אחד, חילקו את זה למרוקאים שהגיעו, כל אחד קיבל עשרה דונם, עכשיו לוקחים להם את זה, שם בנו את רמת אביב, על אדמה ערבית טהורה, ערבית משלוש אלף שנה.

עכשיו אני רוצה לנסוע לחרן לדרוש את הבית של רבקה, ושל לבן, אנחנו היורשים האמיתיים, שובו בנים מאיפה אתה בא? מרבקה, אז לא מגיע לנו הבית של לבן? עכשיו אנחנו לומדים חרן חרן חרן, וילך חרנה, והנ' של חרן התהפכה, הכל חרן, מה לנו ולחרן? שם בחרן כל הנכסים שלנו, הנכסים של אבא שלי ושל אמא שלי, ושל לבן, זה הכל הסבים שלנו, בתואל, הכל זה חרן, נחור, הכל זה חרן, בסוף הנ' התהפכה, אני רוצה את הנכסים בחזרה, אני עכשיו הולך לאו"ם, להאג, לא אכפת לי, אני

אדרוש את כל חרן בחזרה, זה שייך ליהודים, אז בעזרת ה', אני מקווה שאתם לא מקליטים אותי, כי התורכים ישמעו את זה אז לא יתנו לנסוע [לאומן] דרך איסטנבול בסוף, כי זה (- חרן) ליד איסטנבול, [כשעושים עצירת בניינים באיסטנבול] אתה קופץ לחרן.

ר' נפתלי כץ [שקבור באיסטנבול], זה רבע שעה משדה התעופה, אפילו חמש דקות, רק הסיבובים, אם תלך ברגל זה חמש דקות, נפתלי כץ זה דבר ראשון, ירדה אש מהשמים, בפטירה ירדה אש מהשמים כתוב, סמיכת חכמים, שצדיק נפטר [זוכה כמו] יונתן בן עוזיאל, ירדה אש מהשמים, כל עוף הפורח נשרף, כל ההרים מלאים אש, אתה מגיע ליונתן בן עוזיאל אתה צריך לראות כל ההרים מלאי אש.

אברהם שואל את יצחק [כשהלכו לעקדה]: אתה רואה אש? אני רואה אש, שואל את ישמעאל: אתה רואה אש? אני לא רואה, שואל את אליעזר: אתה רואה אש? אני לא רואה, [אמר לו אברהם:] היית

פעם ישנו על מזרנים לא כאלה כמו היום, היזדים ישנו על מזרנים, היה לי ספר של היזדים, אין כזו קהילה [קדושה] בעולם, החתן בכלל לא עומד ליד הכלה [בחופה], רק האבא של החתן, אבא של החתן אומר לכלה הרי את מקודשת לבני, החתן עומד שם באיזה פינה, מסתתר, מתחבא לכולם, אחרי זה הולכים בכלל לחצר אחרת לאכול את הסעודה, וכל אחד מביא את הצלחת אוכל איתו, ומה שמביאים [נדונייה לזוג] זה מביאים מזרן, הוא מביא מזרן,

חמור, נשאר חמור¹⁷. אני הייתי בורח [מלשרת את אברהם בגלל הביון הזה], אני אומר לכם, אם היו אומרים לי שאני חמור, הייתי הולך לא יודע לאן, אליעזר אומרים לו חמור הוא מתחיל לרקוד, אני חמור, אברהם אומר לי שאני חמור, אברהם לא מפחד [שאברה], כתוב שיעקב לא הוכיח את ראובן [עד יום מותו, כי הוא] אמר, [אם אוכיח אותן] הוא ילך לעשו¹⁸, אני אגיד לך למה, בסך הכל הוא הוציא את המזרן [של יעקב מאוהל בלהה לאוהל לאה אמו]¹⁹.

מראי מקומות והערות

בארבעים שנה בעשתי עשר חדש וגו'. וכן אתה מוצא בשמואל שנאמר הנני עני כי נגד ה' ונגד משיחו. וכן אתה מוצא בדוד שלא הוכיח את שלמה אלא סמוך למיתה שנאמר ויקרבו ימי דוד למות ויצא את שלמה בנו לאמר וגו':

¹⁹ שבת נה, ע"ב

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה שנאמר ויהיו בני יעקב שנים עשר מלמד שכולן שקולים כאחת אלא מה אני מקיים וישכב את בלהה פילגש אביו מלמד שבלבל מצעו של אביו ומעלה עליו הכתוב כאילו שכב עמה

תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר מוצל אותו צדיק מאותו עון ולא בא מעשה זה לידו אפשר עתיד זרעו לעמוד על הר עיבל ולומר ארור שוכב עם אשת אביו ויבא חטא זה לידו אלא מה אני מקיים וישכב את בלהה פילגש אביו עלבון אמו תבע אמר אם אחות אמי היתה צרה לאמי שפחת אחות אמי תהא צרה לאמי עמד ובלבל את מצעה אחרים אומרים שתי מצעות בלבב אחת של שכינה ואחת של אביו והיינו דכתיב אז חללת יצועי עלה:

¹⁷ מדרש תנחומא, בראשית פרשת וירא כג

וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מִרְחֹק. אָמַר לוֹ לְיִצְחָק, רוּאָה אֵת־מַה שְּׂאֵנִי רוּאָה. אָמַר לוֹ: אֲנִי רוּאָה הַר נָאֶה מִשְׁבַּח וְעָנָן קִשּׁוֹר עָלָיו. אָמַר לְנִעְרֵי, רוּאִין אֵת־כְּלוּם. אָמְרוּ לוֹ: אֵין אָנּוּ רוּאִין אֵלָא מִדְּבָרוֹת. אָמַר לָהֶם: שְׁבוּ לָכֶם פַּה עִם הַחֲמוֹר, הוֹאִיל וְהַחֲמוֹר אֵינוּ רוּאָה וְאֵינְכֶם רוּאִין כְּמוֹתוֹ, עִם הַדּוּמָה לַחֲמוֹר, שְׁבוּ לָכֶם פַּה עִם הַחֲמוֹר, שְׂאֵת־כְּמוֹתוֹ.

¹⁸ ילקוט שמעוני יהושע - פרק כד - רמז לד

אם רע בעיניכם לעבוד את ה', יהושע לא הוכיח לישראל אלא סמוך למיתתו, ומפני ארבעה דברים אין מוכיחין את האדם אלא סמוך למיתה, כדי שלא יהא מוכיחו וחוזר ומוכיחו ושלא יהא חברו רואהו ומתבייש ממנו, ושלא יהא בלבו עליו, ושאל יהיו המוכיחין מתוכחין, שהתוכחה מביאה לידי שלום. וכן אתה מוצא באברהם והוכיח אברהם את אבימלך. וכה"א ביצחק מדוע באתם אלי. וכן אתה מוצא ביעקב ויקרא יעקב אל בניו ראובן אומר לך מפני מה לא הוכחתיך כל השנים הללו כדי שלא תניחני ותדבק בעשו אחי. וכן אתה מוצא במשה ויהי

היא מזרן, ואחרי זה יש מזרן משותף שעליו אוכלים, אוכלים על המזרנים, ויושבים שם, באמצע יש גם מזרן, ושם עושים את כל הכיפים, ואת כל התרנגולים האדומים, והגלילות, והקרטיבים, אז יש שלושה מזרנים שמתחתנים, הוא מזרן היא מזרן ומזרן באמצע, ורק מתפרנסים ממשי, כל היזדים.

היזדים זה עיר הבירה של טהרן, של פרס, פעם המלך קראו לו יזד, אז קראו לעיר יזדי, וזה תמיד אני שומע יזדים יזדים, הרב עובדיה יוסף הולך ליזדים [לשיעור השבועי במוצאי שבת], לא הבנתי מה זה יזדים, עד שקראתי ספר, אחד ישב לידי אמר אני חיברתי את הספר הזה שמסביר מה זה יזדים, שזה העיר הראשונה שהתיישבו שם יהודים [בפרס], והמלך יזד בנה אותה, הוא היה מלך פרס.

ובגזירות ת"ח ות"ט כולם ברחו [מאירופה] לפרס, כל אלה שברחו מהקוזקים שהרגו שלישי מהעם היהודי, היה מיליון שמונה מאות [יהודים] הרגו 600 אלף, כולם ברחו ליזדים, ואומרים שעשרת השבטים גם כן באו ליזדים, כי היום לא יודעים איפה זה סמבטיון, אז אומרים שבגזירות ת"ח ות"ט אז הפסיקו [נהר הסמבטיון] לזרוק אבנים שיוכלו לבוא [עשרת השבטים לשאר עם ישראל], כי כבר נהרגו שלישי עם ישראל, אז ה' הרשה לעשרת השבטים בזמן ת"ח ות"ט, יש כזה סיפור אגדה, ואז הם עברו את הסמבטיון [ובאו ליזד] שבט ראובן שבט אפרים כל אלה שברחו מירובעם בן נבט. שירובעם בן נבט עשה את העגלים כולם ברחו, עברו את הסמבטיון, אז שהם הגיעו

והוא אומר ו[היה ב]קהילה כאלה צניעות, כאלה מנהגים, שאין בשום קהילה בעולם, שבכלל החתן לא עומד ליד הכלה [בשעת החופה, כי] זה לא צניעות, אלא אבא של החתן מקדש את הכלה לבן שלו, מקודשת לבני, ואחרי זה הולכים לסעודה, זה במקום

לאוקיינוס ההודי, ושם עמדו היהודים התימנים, והיו יורים על האוניות של הביזנטים, הביזנטים שלטו על מצרים ועל תימן ועל סעודיה, והיהודים לא נתנו לביזנטים לעבור ואז הם באו והחריבו את תימן, תימן הייתה ארץ רק של יהודים, עד היום אפשר להריח, שם היה כל הבשמים, מלכת שבא זה מתימן, היא באה מתימן.

עכשיו יורים [מתימן], אמרנו החותים יורים, אז יש לנו שבע וחצי דקות זמן ליירט את הטיל, זה לא כמו שיורים על תל אביב שזה 30 שניות, או על שדרות שזה 15 שניות, אין זמן ליירט את הטיל, עד שהטיל [המיירט] מופעל, עד שמזהים אותו, כבר עברו 15 שניות, אנשים לא מספיקים לרוץ לממ"ד, הוא

לסמבטיון הוא הפסיק לזרוק אבנים [שיוכלו לעבור בו, ומיד ש] הם עברו חזרו האבנים.

ואז יצא סיפור על מרקש, שהוא (- ר' יצחק דלויה) הלך להביא נערה [מעבר הסמבטיון]²⁰, אמרו לך תביא נערה בת 12 שעוד לא נטמאה, שהיא טהורה, ולימדו אותה שם המפורש, והיא לקחה חרב [וניצחה את כל הערבים שבאו לכבוש את מרכש היהודית].

כי מרקש היה 400 שנה בידי היהודים, היה עיר ממלכה, כמו שסעודיה הייתה אלף שנה בידי היהודים, ובתימן היה מלך יהודי בשם יוסף, ומתי היא נחרבה? שהם לא נתנו לביזנטים²¹ לעבור, כי תימן זה מול המיצרים של ים סוף, ים סוף הוא רחב באמצע, ובסוף (- בחיבור לאוקיאנוס) הוא נהיה צר צר, ויש שם שני איים, שני איים יש שם שזה נכנס

מראי מקומות והערות

ואמרו עוד, שנהר סמבטיון האוצף נתן לרבי יצחק דלויה לעבור בו בשהלך לקרא לבני משה להושיע את יהודי מראקש, הוא הביא אתו נערה, שחוללה פלאים בגאומע אלפ'נא והפילה שם חללים חללים. אחר כך נפתרה מבוואר בפנים.²¹ [האימפריה רומא התפרסה מטורקיה עד אנגליה ובהמשך כשלא הצליחו לנהל את כל האימפריה הזו התחלקו לשני ממלכות והביזנטים זה הממשל הרומאי ששלט במזרח ועיר בירתו הייתה בקוסטנטינפול היא איסטנבול]

²⁰ וזה לשון ר' מסעוד אדרעי בספרו "שפת אמת":
באגדות חז"ל ובספוגי עם בכל הדורות, פשוטו מעשיות רבות על צמידת מים היוצרים מלמעלה, נסיגתם אחרה, או עלייתם לקראת הצדיק כמו שעלו לקראת יעקב ומשה וכו'. ואמרו שרבי יצחק דלויה ז"ל, רבו של המקבל רבי אברהם אוזלאי מפראקש, נקרא דלויה פי היה זקוק למים בשעה שהלך להקביל פני שד"ר מירושלים והמים עלו לקראתו מהבאר.

אמר אם אתם רצים לממ"ד
תרוצו עם ריקודים, תקפצו. כמו
דוד "מְכַרְכֵּר בְּכָל עֵז" (שמואל ב' ו,

ד')

האר"י הראה לתלמידים את
שבעת הרועים, [והעלה אותם לתורה],
יעמוד אהרן בן עמרם כהן, לא
יודע כמה הוא שילם על זה, אולי
עשר אלף דולר עשרים אלף
דולר, אחרי זה יעמוד משה בן
עמרם, לוי, בסוף למי נותנים
שביעי? לדוד המלך, דוד המלך,
אומר האר"י עכשיו אני מביא
לכם את דוד המלך, הוא אמר
אתם תראו את כל שבעת
הרועים, אז אהרן ראשון, לוי
שני, אברהם שלישי, דוד שביעי,

אומר עכשיו אזעקת, צבע אדום
בשדרות, צבע אדום באופקים,
צבע אדום בנתיבות.

ולא לרוץ, הוא אומר לא לרוץ
[בבהלה], כי כבר רצו ועד היום
הם משותקים, עד היום הם בלי
הכרה, ילדה בת שבע חמש שנים
היא בלי הכרה עד היום, היום
היא בת 12 בלי הכרה, אז הוא
מסביר צבע אדום פה צבע אדום
שם, צבע אדום בשדרות, אבל
לא לרוץ, ללכת לאט, אז רב אחד
אמר ללכת עם ריקודים, פשוט
עם ריקודים, אז אנשים אומרים
איך אפשר לרקוד שיש אזעקה,
אז הוא אומר להיפך זה ממתיק,
הריקודים ממתיקים, אז רב אחד

שאני יוכל להציץ באיזה חרץ קטן של העולם הבא שלהם.

כי האשה היא עובדת ויולדת, והיא עוברת ייסורים נוראים, היריון ולידה וגידול הילד, האיש בכלל לא בבית, אני בחיים לא גידלתי את הילד הזה, לא יודע איך הוא גדל, הוא שכב שלרשה שבועות בלי הכרה, משביעי של פסח עד ל"ב בעומר, שביעי של פסח זה כבר ח' זה היה ביום שני אז זה בערך מ', מ' עד ל"ב 22 יום הוא שכב בלי הכרה, כל המוח היה מדמם, כל המוח היה מלא דם, והיו באים הרופאים והאחיות לעשות סטאז', שמות לו טיפות, מרחיבות את האישון, ככה בגודל כל העין, עם משקפות כאלה, ועם מיקרוסקופים כאלה, ורואות את הדם, כל המוח מלא דם, וקצנלבוגן הוא היה הרופא הכי טוב בעולם, קצנלבוגן, הוא אמר בואו נפתח לו את הראש, בוא ננסה, מביאים מסור ומנסרים את המוח, ואז רואים את העורק שמדמם וסותמים אותו עם שפל לוק, לוקחים נייר דבק וסותמים אותו, ואפילו נתן ליברמנש הגיע [לומר] שר' חיים גרינמן שלח אותו [לעשות את הניתוח], ואני לא אמרתי

עכשיו תראו, אבל [כשתראו את] דוד לא לצחוק, אני מבקש לא לצחוק, לא לצחוק, אז הם רואים שהוא מכרכר בכל עז, מכרכר.

[בשעה שהעלה את ארון הברית] דוד עשה שמיניות באוויר, תוך כדי ריקוד הוא עושה שמיניות, הוא קופץ, ומתהפך. ומיכל אומרת לו איזה צניעות זאת [להתהפך], כי אסור לראות מכנסיים, פעם היה אסור לראות מכנסיים, זה כמו לבנים, לבנים יודעים שזה אסור לראות, לא של איש לא של אשה, אסור לראות את זה, אבל מכנסיים זה מותר, אבל פעם היה אסור לראות מכנסיים, היה גלימה מכסה את המכנסיים, פתאום דוד מכרכר בכל עז, עושה שמיניות, מתהפך, רואים לו את המכנסיים, אומרת לו מיכל ביזית אותי לפני כל האנשים, לפני כל "אמהות עבדיו" (שמואל ב' ו, ט), הוא אומר זה אמהות (- שפחות) זה אימהות הוא אומר, זה לא אמהות, זה עם קמץ, את לא יודעת לקרוא, היא לא ידעה לקרוא, היא לא הייתה בגן ילדים, או כיתה א', היא לא הייתה, הוא אומר לא עם שווא, תסלחי לי, [אל] תגידי אמהות, אימהות תגידי, זה אימהות, זה לא אמהות, הלוואי ויהיה חלקי

להם שלום לשום רופא, אמרתי אתם אומרים שהילד הזה כבר אבוד, אני לא אומר לכם שלום, ואז היה ד"ר ז'ק, הוא אמר רק הוא צודק, שום רופא לא צודק, הוא אמר ל[רבנית] תהילה רק התפילות יעזרו, רק בעלך הוא הצודק, שום רופא, לא אמרתי לשום רופא שלום, ממש עמדתי שם, רצו לקחת לי את הויזה, לשלוח אותי לא יודע לאןף לאתיופיה, לא יודע לאן.

כי האתיופים זה יהודים כולם, כל האתיופים זה יהודים, זה מעשרת השבטים כל האתיופים.

רצו לזרוק אותי לאתיופיה, ואני שלום לא אמרתי להם, הוא היה בלי הכרה, בלי הכרה לגמרי, ואמרתי ל[רבנית] תהילה לשפוך את כל הרפואות, כי הם אמרו בכל מקרה הרפואות לא עוזרות, הם אמרו בעצמם, זה צריך רק להיסתם מעצמו, זה דימום במוח, אריק שרון היה לנו את איל אטיאס, הוא אמר רציתי להציל אותו, הייתי מציל אותו, רק עומרי הבן שלו (- של שרון), אני הייתי המפקד שלו, אמרתי עומרי תן לי לרפא את אבא שלך, הייתי מרפא אותו בשנייה, אני נותן לו טיפה אוזון ומרפא אותו.

היום עם אוזון מרפאים את כל המחלות, יש שיטה חדשה שנותנים לאדם טיפה אוזון, איזה גלולה, או איזה זריקה, ועל המקום החמצן מגיע לכל אבר, כי מה זה דימום? שנהיה חור באיזה עורק, [ואם מכניסים לגוף אוזון] האוזון סותם את זה, יש גז אוזון זה אחד חלקי טריליון בחלל, באטמוספירה.

עכשיו ירטו טיל שהיה מאה ק"מ באטמוספירה, מאה ק"מ, אז זה 20 שניות, אם זה מאה ק"מ זה 20 שניות, כל חמש קילומטר זה שניה. אז החות"ים זורקים [טילים] זה מאה ק"מ מעל האטמוספירה, זה קל ליירט אותו, כתוב "וְכַתְּבוּ חֲרֻבוֹתָם לְאֵתִים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת" (ישעיהו ב, ד), שיעשו מזה אתים, מעדרים, אתים, "וְכַתְּבוּ חֲרֻבוֹתָם לְאֵתִים", אני לא יודע מי כתב את הפסוק, הזה אומרים ששובו בנים כתבו את זה, כי יש להם נגיעה להפוך את הטילים לאתים, וכתבו חרבותם לאיתים וחניתותם למזמרות, "לֹא יִשָּׂא גֹי אֶל גֹּי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה" (שם).

אז עכשיו זורקים לנו, החות"ים זורקים טיל, זה [עף] מאה ק"מ גובה, זה 2200 ק"מ, זה בדיוק

בט"ו, בשושן פורים, זה היה הטיל האחרון, הקסאם האחרון, וכל הקסאמים נפלו לים, ובתים שלמו התמוטטו, ושום אחד לא נהרג, ואנשים נהרגו מהרעש של הפטריוטים, 60 איש נפטרו מהחרדה, שהפטריוט עושה כזה רעש שזה לא משתלם בכלל, יותר טוב כבר שהטיל יפול אז אנשים רק נהרגו [ואילו שהטיל לא פגע בהם לא יקרה להם כלום].

ויש אחד שהוא היה גר ברחוב סוקולוב, והוא עבר לגור בשדרות חן ברמת גן, שם היה המדען הכי גדול של האטום, עבר לגור שם, הוא התגייר, אז הוא בא לגור בשדרות חן, ברמת גן, שם הייתי נוסע כל פעם לפגוש אותו, והוא המציא את הצוללת הגרעינית, הוא המציא אותה, כי הבעיה זה איך עושים חמצן, אם אתה תיקח בלונים של חמצן, אז זה יותר כבד

שבע דקות ועשרים שניות בדיוק, אז יש זמן ליירט אותו, אבל אם העזתים זורקים אז זה 15 שניות, הכי הרבה 30 שניות, מה אתה יכול לעשות ב-30 שניות, אם אני גר בחדר הפנימי אני לא יכול להגיע לממ"ד בשום אופן [בכזה זמן קצר], הכי הרבה זה 30 שניות, הכי הרבה, אבל בדרך כלל זה 15 שניות.

וכשהיו יורים את הטילים מעיראק [במלחמת המפרץ] אז היה דקה וחצי, מעיראק זה דקה וחצי זה 300 ק"מ, אז חמש קילומטר לשנייה אז זה 60 שניות, אז זה יותר מ-300, 300 זה הגבול של עיראק, אז נגיד 450 [קילומטר מהארץ] אז זה דקה וחצי, כל 300 ק"מ זה 60 שניות, חמש כפול 60 אז זה 300, אז מעיראק זה לקח דקה וחצי, אז בדקה וחצי בקושי הספקת להגיע לממ"ד בקושי. זה התחיל בה' שבט, וזה נגמר

[נאמר על יעקב:] "וַיִּחַן אֶת פְּנֵי הָעִיר" (בראשית לג, יח), זה תחומין, אז הם קיבלו חצי תחומין לא לחזור שלא ללכת יותר מאלפיים אמה, אז זה יהיה בעיה. אם אישה בורחת אז אי אפשר לרדוף אחריה יותר מאלפיים אמה. אז היא תהיה בת חורין תוכל לטוס לירח למאדים, כי הנשים היום הם מהמאדים.

אז שאלו את הרב "אז היה צריך להשאיר את דינה בשבי?"

הרב אמר: לא! יעקב היו לו דרכים אחרות, דרכים דיפלומטיות הוא היה נפגש עם בלינקן עם ביידן, הם היו אומרים מילה אחת והיו מוציאים אותה, כי יעקב היה בחרן אז הוא הכיר את ארדואן, הוא היה יכול לסדר את זה, אבל באמת הם כולם סולידריים בכאילו, אז באמת זה לא היה עוזר, כי הם לא היו משחררים אותה, הם היו נלחמים, [ואם כן יוצא ששמעון ולוי צדקו, ואם כן קשה למה כעס עליהם יעקב, ומתרגן:], אז נחמן הלוי אמר שהם עשו את זה בלי לשאול רשות, לבד, כמו הרב כהנא הוא הרג את ההוא, הוא לא שאל רשות מרב, אז הם העיפו אותו [שרב גירש את רב כהנא לארץ ישראל לשבע

מהצוללת, אז הוא הצליח להוציא חמצן מהמים כמו שהדגים מוציאים את החמצן מהמים, איך הדגים חיים במים? כי יש להם כזו מסננת יש להם בזיפים באוזניים יש להם כזו מסננת אז הם זוכים להוציא את החמצן אז הוא המציא שיטה שלפי זה הצוללת יכולה להיות תחת המים חצי שנה, שנה, אז המדען הזה גם --- נגיד קדיש

שיעורי שב"ק פרשת וישלח תשפ"ד

שאלו את מורינו הרב על דינה, מה היה האמת בזה, האם להוציא אותה כמו שעשו שמעון ולוי?

הרב אמר כן אז עכשיו הבת שלי אמרה שהיו צריכים בעזה להרוג מאה אלף, אבל באמת צריך להרוג 2 מיליון, אם לא זה לא יעזור. צריך להרוג את כולם [או ביום ראשון ניסע לעזה נגיד תיקון הכללי וכולם ימותו], אבל הרמב"ן כותב שהם כבר רצו להתגייר, הם כבר מלו וקיבלו על עצמם תחומין, גם אם מלו בשביל להתחתן עם יעקב, אבל הם כבר רצו להתגייר אז היה כבר אסור להרוג אותם, כי

דיין צדיק אמיתי הצדיק הכי גדול בדור, והיה עוד אחד שהרג את המחבלים [ונהרג שם], יוכל קסטלמן, אח"כ החיילים ירו בו, הוא הוריד את החולצה (שיראו שאין לו חגורת נפץ עליו), [משהו אמר לרב שהוא צעק אל תירו בן] הרב אמר כן חיילים מטומטמים לא גמרו 8 שנות לימוד אז הם ירו בו כי אמרו שצריך לקחת את הנשק לחיילים, זה באמת נכון שלא ירו אחד על השני, באמת היה צריך לקחת להם את הנשק...

אז כולם ייסעו לעזה לשחרר את דינה כי היא החטופה הראשונה, אבל רבינו היה החטוף הראשון, מי היה הראשון רבינו או דינה? רבינו היה החטוף הראשון ע"י הפלישתים כי הוא [- הרב חובל של הספינה בה נסע רבינו הק'] הראה שהוא מתמשת סרני פלישתים, אז רצו לפדות אותו כל אחד נתן לירה או שטרלינג או דולר אז אמרו שיקנו גם את הקפטן והאונייה, בסוף הוא רצה לשחרר את רבינו חינם²².

כי מי שלא שואל רשות מעיפים אותו, הם היו צריכים לשאול רשות.

אז עכשיו נוסעים לעזה והורגים שם 2 מיליון כמו שמעון ולוי הרגו 24 אלף, זה כמו ביצהר באיתמר הם ירוצו לשכם להרוג 24 אלף כי כל הצבא בשמחת תורה הם היו עסוקים לרדוף אחרי נערי הגבעות, כל הצבא בשביל זה! במקום להיות בבארי, רדפו אחריהם ביצהר שם (כי עכשיו קראו ל-40 תינוקות בארי עוד 10 תינוקות אבל אין לא שדרות ולא אופקים וגם לא שובו בנים, אז צריך לקרוא לילדים שובו בנים כי הם הנרדפים אז צריך לקרוא שובו בנים...).

נהרג פה אחד משובו בנים, ועכשיו [ביום חמישין] נהרגה ליבה היא הייתה בת 24 היא נהרגה עם סידור ביד, היא הייתה באמצע שמונה עשרה בתחנה, מצאו אותה עם סידור ביד ועוד אחת חנהל'ה איפרגן, היא מנהלת סמינר, כי הם (- המחבלים) נגד הסמינרים, היא איפרגן, היא אחיינית של הרנטגן, ועוד אחד ת"ח מאשדוד, ר' מיילך הוא היה

מוראי מקומות והערות

הישועה כל כך במהרה עד שיוכה להיות כאן על הסדר. ואמר לו החכם הזה: תדע שזה הקפיטן כבר עקלנו אותו עם הספינה עד שיניח אתכם לצאת מספינתו, וזמעות צריכים לתן לו

²² שבחי הר"ן, נסיעתו לארץ ישראל, אות כג והיה בלבו [של אותו אחד שנסע עם רבינו] תמיהה גדולה כי לא עלתה על דעתו שתהיה

בקידושא רבה

מוצאי שבת נסע כולם לעזה נגיד שם תיקון הכללי אז ימותו 2 מיליון ערבים כולם ייסעו לעזה, אח"כ ניסע למיאמי עם מטוסים של 800 איש, יש לך כאלה מטוסים יש 3 כאלה בעולם; לסינגפור, ? ,? . אז יהיה לך נביא 10 מטוסים כאלה ה 8000 איש, 10 מטוסים של 800, יהיה לנו, נייצר אצלנו כאלה מטוסים.

אז שמעון ולוי, יעקב כעס עליהם, כי הרמב"ן כותב שהם כבר רצו להתגייר, זה היה אסור להרוג אותם, אבל הרמב"ם

כותב שהם חייבים בדינים, אז היה צריך לדון את כולם בגלל משהו אחד, כולם היו חייבים, אבל הרמב"ן כותב שאין דבר כזה, אבל באמת יוצא שהרמב"ן מחמיר יותר מהרמב"ם כי הוא סתם שהיה להם דין בהמה שהם כמו חמורים כמו ברווזים, [אומר הרמב"ן על אנשי העיר שכם] מי שעושה מעשה כזה אז אין לו דין בני אדם, זה כמו ג'וקים שמותר להרוג אותם אם יש ג'וק אז דורכים עליו ככה על הדרך, אין בעיה להרוג ג'וקים²³.

מראי מקומות והערות

והלא הם זכו ועשו מצוה ובטחו באלהים והצילים ועל דעתי הדינין שמנו לבני נח בשבע מצות שלהם אינם להושיב דינין בכל פלך ופלך בלבד אבל צוה אותם בדיני גנבה ואונאה ועושק ושכר שכיר ודיני השומרים ואונס ומפתה ואבות נזיקין וחובל בחבירו ודיני מלוה ולוה ודיני מקח וממכר וכיוצא בהן כענין הדינין שנצטוו ישראל ונהרג עליהן אם גנב ועשק או אנס ופתה בתו של חבירו או שהדליק גדישו וחבל בו וכיוצא בהן ומכלל המצוה הזאת שיושיבו דינין גם בכל עיר ועיר כישראל ואם לא עשו כן אינן נהרגין שזו מצוה עשה בהם ... וכל שכן שלא יהרג בשלא יעשה עצמו קצין שוטר ומושל לשפוט את אדונו ומה יבקש בהן הרב חיוב וכי אנשי שכם וכל שבעה עממין לא עובדי עבודה זרה ומגלה עריות ועושים כל תועבות השם היו והכתוב צווח עליהן בכמה מקומות (דברים יב ב) על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן וגו' לא תלמד לעשות וכו' (שם יח ט) ובגלוי עריות כי את כל התועבות האל עשו וכו' (ויקרא יח כז) אלא

כמה שירצה, וטוב להודות לה' אשר הציל אתכם והפליא עמכם נסים ונפלאות שזוכיתם לבוא לכאן, ושהקפיטן יבולבל דעתו ויניח אותך לכנס אל העיר. כי זה הקפיטן הוא גזלן מפורסם והוא מושרש ברשתו, כי יחוסו הוא מחמשת סרני פלשתים כי כך הוא חותם עצמו:

²³ רמב"ן על בראשית לד, יג

ורבים ישאלו ואיך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה לשפוך דם נקי:

והרב השיב בספר שופטים (רמב"ם הלכות מלכים פ"ד ה"ט) ואמר שבני נח מצווים על הדינים והוא להושיב דינין בכל פלך ופלך לדון בשש מצות שלהן וכן נח שעבר על אחת מהן הוא נהרג בסייף ראה אחד שעבר על אחת מהן ולא דנוהו להרגו הרי זה הרואה יהרג בסייף ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גול והם ראו וידעו ולא דנוהו.

ואין דברים הללו נכונים בעיני שאם כן היה יעקב אבינו חייב להיות קודם וזוכה במיתתם ואם פחד מהם למה כעס על בניו וארר אפם אחר כמה זמנים וענש אותם וחלקם והפיצם

למה לא גמרו שם את כולם? אז עכשיו צריך לעשות מעזה שטיח פרסי אדום להרוג שם 2 מיליון איש כמו שמעון ולוי, הטייסים יהיו מעין הנציב היינו שם שלוש פעמים פעלנו שכולם שם יעשו תשובה.

הנה ברקוביץ אז איפה נחלי ארנון? [עונה- איפה שהרב אומר] אז זה באולגה, טוב שיהיה באולגה בתנאי שחנן יביא לנו 1500 קייקים, כל קייק זה 15 איש זה מספיק ל 22,500 איש אז כמו שברקוביץ הפציץ את עירק,

והתקדשתם

למה שמחים ודוקדים בחתונה?

משיח²⁴, (מקריא מתוך ליקוט הלכות ה' שבת:) כי באמת אין ראוי לשמוח, הרב'ה אומר שאנשים טועים, שובו בנים נמצאים בטעות נוראה, רקדו [בחתונה] עד שתיים וחצי, עד שלוש, השתגעו לגמרי... לכן המשטרה רדפה אחריהם שיפסיקו לרקוד²⁵, כי

חנוכה, והחתן והכלה כתוב שהחתן מכין את הנרות והיא מדליקה אותם, אז הנר עצמו זה החתן, והשלהבת זה הכלה.

כי צריכים להמשיך נשמה של ישראל, כי ר' נתן אומר שכל העניין זה להמשיך את נשמת

מראי מקומות והערות

בְּדַאי אֵין רְאוּי לְשִׂמְחָה עַל עֲגוּן זֶה. אֲדָּ בְּאֵמַת עֶקֶר הַשְּׂמִיחָה שֶׁל חֲתוּנָה הוּא שְׂמִיחַת יִשְׂרָאֵל, שְׂעֶקֶר שְׂמִיחָה דְקִדְשָׁה הוּא מִחֲמַת לְאָנָּה יוֹדְעִים וּמְאֲמִינִים שֶׁעֲגוּן זֶה בְּשִׁרְשׁוֹ הוּא גְבוּהָ מְאֹד מְאֹד כִּידוּעַ, וְיִהְיֶה נוֹלָד מִגָּהּ יִשְׂרָאֵל לְשִׂמְחָתוֹ שֶׁמִּבְּדוּעַ, לְעַד שֶׁיִּצְאֻ צְדִיקִים גְּדוֹלִים עַד שֶׁיָּבֹאוּ מִשִּׁיחַ מִדוּרוֹתֵינוּ לְשִׂיחָתָן הַכֹּל, וְזֶה עֶקֶר שְׂמִיחָתָנוּ, וּמִגָּהּ וְדַאי יֵשׁ לָנוּ לְשִׂמְחָה חֲרִיבָה עַל הַחֲתוּנָה.

²⁵ [בהלוך לחתונה המשטרה עצרה את השיריה של הרכבים שנסעו עם מוריני הרב ועצרו את כל

שאין הדבר מסור ליעקב ובניו לעשות בהם הדין אבל ענין שכם כי בני יעקב בעבור שהיו אנשי שכם רשעים ודמם חשוב להם כמים רצו להנמם מהם בחרב נוקמת והרגו המלך וכל אנשי עירו כי עבדיו הם וסורים אל משמעתו ²⁴ ליקוטי הלכות או"ח שבת ה"ו

פי בְּאֵמַת כָּל הַשְּׂמִיחוֹת לְשִׂמְחִין עַל הַחֲתוּנָה הוּא פְּלִיאָה לְכַאוּרָה, בְּאֵשֶׁר שְׂמִיחָתָהּ זֹאת בְּפִרוּשׁ מִפִּי הַקְּדוּשׁ, שְׂאֵין הָעוֹלָם יוֹדְעִים כָּל מַה אִזְ שְׂמִיחָה שְׂאֵה נוֹשֵׂא זֹאת, כִּי

ודאי אין ראוי לשמוח על עניין זה, שאלנו אותם מה, חשבנו כבר להביא את הכלה לכלא, למגרש הרוסים כבר תכננו להביא את הכלה, אין ראוי לשמוח על עניין זה, המשטרה רצתה לבטל את החתונה.

כי ודאי אין ראוי לשמוח, אם אדם מתחתן בשביל היצר הרע אז אוי ואבוי, לכן זורקים דבש²⁶, להפוך את היצר הרע, כי אשה זה דבש, להפוך את היצר הרע ליצר טוב, שלא יהיה... הרב'ה אומר שזה ייסורים של ברית מילה²⁷.

כי אין ראוי לשמוח על עניין זה. אז בכל זאת מה שמחים ורוקדים, כי יבוא מזה רבנו, ור' שמעון, צדיקים גדולים, עד שיבוא משיח מדורותינו אנחנו מאמינים שמהחתן והכלה האלה

שיעשו כל יום שעה התבודדות, גם החתן גם הכלה, אז יבוא ודאי משיח, אין בזה שום שאלה, ראוי לשמוח הרבה מאוד.

(מבאן) מקריא לקוטי הלכות תפילת המנחה ז', (ג) וזה השמחה בחתונה, כי זה גבוה מעל גבוה, לית מחשבה תפיסה תמן כלל, [פי צריכין להמשיך נשמה של ישראל שנמשכה מבחינת ישראל עליה במחשבה תחלה, שהוא למעלה מפל הארבעה עולמות אצילות פריאה יצירה עשיה וכו'] זה למעלה מכל העולמות, זה למעלה מאצילות, עכשיו אנחנו למעלה מאצילות, בשער החמישים, זה למעלה מאצילות, עכשיו אנחנו עד שממשיכים את השמחה ועד המעריב [של מוצאי השבע ברכות] אנחנו למעלה משער החמישים. (שעור מתשפ"ג)..

מוראי מקומות והערות

[הנהגים].

²⁶ ליקוטי הלכות או"ח - תפלת המנחה הל' ז (ג) וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת חֲתָנָה... וְזֶה בְּחִינַת מֵה שְׂקוּרֵינִי לְהַחֲתֵן לְשִׁעְלָה לְתוֹרָה בְּשִׁבְתִּי שְׂקֵדָם הַחֲתָנָה וְהוֹלְכִין עִמּוֹ הַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל וְכוּ' וְעוֹשִׂין שְׂמִחָה גְדוֹלָה וּמְכַבְּדִין הַכֹּל בְּמֵאֲכָלֵי דְבִשׁ וְכוּ'. וְגַם הַנְּשִׂים זוֹרְקִין עַל הַחֲתָן מֵיַיִן תְּרַגְּמָא שֶׁל דְּבִשׁ וְאַגּוּזִים:

²⁷ שבחי הר"ן

(י) גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה

עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול ליכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדושתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר:

הפרשה

במשנת מורינו הרב

חנוכה – המלחמה עיקרה הייתה על המתיוונים

שמעון מלך שבע שנים, יהודה היה מלך שנתים, ויהונתן ואלעזר מסכנים. הוא דקר את הפיל... הם [היננים] באו עם פילים, אלפי פילים כל פיל שדוקרים אותו, אז זה אי אפשר... החץ לא עובר פיל, זה כמו טנק, פיל זה עשרים וחמש סנטימטר עבי, אי אפשר, ואין לא נקובכיות של זעה. אנחנו היינו שם, הינו שם בזהו... ראינו שהפילים שופכים על עצמם מים.

כי כשהיינו ביהנסבורג אז יצאנו לתוך הג'ונגל, לקחתי אתי את נחמן, בסוף ראינו בלי סוף פילים. וכשהפיל עושה עם האזנים צריך לברח, היינו בתוך ג'יפ ענק היינו עשרה כלם, הנכדים נחמן ונתן. אז אלה החילים הדרום אפריקאים אמרו שכשהפיל עושה עם האזנים צריך לברח. כי הוא חושב שזה [הרכב] מין תיה פזאת, הוא רואה את הג'יפ הוא רואה מן תיה עם עשר ראשים, הוא לא מבין מה

עכשו חנוכה מכניעים את כל המתיוונים, כי עקר המלחמה הייתה נגד המתיוונים, פי הם קראו לאנטיוכוס, הם קראו. הם הקימו פה אצטדיון, עכשו היה המונדיאל. פה היה המונדיאל בירושלים פעם, פה היה כל התאטראות האולימפיות, היה בירושלים האצטדיון הכי גדול בכל המזרח התיכון. הגיעו מסוריה, מאפגניסטן מבוכרה, מטשקנט. הגיעו כל המתאגרפים כל השחקנים, פה זה היה האצטדיון הכי גדול. עד שבא יהודה [המכבי] שרף אותו, ואחרי הם התבצרו בחקרא, בחקרא היום קוראים לזה מבצר אנטוניה. יש שם בית ספר ערבי בצפון [העיר העתיקה]. נכנסים דרך שער האריות, נכנסים מגיעים למבצר אנטוניה, זה נקרא שם החקרא. זה נקרא הבירה. שם התבצרו עד שמעון. היה לו חמשה בנים: יהונתן, שמעון... יהונתן הוא היה מלך שבע שנים,

ותינוקות, שש מאות אֶלֶף תינוקות וילדים נשים. חמשים אֶלֶף חילים, מול עשרים מיליון. הִיָּה תאוג'י הוא הִיָּה הצדיק הכי גדול תאוג'י אתם צריכים ללכת לקבר שלו. תאוג'י הוא הִיָּה המפקד של עיראק, והוא הגיע עם מאתיים אֶלֶף חילים עיראקים. את כלם מצאו קשורים לעמדות עם שרשראות שלא יגנבו מהם את... את כלם מצאו... זה הכל זה כבר לפני שבועים שנה, שבועים וחמש שנה. על כל פנים אתם נולדתם רק עכשו, אֶבֶל לאט לאט כל שעור קצת נטפטר קצת את הנסים של חנוכה, את הנסים של חנוכה שרואים את זה בכל. כמו שמקדם אמרנו "בימים ההם בזמן הזה".

אז עכשו המתיוונים השתלטו תשע חודשים על המדינה הזאת. ועכשו הם אומרים, שלֶהפך הם הִיוּ - הם שוחרי חפשי, הם הדמוקרטים, הם בסך הכל אנשים שלא שמרו שבת פחיים שלֶהם, בנט לא ראה שבת פחיים שלו, הוא הולך עם כפה, הוא לא יודע מה זה שבת. הילדים שלו חלונים לא יודעים מה זה שבת בכלל, הוא לא מבין מה זה שבת. **אז** זה כל החנוכה, שעכשו זה

זה בכלל, הוא רוצה להסתער על זה. [הפיל] הוא יכול להפך גיפ, פיל שהוא מסתער הוא כלו גוש של בשר, של עור הוא שוקל איזה עשר טון, הוא יכול להפך גיפ, הוא יכול להפך הכל, משאית, אם המשאית רואה פיל היא צריכה לברח, הוא יהפך את המשאית, הוא חושב שזה מן חיה. ונסענו שם בתוך הג'ונגלים, וכמוכן לא היה שם ערבושים לצערנו שזרקו רמונים, ובקבוקי תבערה. חפשונו ערבושים לא מצאנו, בסוף שביציאה אז היה כבר היה שם תאונה לא עלינו, והם חכו בכל המחסומים הם חכו. אֶבֶל יצאנו עם אורון יצאנו, והוא אומר לכלם תשמחו... הוא אומר הטִיס אומר לכל הנוסעים, הִיו שם איזה מאה נוסעים, הוא אומר יש פה ישראלים, זכינו שהגיעו ישראלים. וכל העולם יודע שישראלים זה הגבורים הכי גדולים שיש בעולם, עד היום. הם חמש מיליון, נלחמים עם מאתיים מיליון ערבים מסביב. ועוד שני מיליארד מסלמים בכל העולם. אז חמש [-] כבר נלחמים עם כל ה... וכשבארבעים ושמונה היינו כאן רק חמשים אֶלֶף. זה היה הכל ילדים

תאכלו אגוזי קוקוס. למה אתם לא אוכלים אגוזי קוקוס כל היום. אז בחנוכה זה מצוה לאכל אגוזי קוקוס גם כן. לאכל כל מני, כל מני מקלות של קוקוס. אז עכשו אנחנו בחנוכה, עכשו מדליקים את הנר, נר שני. אז עכשו אנחנו צריכים לדעת שבחנוכה זה יותר גדול מיום הכפורים, כל השמונה ימים האלה.

עכשו אנחנו ממש בחנוכה, עכשו אנחנו כבר אחרי שרבינו הגיע לעולם, אז רבינו מנצח את כל המלחמות. זה לא משנה מה שאנשים עושים, חלונים דתיים זה לא משנה כלום, זה כבר אומרים היום שכלם צדיקים, אין חלונים בכלל! זה רק תינוקות שנשבו! ועכשו אנחנו לפני משיח לפני הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן! (שעור מתשפ"ג).

הנצחון על המתיונים זה העקר. שהמתיונים השתלטו פה תשע חדרים, ועכשו הם מקוממים את כל העולם נגד ישראל, נגד עם ישראל, בפרט נגד החרדים.

הם אומרים זה פשוט זה קופים שלא התפתחו, מה זה חרדים, זה הרי לפי השיטה שלהם פעם היינו קופים, אז הם אומרים זה קופים שלא התפתחו פשוט, זה לא... איזה מן קופים כאלה שבכלל שומרים שבת, שמעט פעם קוף שומר שבת...? אז אם אתה בא מהקוף למה אתה שומר שבת ממה נפשך...? לא, זה מן גזע של קופים ששומרים שבת, הם לא יודעים עוד להסביר את זה... איך זה פתאם איפה גלו את הגזע הזה, אולי באוסטרליה גלו את זה עם הקנגורו, אולי זה הגזע של הקנגוראים. הם לא מבינים מה קורה כאן, מה אנחנו אמרנו שאתם קופים, אז איך אתם שומרים שבת, תאכלו ותשתו,

הוספות ממורינו הרב שליט"א

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במיל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את מבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנוכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשמו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנוכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנוכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנוכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכר לעיל שאפילו היו

חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך וזהו שיהיה דובר אמת בלבבו ויהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

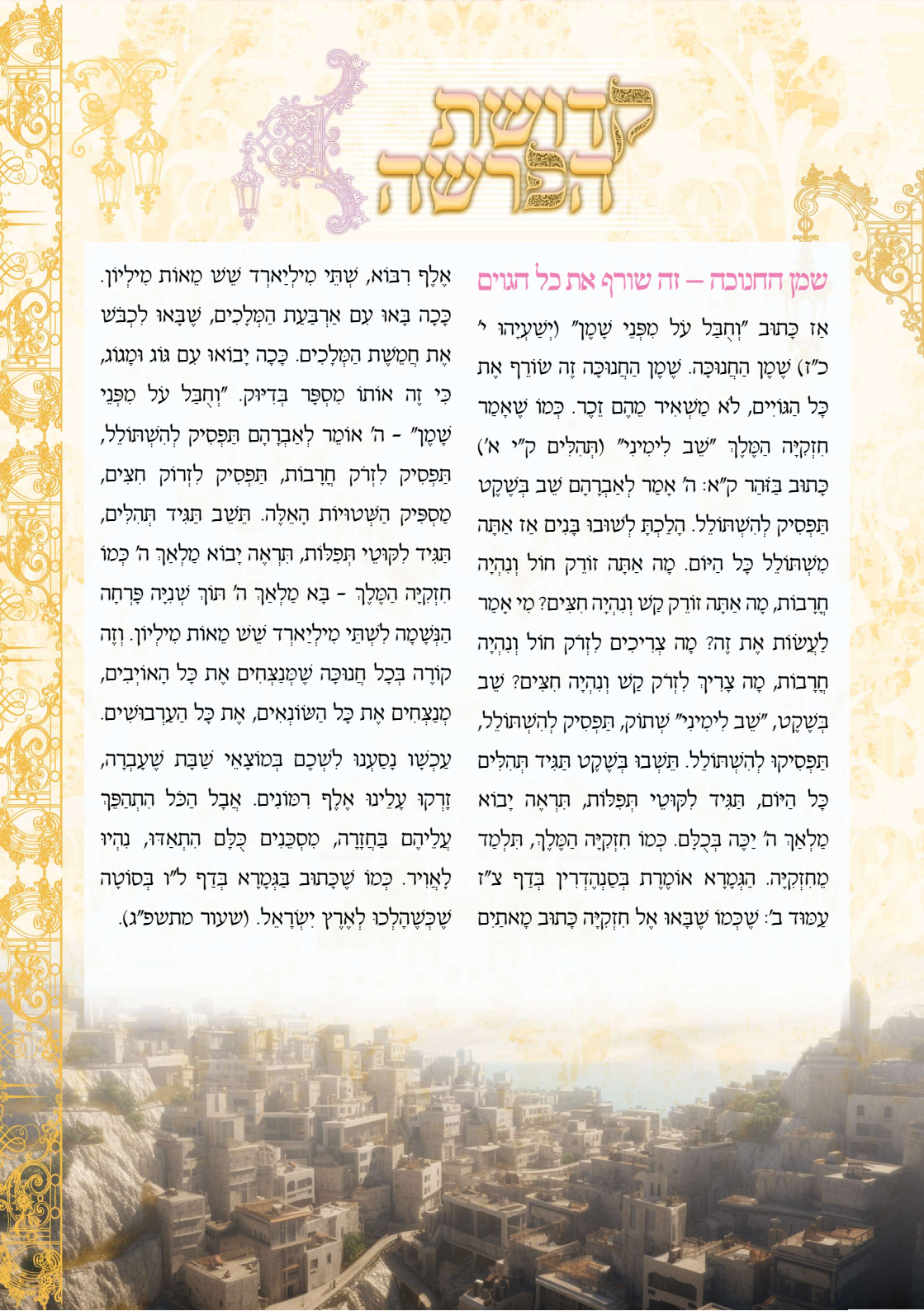
גם אמר שתזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אכל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצל דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

קדושת הפירשה

שמן החנוכה – זה שורף את כל הגוים

אלף רבוא, שתי מיליארד שש מאות מיליון. ככה באו עם ארבעת המלכים, שבאו לכבוש את חמשת המלכים. ככה יבואו עם גוג ומגוג, כי זה אותו מספר בדיקוק. 'וחבל על מפני שמן' - ה' אומר לאברהם תפסיק להשתולל, תפסיק לזרק חרבות, תפסיק לזרוק חצים, מספיק השטיויות האלה. תשב תגיד תהלים, תגיד לקוטי תפלות, תראה יבוא מלאך ה' כמו חזקיה המלך - בא מלאך ה' תוך שניה פרוחה הנשמה לשתי מיליארד שש מאות מיליון. זה קורה בכל חנוכה שמנצחים את כל האויבים, מנצחים את כל השונאים, את כל הערבושים. עכשו נסענו לשכם במוצאי שבת שעברה, זרקו עלינו אלף רמונים. אבל הכל התהפך עליהם בחזרה, מסכנים כלם התאדו, נהיו לאויר. כמו שכתוב בגמרא בדרך ל"ו בסוטה שכשהלכו לארץ ישראל. (שעור מתשפ"ג).

אז כתוב 'וחבל על מפני שמן' (וישעיהו י כ"ז) שמן החנוכה. שמן החנוכה זה שורף את כל הגוים, לא משאיר מהם זכר. כמו שאמר חזקיה המלך "שב לימיני" (תהלים ק"י א') כתוב בזהר ק"א: ה' אומר לאברהם שב בשקט תפסיק להשתולל. הלכת לשונו בגים אז אתה משתולל כל היום. מה אתה זורק חול ונהיה חרבות, מה אתה זורק קש ונהיה חצים? מי אמר לעשות את זה? מה צריכים לזרק חול ונהיה חרבות, מה צריך לזרק קש ונהיה חצים? שב בשקט, "שב לימיני" שתוק, תפסיק להשתולל, תפסיקו להשתולל. תשבו בשקט תגיד תהלים כל היום, תגיד לקוטי תפלות, תראה יבוא מלאך ה' יכה בכלם. כמו חזקיה המלך, תלמד מחזקיה. הגמרא אומרת בסנהדרין בדרך צ"ז עמוד ב': שכמו שבאו אל חזקיה כתוב מאתים

תדושת האדיקים

| סוד הסביבון בחנוכה – רק רבנו גילה אותו |

מבהמה למלאך, כי [כל אדם] הוא היה מלאך והיום הוא כבר בהמה, הוא מחפש תאוות כמו בהמה, הוא מחפש עריות כמו בהמה, ועכשיו הוא צריך להיחפך בחנוכה מחדש, הוא נחפך מבהמה למלאך, כך הרבה מסביר בשיחה מ' בשבחי הר"ן, שסוד הסביבון זה הסוד הכי גדול מכל הסודות, שעל ידי שמסובבים את הסביבון אז אדם מסתובב לשורש [שלו – שהיה מלאך], למקום.

כי כל אחד נברא מלאך, אפילו הרשע הכי גדול היה פעם מלאך, אפילו הפושע הכי גדול היה פעם מלאך! על ידי הסביבון הוא חוזר להיות מלאך, אפילו הפושעים הכי גדולים בחנוכה עשו תשובה, כי חנוכה זה חג של כולם, אפילו הגויים מדליקים את הנרות, באים להדליק את הנרות של היהודים, עכשיו ביידן הדליק את הנרות, וזלנסקי הדליק את הנרות, הראש ממשלה של אוקראינה, כולם באים, וביידן אמר שצריכים לעשות חנוכייה קבועה, לא להביא את החנוכייה [כל שנה], שתהיה חנוכייה קבועה בבית הלבן, הוא רק יגן על היהודים כי רק ליהודים יש את התורה האמיתית, את הזכר האמיתי. (שעור מתשפ"ג).

חנוכה זה החג שמתפשטים מכל הגשמיות, שזה הסביבון, שהסביבון מסתובב אומר הרבה פה בתורה מ' בשבחי הר"ן שאדם נחפך למלאך, הסביבון זה לא משחק ילדים, אנשים חושבים שסביבון איזה ילד תינוק המציא את זה, זה לא, מה שייך לחנוכה? עכשיו נסענו לביתר בכל הכניסות יש סביבון ענק עשר מטר גובה, מה הסביבון הזה? חוץ מרבנו שום צדיק לא גילה את הסוד, חוץ מרבנו שהוא היה שורש הבריאה, שהוא הלוויתן, הוא משער החמישיים, הוא גילה שהסביבון. כי התנאים קבעו את הסביבון שעל ידי זה אדם נחפך

1 שיחות הר"ן אות מ

...ובאמת דע כי כל העולם כולו הוא בחינת גלגל החוזר שקורין דריידיל. והכל חוזר חלילה ונתהפך מאדם מלאך וממלאך אדם ומראש רגל ומרגל ראש, וכן שאר כל הדברים שבעולם כולם חוזרים חלילה ומתגלגלים ומתהפכים מזה לזה ומזה לזה מעליון לתחתון ומתחתון לעליון. כי באמת בהשרש הכל אחד. כי יש נבדלים דהינו מלאכים שהם נבדלים לגמרי מן החמר, ויש גלגלים שהם בחינת חמר אבל חמרים וך מאד. ויש עולם השפל דהינו זה העולם השפל שהוא חמר גמור. ואף על פי שבודאי כל אחד ואחד מאלו השלשה הנ"ל הוא נלקח ממקום מיוחד. אף על פי כן בשרש הכל שם כולו חד...

מילתא דבר יהותא

1: אוקיי. האשה: אתה לא רוצה לדעת למה? הבעל:
אני סומך על שיקול דעתך...!

2: 5: אמרתי לו: זהו! רוצה גט! פתאום שמעתי
'בוט', הייתי בטוחה ידה בעצמו... מסתובבת:
רואה שפתח בבקבוק שמפניה...

3: 6: התפריט בזוגיות! חודש ראשון: צלעות בשר
כבש טלה ביין. חצי שנה: טוסט, פירה, טונה
במים. אחרי שנה: טבעול במקפיא... לך תחמם
יא עצלך...

4: 7: לא משנה מה היא אמרה, תגיד לה, "שהיא
צדקה" – כי 'צדקה' תציל ממות...

5: 8: רבות מחשבות בלב איש – ובסוף האשה
מחליטה...

6: 9: שאתה עולה עם שכן במעלית. חייב להיות
תעסוקה טיפה יותר מלהסתכל בפלאפון שלך –
כששתיכם יודעים שאין קליטה.

7: 10: בית – הוא מקום שבו אתה יכול לומר כל
מה שאתה רוצה – כי ממילא אף אחד לא
מקשיב לך...

1: הממשלה הזאת היא כמו מכונת כביסה
מקולקלת – רק הסחיטה עובדת...

2: 2: בחור טייל ברחובות פריז, ולפתע ראה כלב
רטוויילר תוקף ילדה קטנה. מיד קפץ הבחור
על הכלב, נאבק בו וחנק אותו. הילדה יצאה
בשריטות קלות בלבד וכך גם הבחור. מיד הגיעו
כתבי טלוויזיה נלהבים, ושאלו את הבחור: אמור
לנו מה שמך? כל פריז תשמע עליך, והכותרת
הראשית בעיתון מחר תהיה: "גבור פריזאי הציל
ילדה משיני כלב טורף"! אמר הבחור: אבל אני
לא מפרז. אמרו הכתבים: אוקיי, אז כל צרפת
תשמע עליך, והכותרת מחר בעיתון תהיה: "גבור
צרפתי הציל ילדה משיני כלב טורף"! אמר
הבחור: אבל אני לא מצרפת. אמרו הכתבים:
אוקיי, אז כל אירופה תכיר אותך, והכותרת
תהיה: "גבור אירופאי הציל ילדה משיני כלב
טורף"! אמר הבחור: אבל אני לא מאירופה.
אמרו הכתבים: אז מאיפה אתה? ענה הבחור: אני
מישראל! אמרו הכתבים: אוקיי, אז כל העולם
ישמע עליך. והכותרת מחר בכל העיתונים תהיה:
"ישראלי הרג כלב של ילדה קטנה"...

3: 3: אשתי אומרת לי: קיבלת אותי מתנה משמים.
ואני שואל: איפה הייתה 'כיפת ברזל' כשהכרנו...

4: 4: האשה: אני לא רוצה לדבר איתך. הבעל:

קדושת הצדיק

| יוסף – זה העיקר |

חמור גרם, ישושכר [כמו] יוסף, גם הוא יושב ולומד. אבל יוסף למד ממש את התורה של אבא שלו, לא סתם ישב ולמד ביישיבה, הוא למד את התורה של אבא שלו.

אז אפלו שיוסף הוא הנבחר מכל האחים, אמרו בדייק הפוך, יוסף – זה ישמעאל, יוסף – זה עשו, כמו שלאברהם היה ישמעאל, וכמו שליצחק היה עשו, ליצחק יש לו את יוסף, יוסף זה העשו שלנו, זה הישמעאל שלנו, חיב שיהיה איזה פסלת [לאבות הקדושים], אז כל הפסלת זה יוסף [כך מכרו את יוסף בכל דור, וגם בדורו של רבנו הקדוש לא מנעו עצמם מלחלק על נקדת הצדיק שבדור, וכן נוהג דור דור...]. (שעור מתשפ"ג).

הכל זה תקון למכירת יוסף. הכל אנחנו חוזרים למכירת יוסף, לשעיר. משה לוקח את עצמות יוסף, ולא הולכים בלי יוסף, לא הולכים בלי הצדיק. היום רבנו זה יוסף, רבנו, צריכים להאמין שזה יוסף הצדיק, עבור של יוסף הצדיק. נוסעים לרבנו – נוסעים ליוסף הצדיק! רבנו זה התקון על מכירת יוסף!

כי כמו שהדור לא רצו להאמין ביוסף, ואמרו "מי זה יוסף?!", לא רצו [להאמין בו]. ויוסף זה היה העקר, זה היה בן זקונים, הוא קבל כל תורת שם ועבר זה היה אצל יוסף, לא אצלם. אומר המדרש: הם אמרו שישושכר

הילדים

| שבת – זה לשבת עם הילדים , עם המשפחה |

יצר הרע, הוא – אם האבא לא בבית, הוא לא אוכל עם האבא, אז הוא הולך ומתחבר עם חברים רעים. או שהוא בשבת קדש האבא גמר את התפלה הוא הולך לישון – הילד יוצא החוצה, ואז הוא מוצא את עצמו בכלא, הוא מוצא סמים, אז הוא מוכר סמים, סוחר בסמים, הוא לוקח בעצמו סמים. אז השבת זה בשביל לשבת עם כל המשפחה. כתוב ב'בן איש חי' ששבת זה לשבת עם המשפחה, זה השבת, שיושבים ושרים אתם ומנגנים אתם, ושרים את כל הזמירות, ואחרי זה אומרים דברי תורה. (שעור מתשפ"ג).

השבת – זה שירה, יש כפר בצרפת, [עובדים] באמצע השבוע, ובשבת לא עובדים, רק מתפללים, אוכלים המשפחה ביחד. כי אצל החלונים אין משפחה בשבת, היינו משפחה אחת ברחוב זבולון, הייתי שם אני השתגעתי [איר] מלמדים, אין משפחה אין כלום, הילדים יוצאים החוצה, הולכים לדיסקוטקים, לברים, אין שום הוי עם המשפחה, אין כלום, אחרי זה הילדים יושבים בבתי כלא, הילד הוא כלו

קדושת הבית

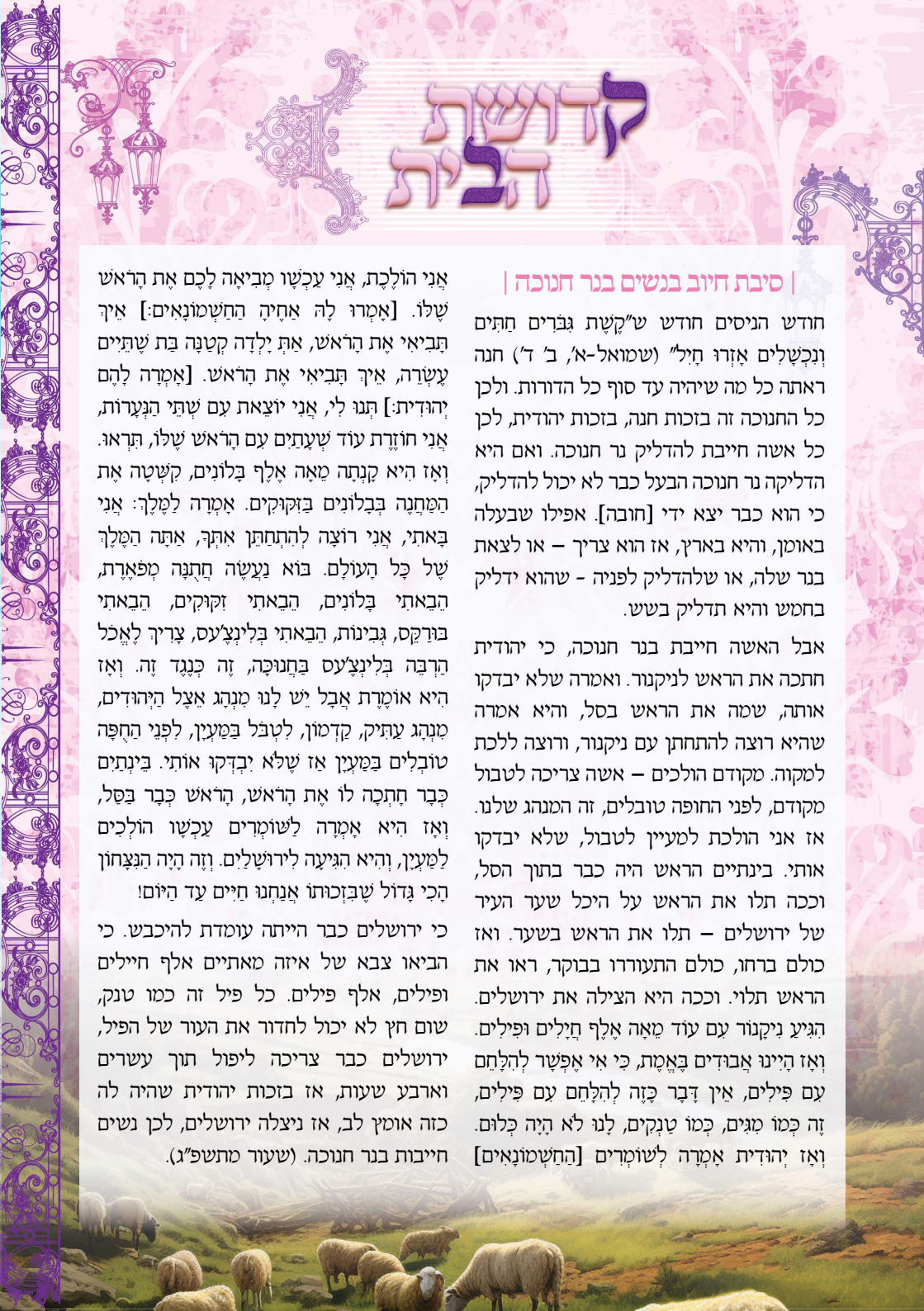
| סיבת חיוב בנשים בנר חנוכה |

חודש הניסים חודש ש"קשת גברים חתים ונגשלים אָדוּוּ חֵיל" (שמואל-א', ב' ד') חנה ראתה כל מה שיהיה עד סוף כל הדורות. ולכן כל החנוכה זה בזכות חנה, בזכות יהודית, לכן כל אשה חייבת להדליק נר חנוכה. ואם היא הדליקה נר חנוכה הבעל כבר לא יכול להדליק, כי הוא כבר יצא ידי [חובה]. אפילו שבעלה באומן, והיא בארץ, אז הוא צריך – או לצאת בנר שלה, או שלהדליק לפניו – שהוא ידליק בחמש והיא תדליק בשש.

אבל האשה חייבת בנר חנוכה, כי יהודית חתכה את הראש לניקנור. ואמרה שלא יבדקו אותה, שמה את הראש בסל, והיא אמרה שהיא רוצה להתחתן עם ניקנור, ורוצה ללכת למקוה. מקודם הולכים – אשה צריכה לטבול מקודם, לפני החופה טובלים, זה המנהג שלנו. אז אני הולכת למעיין לטבול, שלא יבדקו אותי. בינתיים הראש היה כבר בתוך הסל, וככה תלו את הראש על היכל שער העיר של ירושלים – תלו את הראש בשער. ואז כולם ברחו, כולם התעוררו בבוקר, ראו את הראש תלוי וככה היא הצילה את ירושלים. הגיע ניקנור עם עוד מאה אלף חילים ופילים. ואז היינו אבונים באמת, כי אי אפשר להלחם עם פילים, אין דבר כזה להלחם עם פילים, זה כמו מגים, כמו טנקים, לנו לא היה כלום. ואז יהודית אמרה לשומרים [החשמונאים]

אני הולכת, אני עכשו מביאה לכם את הראש שלו. [אמרו לה אחיה החשמונאים]: איך תביאי את הראש, את ילדה קטנה בת שתיים עשרה, איך תביאי את הראש. [אמרה להם יהודית]: הנו לי, אני יוצאת עם שתי הנערות, אני חוזרת עוד שעתים עם הראש שלו, תראו. ואז היא קנתה מאה אלף בלונים, קשטה את המחנה בבלונים בזקוקים. אמרה למלך: אני באתי, אני רוצה להתחתן אתך, אתה המלך של כל העולם. בוא נעשה חתנה מפארת, הבאתי בלונים, הבאתי זקוקים, הבאתי בורקס, גבינות, הבאתי בלינצ'עס, צריך לאכל הרבה בלינצ'עס בחנוכה, זה כנגד זה. ואז היא אומרת אבל יש לנו מנהג אצל היהודים, מנהג עתיק, קדמון, לטבול במעיין, לפני החפה טובלים במעיין אז שלא יבדקו אותי. בינתיים כבר חתכה לו את הראש, הראש כבר בסל, ואז היא אמרה לשומרים עכשו הולכים למעיין, והיא הגיעה לירושלים. וזה היה הנצחון הכי גדול שבזכותו אנחנו חיים עד היום!

כי ירושלים כבר הייתה עומדת להיכבש. כי הביאו צבא של איזה מאתיים אלף חיילים ופילים, אלף פילים. כל פיל זה כמו טנק, שום חץ לא יכול לחודר את העור של הפיל, ירושלים כבר צריכה ליפול תוך עשרים וארבע שעות, אז בזכות יהודית שהיה לה כזה אומץ לב, אז ניצלה ירושלים, לכן נשים חייבות בנר חנוכה. (שעור מתשפ"ג).

קדושת התורה

אנחנו שייכים רק לתורה – לש"ס

זה לזרוק את האיפונים, לשבור אותם לרסיסים, שזה הניסיון של הדור, אין אדם שמחזיק איפון שלא נכשל בראיות אסורות, בטומאות, לא רק ראיות אסורות, בחמישים שערי טומאה, לא מ"ט שערי טומאה! עם ישראל לפני הגאולה במצרים היו במ"ט שערים [של טומאה]. היום כולם מי שמחזיק איפון הוא בחמישים שערי טומאה, אין לו שום סיכויים לעשות תשובה, ושום סיכויים להשיג שידוך, הוא בעצמו שורף את השידוך שלו!

ולכן התכנסו פה, לזרוק את האיפונים, לזרוק את הסמרטפונים ואת האינטרנט. זה לא שייך לנו, לנו יש תורה, ואנחנו לא שייכים לאצטדיון, אנחנו לא שייכים לכדור רגל, ולא למונדיאל. אנחנו שייכים רק לדעת את הש"ס, ולגמור את הש"ס, כל שנה לגמור את הש"ס, ואפשר לגמור את הש"ס בלי לפגוע בסדרי הישיבה, משבע עד 21 בלילה זה קודש קודשים לש"ס, בינתיים יש מעריב, כל המעריב זה חצי שעה, לא יותר, קצת ניגונים, ובחור יכול ללמוד עד 21, ולישן עד שש, וברגע שהוא מדייק בזמן, והוא לא מתבזבז, והוא יודע לצל, מתשע בבוקר עד שבע הוא לומד את סדרי הישיבה, ואחרי זה משבע עד 21 חמש שעות עשר דפי גמרא, הוא יכול לגמור פעמיים בשנה את הש"ס. (שעור שנמסר לבני הישיבות - חנוכה תשפ"ג).

אדם צריך לדעת את כל הרמב"ם בעל פה, תוך שנה לגמור את כל הרמב"ם, לכן התאספנו כאן עכשיו, עכשיו אנחנו בנר חמישי, שכולם יגמרו את כל הרמב"ם תוך שנה, את כל הרמב"ם! ותוך שנה את כל הש"ס, בשבע גומרים את הישיבה, בשבע וחצי כבר כולם בדרך למעריב, יש עד 21 [בלילה] אפשר ללמוד חמש שעות, לגמור עשר דפי גמרא, חוץ מהלימודים של הישיבה.

אסור בסדרים של הישיבה לפגוע כהוא זה, אם הרב אומר ללמוד שמונה דפים אין הכוונה על חשבון הישיבה, הישיבה, סדרי הישיבה זה קודש קודשים, זה לפני הכל, אבל [את סדרי הישיבה] גומרים בשבע, מה עושים עד 21, ישנים מ10 עד 6, אי אפשר יותר משש שעות לישן, המוח מתנוון, כל מה שהמוח מתנוון כי אדם ישן מידי הרבה אז המוח מתנוון, הגוף מתנוון, אדם אסור לישן, הולך לישן ב10 קם בשש, הוא רץ למקווה, מתחיל את התפילה, גומר את התפילה בשמונה, לומד עכשיו מתשע עד שבע, זה עשר שעות, הוא לומד בלי הפסק, מספיק את כל סדרי הישיבה, נשאר לו עוד חמש שעות ללמוד עוד עשר דפי גמרא, כל שעה אפשר לגמור שני דפי גמרא בגרסה עם רש"י, אפילו עם תוספות. אדם צריך לדעת שכל מה שהתכנסו כאן,

קדושת המידות

| ה' מחכה להדלקה עם הנגונים של כל כל אחד |

שאסור לעשות שום דבר בהדלקת הנרות וזה החנוכה, שזה רק להודות ולהלל. חנוכה זה עשרים וארבע שעות רק להודות ולהלל. קבעו את הימים האלה להודות ולהלל. הטור אומר את זה: זה לא ימי שמחה ולא ימי אכילה, שמחה כתוב ביום טוב – בפורים. בחנוכה לא כתוב שמחה, כתוב רק להודות ולהלל. אבל אנחנו – השלחן ערוך מביא והרמ"א מביא – שאנחנו חייבים כן לעשות סעודות בחנוכה, כי אפשר להודות בלי סעודה. ואדם צריך כל היום רק לשיר שירים של "יגנים נקבצו עלי" כל השירים. וחצי שעה צריכים לשיר אחרי הדלקת נרות, אסור ללכת לשום מקום אחרי הדלקת הנר. אשה אסור לה אפילו לעשות שום עבודה, היא רק צריכה להסתכל על הנרות חצי שעה, ורק לשיר. וכל החנוכה זה רק שירי הודאה לה, רק שירי הודאה לה. (שעור מתשפ"ג).

כי חנוכה זה יום כפור ממש, חנוכה זה יותר גבוה מיום כפור! חנוכה זה החותם האחרון, חותם בתוך חותם.

שמגיע חנוכה, שאז החותם האחרון. עכשו אנחנו חותם בתוך חותם, שהחתימה האחרונה זה בחנוכה. ה' מחכה עד חנוכה, לכל אחד הוא מחכה עד חנוכה. לראות איך הוא מדליק את הנר, עם כל הנגונים. הנגונים לבד זה חצי שעה, כי חצי שעה אסור לעשות כלום, אסור לבשל אסור שום דבר לעשות חצי שעה. אז בדיוק הנגונים זה בדיוק חצי שעה. שאומרים למנצח בנגינות שבע פעמים, אנא בכח. והכל שרים לאט לאט "נגנו צדיקים בה". זה בכל הקהלות נוהגים את זה, אפילו מוסיפים עוד פרקים עוד נגנים. זה יוצא בדיוק חצי שעה

21 מלכי בית דוד מסודרים לפי סדר השנים

דוד	שם	הגדרתו	מלך	בשנים
1	דוד המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתפו - תתקכו
2	שלמה המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתקכו - תתקסה
3	רחבעם	אלים	17 שנה	ב'תתקסה - תתקפא
4	אביה	אלים	3 שנים מקוטעות	ב'תתקפא - תתקפג
5	אסא	כבשים	41 שנה	ב'תתקפג - ג'כד
6	יהושפט	כבשים	25 שנים מקוטעות	ג'כד - מז
7	יהורם	אלים	8 שנים	ג'מז - נה
8	אחזיהו	אלים	שנה 1 מקוטעת	ג'נה - נו
9	יואש	כבשים	40 שנה	ג'נו - קא
10	אמציה	אלים	14 שנה	ג'קא - קטו
11	עוזיהו	כבשים	52 שנה	ג'קטו - קסז
12	יותם	כבש לעולה	16 שנה	ג'קסז - קפג
13	אחז	עתודים	16 שנה	ג'קפג - קצט
14	חזקיהו	פר לעולה	29 שנה	ג'קצט - רכח
15	מנשה	שעיר עיזים לחטאת	55 שנה	ג'רכח - רפג
16	אמון	עתודים	2 שנים	ג'רפג - רפה
17	יאשיהו	איל לעולה	31 שנה	ג'רפה - שטז
18	יהואחז בן יאשיהו	עתודים	3 חדשים	ג'שטז
19	יהויקים בן יאשיהו	עתודים	11 שנה	ג'שטז - שכז
20	יהויכין בן יהויקים	עתודים	3 חדשים ו-10 ימים	ג'שכז
21	צדקיהו בן יאשיהו	כבשים	11 שנה	ג'שכז - שלח